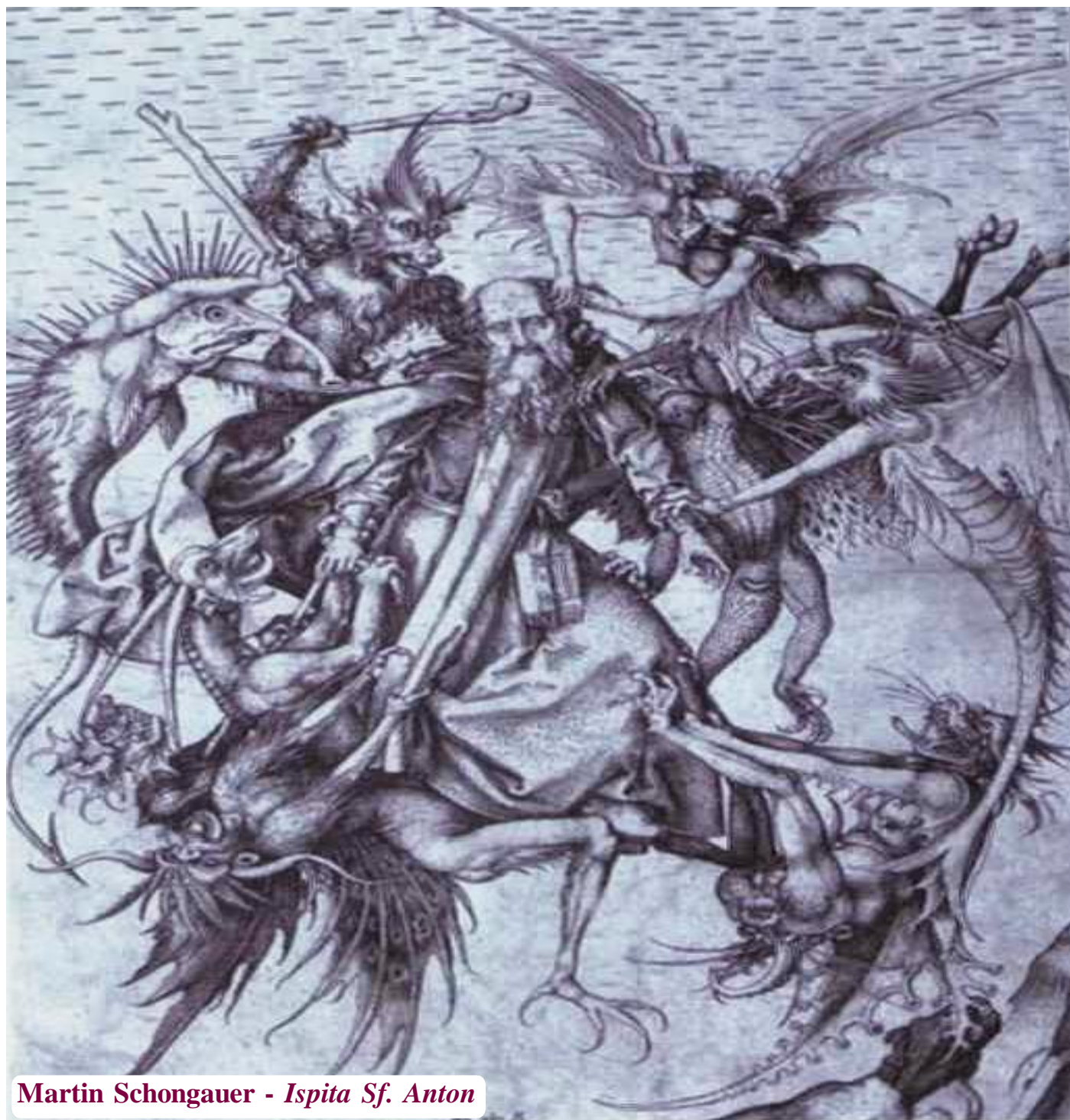

Fondatori: Al. Florin Țene, N. N. Negulescu, Doina Drăguț, Janet Nică

Constelații 5 diamantine

Anul III, Nr. 7 (23)
Iulie 2012

Revistă de cultură universală,
editată sub egida Ligii Scriitorilor Români

Martin Schongauer - *Ispita Sf. Anton*

Sumar

George Popa, <i>La Delphi</i>	pp.3-5
Janet Nică, <i>Invitație la penumbră</i>	p.6
Al. Florin Țene, <i>Antropologia tranziției de la socialism la culturalism</i>	pp.7,8
Doina Drăguț, <i>Sindromul Erostrat</i>	p.8
Iulian Chivu, <i>Referenți și referințe în judecata politică de valoare</i>	pp.9,10
Florin Măceșanu, <i>Pictura germană din secolul al XV-lea</i>	p.11
Vasile Popovici, <i>“Îngerii urcă la cer”</i> ..	pp.12,13
George Filip, <i>Era poezilor</i>	p.14
Livia Ciupercă, <i>Incursiune în proza romanească a scriitorului Dan Plăeșu</i>	pp.15,16
Ionuț Caragea, <i>Poetul</i>	p.16
Emil Bucureșteanu, <i>Versuri</i>	p.17
Viorel Roman, <i>Credința și rațiunea</i>	pp.18,19
Gheorghe A. Stroia, <i>“Întoarcerea spre obârșii” - o scriere necesară</i>	pp.20-22
Dina Cuvata, <i>Versuri</i>	p.22
Mexhid Mehmeti, <i>Versuri</i>	p.23
Octavian Lupu, <i>Disprețul față de educație înseamnă dispreț față de viitor</i>	pp.24,25
Adrian Botez, <i>Războaie fără apărători</i> ..	pp.26,27
Elena Baciu, <i>Versuri</i>	p.27
George Baciu, <i>Gânduri de la marginea lumii</i>	pp.28,29
Marin Voican-Ghioroiu, <i>În cumpănă</i>	p.30
Gabriela Căluțiu-Sonnenberg, <i>Metoda “părățelelor”</i>	p.31
Florentina-Loredana Dalian, <i>Versuri</i>	p.32
Ovidiu Mihălcea, <i>Poetul pictează povești</i>	pp.33,34
Ioana Stuparu, <i>“În ritmul vieții - fiori de primăvară”</i>	p.35
Boris Marian, <i>Mozaicul fragmentat</i>	p.36
Dan Lupescu, <i>Leonin, argintul viu</i>	pp.37,38
Mihai Tudor, <i>Trecutul din noi</i>	p.38
Florentin Smarandache, <i>Neutrosofia, o nouă ramură a Filosofiei</i>	pp.39-42
Dominic Diamant, <i>Astropoezie</i>	p.42
Petre Gigea-Gorum, <i>Repere macedonskiene</i>	pp.43-46
Valeriu Tănasă, <i>De ce scriu?</i>	p.47
Virgil Răzeșu, <i>Ștefan cel mare - inedit</i> ..	pp.48,49
Alexandru Oblu, <i>Bestializarea globală</i> ..	pp.50-54
Vasile Menzel, <i>Cu pasul prin orașul Pucioasa</i>	pp.55,56
Vasile Vorobeț, <i>Constelații epigramatice</i> ..	p.57
Mihai Teognoste, <i>Constelații epigramatice</i> ..	p.58
Corneliu Florea, <i>Cianura din ceașca de cafea</i>	pp.59,60

Ilustrația revistei: *Pictura germană din secolul al XV-lea*

Constelații diamantinite

Revistă de cultură universală

Fondată la Craiova,

în septembrie 2010

- apare lunar -

Membri de onoare ai colectivului de redacție

- Prof. univ. dr. Remus RUS
- Prof. dr. Florin AGAFIȚEI, orientalist, sanscritolog
- Prof. dr. Lidia VIANU, Professor of Contemporary British Literature, English Department, Bucharest University

Redacția

Redactor-șef:

DOINA DRĂGUȚ

Secretar general de redacție:

JANET NICĂ

Redactor artistic:

FLORIN MĂCEȘANU

Redactori asociați:

- Prof. univ. dr. FLORENTIN SMARANDACHE, SUA, membru al Academiei Americano-Române de Științe și Arte
- Prof. CRISTIAN PETRU BĂLAN, SUA, membru al Academiei Americano-Române de Științe și Arte
- Prof. MARIANA ZAVATI GARDNER, Anglia, poetă bilingvă, critic literar, traducător
- MARGARET BEISSINGER, Department of Slavic Languages & Literatures 249 East Pyne, Princeton University

DTP: Doina DRĂGUȚ

Responsabilitatea privind conținutul materialelor publicate în revista *Constelații diamantinite* aparține strict autorului care semnează textul.

Materialele se pot trimite la adresa: constelatiidiamantinite@yahoo.com

ISSN 2069 – 0657

www.scribd.com/doina_dragut

Adresa redacției:

Cartier Lăpuș, Bd. Decebal, bl. S2, ap. 13, Craiova, Dolj, România, cod: 200440

Partener
Media

Radio
Club
XXL

Romania
Elena Toma

George POPA

La Delphi

*Cea mai grea osândă este să cunoști Frumosul,
dar să fii nevoit să stai înafara lui.
Pindar, Pithianica IV-a*

Când, după un suis îndelungat printre stânci arse de soare, până la nuanțe și intensități stranii încărcate de neliniște, și se deschide dintr-odată în față perspectiva fantastică a priveliștii delphice, un fior de măreție te pătrunde.

Deasupra albastrului mării se desfășoară înaintea ochilor un peisaj suitor grandios care se termină sus cu piscurile muntelui Parnas (2457 m., al doilea ca înălțime după Olimp), sediul zeului Apollo și al celor nouă muze. Pe această traiectorie brusc suitoare se află rezumat *Weltanschauung*-ul poporului grec. Situat oarecum în mijlocul Greciei continentale, vechii eleni credeau că Delphi se află în miezul creator al universului (*delphos* = matrice), că este *omfalosul* pământului, o piatră sculptată, care poartă acest nume, indicând aici centrul lumii.

La Delphi aveau loc periodic celebrele

jocuri pythianice, care erau nu numai atletice, dar și pe plan literar - poezie, teatru - precum și pe plan muzical, îmbinând astfel în același timp spiritul *apolinic* al statuii vii umane ideale, cu spiritul *dionysiac* al exuberanței vieții. În acest decor magnific, înșiruite ascendent, patru nivele înscriu esența concepției despre om, despre viață, despre lume a celui mai înzestrat spiritual popor al antichității.

a. Pe planul cel mai de jos se afla *gymnaziul*. Este locul unde tinerii și atleții se pregăteau pentru întrecerile pythice: se pregăteau să urce treptele dezvoltării armonioase a trupului văzut ca rezumat al armoniei universale și, astfel, dobândirea, la nivelul cel mai de sus, pe stadionul delphic, a laurilor care aveau darul să-i preschimbe în semize. Gimnaziul era vegheat de *sanctuarul Atenei Pronaia* (=Providență), zeița purificării, care patrona destinele Greciei antice. În acest

sanctuar se găsește una din cele mai splendide capodopere ale arhitecturii elene (380 î.e.n.), așa numitul *Tollos*, o incintă rotundă, deosebit de elegantă, alcătuită din 20 de coloane dorice. Destinația sa a rămas până azi enigmatică; desăvârșirea și forma sa circulară par a simboliza sensul eforturilor spirituale umane: perfecțiunea fizică și spirituală.

b. Începând să suim pe povârnișul muntelui Parnas, întâlnim *fântâna nimfei Castalia*, izvor sacru unde preoții și pelerinii se purificau înainte de a ajunge la sanctuarul divin, situat mult mai ridicat față ansamblul gimnaziului. Este *Templul lui Apollo*, cu celebrul oracol, care a condus câteva sute de ani istoria socială, politică și spirituală a vechilor greci. Distrus și reconstruit de mai multe ori, acest templu era administrat de o ligă ce reunea în jurul zeului oracular lumea antică. Într-o încăpere subterană se afla preoteasa templului, Pythia, ale cărei preziceri inspirate de Apollo și preluate în hexametri de preoți, transmiteau oamenilor voința lui Zeus și a *moirei*.

Dar, fapt semnificativ, în același templu, alături de Apollo, se afla și cultul lui Dionysos. Prin această dualitate antinomică se realiza viziunea specifică spiritului grec de a realiza echilibrul universal împacând contrariile: seninătatea cu delirul, forma materială cu fluidele sufletești, bucuria cu durerea - joc anti-tetic dezvoltat mai cu seamă în tragedie - și care mărturisea înaltul simț de cumpănire universală. Dionysos echilibra purificarea cu beția vitală care ignoră noțiunea de *vină*. Cultul dionysiac conferea fiorul, cutremurul, extazul necesar inspirației divine a Pythiei, aceasta fiind nu doar o simplă transmițătoare de mesaje oraculare, ci și simbolul insuflării poetice și artistice în general. Delphi era astfel un centru de iradiere intelectuală și literară. Efigiile lui Homer, Hesiod se aflau aici,

Templul lui Apollo (în stânga: Muntele Parnassus)

Pindar își avea scaunul său de fier rezervat. Platon, în *Republica*, va conferi lui Apollo delphicul rolul de a conduce, prin legile prescrise de el, neamul omenesc.

Dar în fața acestui complex, în fața acestei chintesențe a concepției grecești despre zei, om și soartă, se află un personaj fabulos, straniu care domina totul cu zâmbetul său misterios: este *sfinxul* din Delphi, aflat actualmente în muzeul din celebra localitate. În prezența acestui surâs îți amintești de încă două obsedante zâmbete care, împreună cu cel al sfinxului, alcătuiesc trei hipostaze ale meditației umane asupra enigmei existenței: surâsul statuilor egiptene și surâsul leonardesc. În zâmbetul de mare discreție și distincție al statuilor vechiului Egipt - artă prin excelență a sublimului - întâlnim poate cea mai înaltă treaptă a beatitudinii spirituale exprimată în arta tridimensională, zâmbet care exprimă revelația supremului adevăr și a plenitudinii spirituale aflate în lumea de *Dincolo*, a eternității. Surâsul abia schițat al Nefertiti, pare a spune: „*nimeni și niciodată nu va ști ceea ce eu văd de cealaltă parte a lumii*”.

Surâsul *Giocondei*, fascinant prin ermetismul său, constituie mărturia trezirii *eului*, a individualității, fapt capital, care marchează și definește nașterea spiritului modern. Acest zâmbet reflectă o stare complexă: conștiința imposibilității cunoașterii absolute și imposibilitatea evadării într-o altă aventură existențială - izolând eul uman într-o singurătate de nemărginită duiosie resemnată care trăiește drama de a nu se putea cheltui.

Dacă surâsul egiptean exprimă experiența extatică a cunoașterii *transcendente*, dacă zâmbetul leonardesc se situează la nivelul *neliniștii umane*, zâmbetul Sfinxului delphic

Teatrul

se află la un alt nivel ontologic. Sfinxul nu mai este om, ci un rezumat al faunei terestre; om, leu și pasăre la un loc, el se află într-un regn fabulos, ireal. Ieșirea din tiparele firescului îi conferă însușirea unei cunoașteri inaccesibilă omului. Venit dinafară, acest surâs pare a exprima *zădărnicia absolută*: zădarnic templul, zădarnică insuflarea divină, zădarnici zeii la fel ca și oamenii, supuși cu toții implacabilului destin. Sfinxul privește deasupra lucrurilor, deasupra orizontului, deasupra lumii. Totodată însă, acest surâs abia schițat exprimă conștiința unei ieșiri posibile, dar indescifrabile din cercul zădărnicii. Conștiința unei disponibilități, a unei valori în funcție de care omul poate să fructifice viața. Iar grecii au aflat acea valoare care, considerată absolută, rămâne inatacabilă în orice

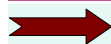
condiție de a fi : *frumosul*, creație a omului - *omul* fiind răspunsul lui Oedip la enigma sfinxului.

Armonie supremă, frumosul domină și salvează totul: eticul, divinul, tragicul, suferința, moartea. Dar frumosul uman, frumosul având sorginte în alcătuirea armonioasă a sufletului și a trupului construit după legile proporțiilor divine, a *secțiunii de aur*, descoperire a grecilor și aplicată artei lor statuare, formulă de armonie absolută ne mai putând fi imitată mai apoi de sculptura europeană. Model în acest sens, aflat în muzeul de la Delphi, statuia celebrului Antinon cu expresia sa de impresionantă melancolie. *Prioritatea esteticului* în complexul valorilor spirituale a constituit originalitatea culturii grecești și, totodată, asupra altor culturi antice, pentru că era vorba de esteticul măsurat în funcție de valențele existenței umane.

Prin cultul frumosului, grecii exprima *glorificarea vieții omenesti*, considerată unica valoare absolută în univers. Estetica devenea scop în sine și pentru sine, actul religios era condiționat, filtrat prin bucuria estetică. Nu era vorba însă de o mistică religioasă plină de obscurități, neliniști și spaime, ci de o *religie a frumosului* (care va fi și a lui Hölderlin și Nietzsche), având darul să confere certitudine vieții și spiritului, tocmai pentru că acest absolut estetic se întemeia pe modelul uman. Împrumutând expresia sa estetică zeilor, omul se putea detașa de puterea divină, și găsea în satisfacția artistică echilibrul lăuntric și ordinea cosmică. Altfel spus, frumosul stăpânea și alunga *haosul* - care însemnează dezordine - și-l transforma în *cosmos*, care semnifică ordine. Transcendența

Templul zeiței Atena

divină prezentă în alte religii nu a existat la greci, care și-au plasat zeii pe Olimp, pe pământ și i-au confecționat după model antropomorfic, pe măsura formelor și păcatelor umane, încât cultul panteonului divin se transforma în dezinteresată contemplației estetice.

O semnificativă dovadă a priorității esteticului la greci, o constituie o anecdotă privind vestita curtezană Phrynea, prietena lui Praxiteles și modelul *Afroditei din Cnide*. Surprinsă în templu cu faptă de sacrilegiu și condamnată la moarte, avocatul Hyperides, după ce își epuizase zadarnic pledoaria, recurge finalmente la un argument estetic: el desprinde de pe umerii curtezei agrafa care încheia chitonul pe umeri ei. Or, la vederea acelei strălucitoare frumuseți, heliaștii o absolvă, motivând: „*O asemenea frumusețe nu poate să moară.*” Esteticul învinge încă odată, nu numai eticul, dar chiar impietatea față de zei: divinul este subordonat axiologic frumosului - frumosului uman. În I-a pythianică, Pindar scrie: „*Oricum, sub nici un chip să nu părăsești frumosul*”. Iar aceasta deoarece celelalte valori - eticul, justul, adevărul - au un grad de relativitate, în funcție de epocă și popoare.

c. Dar răspunsul la enigma Sfinxului îl aflăm chiar aici la Delphi. El se găsește pe cele două planuri deasupra sanctuarului lui Apollo: teatrul și stadionul.

Teatrul, în fața căruia se deschide o priveliște feerică, era locul unde, sub semnul esteticului tragic, suit până la sublim, omul se înfruntă în primul rând cu *zeii*, precum în *Prometeu înlănțuit* al lui Eschile, apoi cu *destinul* în teatrul lui Sofocle (*Oedip rege*, *Antigona*), și cu *propriile sale patimi* în

Calea sacră

piesele lui Euripide (*Medeea*, *Andromaca*, *Electra*, *Troienele* etc.). Toate acestea sunt depășite prin catharsis: transformarea conflictelor dramatice în creații de artă desăvârșite, în obiecte ale purei contemplări.

d. Iar pe planul cel mai de sus, sub culmile Parnasului, **stadionul** era locul unde omul exersa perfecțiunea formei materiale considerată supremă în univers, trupul uman, măsură a armoniei lumii. Era locul unde tineri și atleti din toată Grecia se întreceau din patru în patru ani pentru a deveni asemenea zeilor, slăviți ca și aceștia de mari poeți ca Pindar și eternizați în marmură de sculptori. Căci unicitatea valorică a sculpturii elene își are originea în contemplarea nudului strălucitor de

pe stadion, contemplarea euritmiei arhitecturii materiale ideale la jocurile pythice și olimpice.

La Delphi se află înscrisă rezumativ viziunea grecilor, acel popor unic al antichității, și anume, **centrarea omului în univers**, concepție concretizată de succesiunea componentelor arhitecturale pe urcușul grăbit al muntelui delphic:

- pe primele două trepte (după gimnaziu) se află *singuri zeii* - (sanctualele Atenei Pronaia și al lui Apollo);

- pe a treia treaptă, în jocul teatral - *duetul - omul* înfruntând *pe zei*;

- iar pe planul ultim, *omul singur* - model al zeilor și întruchipând idealitatea cosmică a formelor materiale și armonia spiritului și a sferelor.

Dacă o cultură este o cursă demiurgică după certitudinea existențială prin crearea unor valori perene, aici la maiestuosul Delphi, aflăm că vechii greci, prin centrarea omeneșului în totalitatea cosmică știută și neștiută, reală sau imaginară, au întemeiat cea mai umanistă dintre culturile antice, model în funcție de care urma să se dezvolte mai apoi cultura europeană. Iar decăderea culturală a epocii noastre, așa cum remarcă atât Karl Jaspers, cât și Edmund Husserl se datorește părăsirii acestei spiritualități.

„*Națiunile europene sunt bolnave*”, afirmă filozoful din Freiburg. Europa culturală a luat naștere în Grecia secolelor VII și VI î.Hr. Acea cultură s-a concretizat într-o știință a vieții întregii lumi, pe care au numit-o „*iubire de înțelepciune*”. Pierdut fiind ghidul, cheia înțelegerii spiritualității grecești, este pierdută conștiința identității omului - și de aici, criza culturii, criza umanismului.

Gimnaziul

Janet NICĂ

INVITAȚIE LA PENUMBRA

De mii de ani icoana identității a fost ștearsă de praful unui Timp clipos, ferită de praștia unor întrebări puse pe hartă și pupată până la mistuirea de sine.

Prosopul roșu al unui orgoliu aristocrat a fost înlocuit, mai încoace, cu cârpa bunului-simț înmuiată în slugărnicia unui dero democratic.

Nu aveai (și nu ai) voie să pui la îndoială sângele albastru al unicei iluzii. Ți se puneau imediat cătușele și erai aruncat în beciul dicționarului la răcoare vecinică.

Chirciți în nuca fricii, nituiam (și nituim) povești ruginite, zugrăveam (și zugrăvim) umbre pline de goluri și de igrasie. Dar, dar, dar! Cu fiecare gând - plăvan de puf - pus la căruța Realului mustos, mintea mea vapoasă coboară de la un plusinfinit de pleobasme la un zero dovedit științific.

Unde, Doamne, o fi identitatea cea de inox, cea mult decentă și docentă, premiată de toți funcționarii fricii, livrescologi, cartologi, textologi, începând de la faza pe CUASC până la faza defazată (dacă nu chiar de fazan!) intergalactică? Unde o fi licoarea asta pură și puritană în care nici o țandără de materie nu și-a lăsat icrele? De ce punem ceafa fără „câr” și fără „mâr” în jugul unui Absolut mofturos față de care nu suntem decât clătite nedospite, umbre de licurici, și ecoul peticit al tăcerii îmbuibate?

Până când lipim, cu cleiul imaginației, firișoare de rumeguș, să refacem stejarul pe care nu l-a văzut nimeni niciodată până acum?

Iertare, oameni de lux! Am căzut mereu din erori în greșeli. Gândul nostru cântă, forțat nu de împrejurări, ci de împre-jumări, do-re-mi-fa-sol-la-si-do-ul unei tăceri de smoală.

Țambalul imaginației ne satisface instinctul morocănos care atrage mai mult muștele decât fluturii și ne credem privighetori pe ram în cireșul unui bulibașă de dincolo de nori.

Din două, una: ori suntem sfincși, ori suntem lincși. Nu vi se pare identitatea a fi pânza foarte-extrem-de-invizibilă ce-l acoperă pe împăratul gol?

Atenție la neatentie! Numai ochiul copilului, neînmuat în cerneala ficțiunii, neîncâlcit în brizbizurile unui logos spilcuit, a demascat bălbăiala cultă a unor adulți tămâiați cu infantilism.

Clipa este cărămida Timpului, dar și gădele lui. Ce avem noi? Avem un Timp făcut tăieței, timp trecut, cu șorici cu tot, prin mașina de tocat, din pasta căruia facem perișoare și chiftete. Gheme de

clipe sunt lunile. Gheme de clipe sunt anii.

E vremea, cred, acum când Mileniul Trei ne dă cu busuiocul în cap, să punem sapa, lopata și secera în mâna Frumosei Fără Corp, să-i acoperim goliciumea cu pânză de cânepă și de bumbac, să o culcăm lângă trupurile noastre de rumeguș, născătoare de plozi, să asculte și ea gugustiucii nimicniciei noastre.

Primul pas a fost făcut. Acum două mii de ani, Dumnezeu creștin și-a măturat greața lăsată pe limba Lui de ambrozia și nectarul atemporalității, cu murătura Realului pitic.

Dumnezeu, ca punct, și-a ieșit din fire, devenind linie dreaptă. Linia dreaptă și-a ieșit din fățâni, desenând geometrii euclidiene și neeuclidiene.

Cum, Doamne, eu, e-tă-că-ul existenței, să pup parmenidiana neclintire, când Heraclit îmi curge prin vene?

Cum să pipăi șolduri de zâne când încrederea mea are gastrită, când văd că mândriei mele i-a apărut, în partea dreaptă, pe nedrept, o tumoră înainte-mergătoare și gureșă, că smereniei mele de pluș îi trosnesc ramurile de reumatism, că dragostea mea de aproapele are binecuvântata ciroză?

Timpul, în obrăznicia lui de Făt-Frumos, nu cunoaște și nu recunoaște identitatea ca fiind din partea locului, iar Spațiul, în onestitatea sa de brută, ne dă puțința neputincioasă de a reveni în același loc, chiar dacă mai derutați oțără, puțința de a lega verigile în lanț și în bilanț, iar cocleții în flanel.

Himera interiorității este Verdele-de-Paris pus pe felia clipei. Tocmai de aceea, oricât am da tărățe porcului-de-Timp, tot nu vom trece Rubiconul în Țara Făgăduinței.

Gata! De azi înainte, eu n-am să mai vând pielea prezentului pe orzul zilei de ieri și pe paraua chioară a zilei de mâine, precum adulții care văd nevăzutul. Am să mă joc numai cu păpușile pe care le am! Așa, să moară decedatul!

Iar Identității, Măriei-Sale-Identitatea (care Identitate?) îi voi da în fiecare sâmbătă câte un colac de pomană, colivă și o ceașcă de țuică fiartă că, de, cine știe ce-o fi pe lumea ailaltă!

Și voi da și niște bocanci vătuiți pe dinăuntru (că doar nu pe dinafară!) c-o fi și pe-acolo nevoie de mers de la un ghișeu de păcate la alt ghișeu de păcate până-ți faci formele de strămutare, și nu vreau, Doamne ferește, să mă pomenesc cu bășici pe tălpi, să rămân și acolo al de pe urmă, ca pe lumea aista, unde ideea de briceag nu mi face rană în vecii vecilor, dar lama briceagului, da!

Al. Florin ȚENE

Antropologia tranziției de la socialism la multiculturalism

Au trecut câțiva ani de la primirea țării noastre în Europa și am ajuns la concluzia că, din păcate, *Noua Europă* este, încă, un spațiu al conflictului cu reflexe interetnice, xenofobe, naționaliste, ușor voalate de discursul politic multiculturalist și integraționist transformat în interfață a unui sistem administrativ aproape închis, al crizelor de tot felul, inclusiv cea economică.

Intrată în Europa, România a devenit țara tuturor posibilităților, unde se conturează ca un spațiu al unei realități dublu-construite: aceea virtuală, imaginată și conținută în retorică, uniformă în acest sens, a clasei politice, și cea imediată, a individului comun aflat în situația de a supraviețui zilnic derivei economice, sociale și culturale în care se află comunitatea care-l cuprinde. După mai bine de 20 de ani, România poate fi definită mai degrabă ca un stat hibrid în care tranziția și criza par să fi dus la, așa cum scria Verdery, 1996:227, „aparent absurdă imagine a unei tranziții de la socialism la feudalism”.

Dincolo de metafora cuprinsă în această opinie, o atentă dezbateră deschisă, antropologică a fenomenului socio-politic și cultural românesc, oglindește suficient de transparent modul în care prin vehicularea unui repertoriu de concept normativ, termeni pozitivi, analitici pentru științele sociale, cum sunt *democrație, anti-comunism, societate civilă, descentralizare, economie de piață, integrare* etc., s-a construit un discurs politic menit a dubla și asigura procesul transferului de autoritate de la instituția centrală a statului către o rețea de instituții politico-administrative cu un grad sporit de autonomie. În acest proces de transfer de autoritate și privatizare s-a născut și corupția. Astfel au apărut baronii tranziției. Așa cum era de așteptat, descentralizarea a adus cu sine și „parcelarea suveranității statului” (Perry Anderson, citat în Verdery, 1996; 208), fapt ce a adus o acută criză a coordonării și prin incapacitatea păstrării controlului asupra puterii, datorat obturării unora dintre cori-

doarele clasice ale puterii. Atomizarea funcțiilor statului a condus la dispariția ierarhiei și la înlocuirea relațiilor ierarhice pe verticală cu cele pe orizontală prin apariția unei alte rețele clientelare în jurul noilor centre de autoritate. Această transformare, prin anularea centrului ca symbol ultim al controlului puterii în statul socialist, a generat, la nivelul individului și al maselor, o senzație de disconfort, de insecuritate și, în ultima instanță, o nostalgie a centralismului statal, iar la nivelul instituțiilor statului un fenomen de rejecție a autorității pe verticală și de consolidare a poziției proprii prin licitarea zonelor de putere locală și astfel prin lărgirea sferelor de influență.

Analizând formarea statelor după căderea socialismului, Caroline Humphrey susținea că în aceste zone „ordinea este mai de-

Michael Pacher - Sf. Ieremia

grabă produsul unei personificări a puterii decât al exercițiului legii, al respectării unor anumite principii sau a unei societăți civile robuste”.

Percepția statului devine, în aceste condiții, o simplă proiecție prin ricoșeu a incapacității instituțiilor guvernamentale și legislative de a impune o direcție de dezvoltare economică. Ca o consecință firească a acestei evoluții, ideea statului de drept, liberal democratic, caracterizat prin conceptual de lege ca mediator și garant al acestuia, începe să-și piardă consistența ca proces social, trecând din ce în ce mai pregnant în zona simbolismului pur politic.

Legea generează astfel în jurul ei poate cel mai ciudat paradox al societății românești conținut în sentința *legea e făcută pentru a fi încălcată*. Astfel, paradoxul tinde să se transforme în mod de viață, negarea legii prin eludare sau interpretare părtinitoare (vezi cazul Adrian Năstase) fiind frecventă la orice nivel social.

În aceste condiții se conturează premisele adâncirii crizei de coordonare ierarhică dinspre centru, fiecare comunitate constituindu-se la rândul ei într-un nou centru care, potrivit sferei de interese locale, decide când, cum și, mai ales, ce lege se aplică și în măsură. Pasul următor, iată că aproape s-a făcut, transformarea comunității într-un sistem social închis din punct de vedere administrativ, care opune legii hotărârea consiliului local și care, prin aceasta, a dezvoltat deseori o mentalitate derivată din conceptual de stat în stat.

Absența unei strategii naționale de dezvoltare sau, mai bine zis, existența ei doar în plan discursiv face ca fractura centru/unități politico-administrative teritoriale să se adâncească, favorizând o gândire spartă, de tip *de la o zi la alta*, care face ca, în funcție de necesitățile și de interesele de moment ale grupului care deține puterea, să dispară instituții, să se modifice deciziile luate de adminis-

trațiile anterioare, să se nege hotărâri ale instanțelor judecătorești etc., toate acestea accentuând confuzia și starea de nostalgie post-totalitară a comunității.

Consecințele unei astfel de politici pot da fiori oricărui antropolog care încearcă asemenea previziuni, care, iată, se confirmă.

Să ne gândim numai la politica culturală în România și vom avea imaginea proporțiilor crizei în care se află societatea românească. Strategia națională de dezvoltare culturală din ultimii ani s-a situat undeva între sublimul discursului politic și penibilul incapacității de a concretiza într-un fel sau altul obiectivele propuse. Viziunea reduționistă asupra culturii și evitarea aproape programatică a impunerii ca prioritate a conceptului de *educație prin cultură* a condus la abandonarea absurdă, în virtutea descentralizării, a singurelor „capete de pod” prin care se putea lansa cumva o politică educațională bazată pe cultură.

O altă anomalie a politicii culturale este încurajarea monopolului asupra unor domenii de creație, fără să încurajeze apariția unor asociații profesionale, pentru democratizarea organizațiilor de creatori. Astfel au rămas aceleași Uniunii de Creație, la compozitori, la scriitori etc., cu toate că, de exemplu, Liga Scriitorilor Români funcționează de mai bine de 6 ani, cu mult succes, atât în țară cât și în străinătate, ea nu a căpătat statut de asociație de utilitate publică.

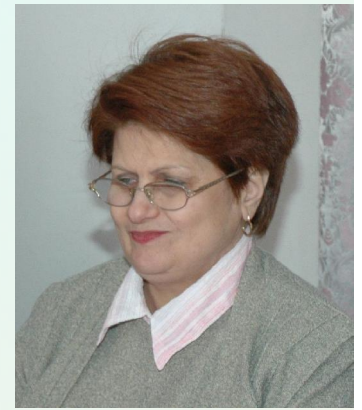
Să mai spunem doar că, în vreme ce în România cultura este înțeleasă ca aparținând apriori elitelor intelectuale, concretizându-se prin producțiile instituțiilor profesioniste de cultură, teatre, muzee, biblioteci de nivel național și județean, colecții de artă și prin protejarea patrimoniului, căminul cultural și lumea îndepărtată a satului sunt o zonă situată într-un con de umbră. În Europa, în care am intrat, cultura se caracterizează printr-o singură sintagmă: long-life education.

Trebuie să înțeleagă factorii de decizie că educația permanentă are o responsabilitate socială. Costurile sociale ale unei politici educative greșite, care nu acordă locul corespunzător educației continue, vor fi simțitor mai mari decât cei câțiva lei a căror obținere se așteaptă prin intermediul unor economii bugetare.

Procesul de reconstrucție al statului post-socialist pare să se afle deocamdată în impas, suspendat undeva pe drumul tranziției către o Europă liberal-democratică și multiculturalistă, costurile sociale ale bălbăielilor strategice românești fiind, pe termen lung, extrem de greu, dacă nu imposibil de acoperit. Diferența între spațiul de aici și cel de dincolo va fi atunci acoperită integral de *e bine și așa*.

Doina DRĂGUȚ

Sindromul Erostrat

Romanii aveau, între alte vorbe de duh, și celebrul dicton „Habent sua fata libelli” (cărțile își au soarta lor). Este ca și cum ai spune că o carte, ca obiect material, și-ar putea decide, ea însăși, destinul.

Soarta unei cărți este prezidată de mai mulți factori; rolul esențial îl are, desigur, Autorul. Intervin, apoi, editorul, tipograful și cititorul. Intervin și vremea, și vremurile.

Au fost corăbii și vapoare care, scufundându-se, au dus în adâncul mărilor și oceanelor nu numai bogății, nu numai tunuri, nu numai oameni, ci și cărți.

Istoria culturii și civilizației consemnează și efecte nefaste ale vremii și efecte cauzate de unele minți bolnave. Au pierit în flăcări atâtea minuni ale lumii antice.

Numele incendiatorului Templului Artemisei din Efes a fost declarat odios, iar cine i-l pronunța avea parte de represalii. Cu toate acestea, Erostrat - incendiatorul - băntuie ca o fantomă prin memoria omenirii.

Au căzut pradă flăcărilor miile de pergamente ale Bibliotecii din Alexandria. Nero incendiase Roma pentru a se distra. În acest pârjol au devenit cenușă alte și alte cărți. Numai după ce Gutenberg inventează tiparul, cărțile au căpătat o șansă în plus de supraviețuire. Ele s-au aflat, și se află, generic vorbind, la mare cinste: apariția anticarilor spune mult în această privință.

S-au mai cunoscut și minți înfierbântate care făceau alergie la ideea de cultură, implicit de carte. Ideologul celui de-al treilea Reich, faimosul Goebbels, declara cu cinism că atunci când aude de cultură, îi vine să scoată pistolul și să tragă.

Plutoanele de execuție, și naziste, și comuniste, au trimis pe lumea cealaltă un mare număr de oameni de cultură, văduvind astfel posteritatea de operele pe care aceștia ar mai fi putut să le dea.

„Somnul rațiunii”, vorba lui Goya, a născut monștri și în spațiul românesc; să ne gândim, spre exemplu, la cărțile lui Sadoveanu arse în piața publică de legio-

nari; să ne mai gândim, de asemenea, la miile de titluri și milioanele de exemplare de cărți care au fost topite în timpul comunismului; să ne gândim, în sfârșit, la acele cărți care au fost efectiv arestate și închise în așa-zisele „fonduri documentare” ale bibliotecilor publice.

Gândurile acestea mi-au fost prilejuate de un fapt, care ar putea să fie anodin dacă n-ar fi vorba de cărți: o liceană, fiică a unui important om al legii, i-a incendiat acestuia biblioteca. S-ar putea crede că a făcut-o fiindcă tatăl său ar fi pus-o să citească, din copertă în copertă, masivele tomuri. Eroare!, juna a dat foc cărților pentru a acoperi furtul sumei de 15.000 de euro.

Ce-l va fi afectat, mai mult, pe d-l procuror? Pierderea cărților sau a banilor? Bani va mai strânge, dar cărțile acelea - nu.

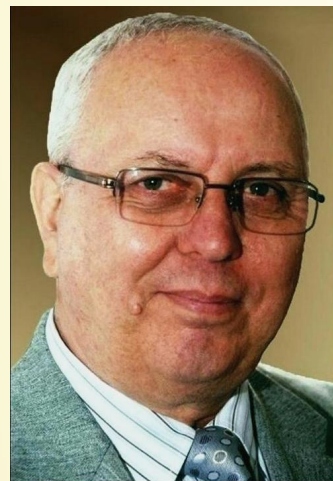
De unde se vede că soarta cărților depinde în primul rând de oameni (sau ne-oameni).

**Stephan Lochner -
Îngerul cântând la harpă**

Iulian CHIUU

Referenți și referințe în judecata politică de valoare

Consistența și persistența unor presiuni sociale eterogene conduc tot mai mult judecata de valoare în România de azi la o anumită atitudine compulsivă în relația cu exercițiul puterii. Diagnoza grăbită, propagată după psihologia mulțimilor și puternic determinată de opțiune pe criteriul facilului pentru o sursă sau alta de informare propune sociologilor un subiect ispititor și spectaculos. Tranzacțiile, preponderent încrucișate în comunicare, precum și tranzacțiile ascunse predomină actul de propagandă implicită în marketingul politic românesc. Este adevărat că istoria spirituală a umanității se arată a fi o permanentă căutare a esențialului (*eidōs*), cum se sublinia în filosofia greacă, apoi în filosofia germană (*das Wasen*, la Husserl) și, într-o manieră aparte, chiar în filosofia vedică (*maya*).

Hindușii (*Bhagavad-Gita*, III, 26) obișnuiau să spună că „înțeleptul nu trebuie să tulbure mintea celor neștiutori, legați de faptă”, tocmai ceea ce filosofia greacă numea cunoaștere empirică (în factual). Ridicarea la idee presupune ridicarea gândirii (*das Denken*) la adevărită (*die Wahrheit*) ale cărei concluzii metodice au dus la principiul logic.

S-ar părea că în psihologia mulțimilor operează și o logică aparte, unde metoda diferenței cedează în fața celei a concordanței; deciziile trebuie să aibă cât mai puține diferențe între ele fiindcă radicalismul diferenței tulbură. Însă în condițiile unei comunicări de masă de tipul tranzacției încrucișate se ajunge la blocaje care conduc la tranzacția ascunsă, în care persuasiunea argumentului eșuează fiindcă o îndoială respinsă nu este și suprimată.

Din prejudecățile care urmează să se vehiculeze nu rezultă alte prejudecăți, ci doar judecăți eronate (derivarea e proces logic și nu naște irațional), notam și cu altă ocazie. Gândirea empirică nu cunoaște abstracția, dar nici erorile ei nu sunt totale, fiindcă sigur au dorința de exactitate. În logica lui Kant, tocmai pe acest temei se făcea diferența între opinie, credință și știință; opinia fiind o jude-

cată problematică, în timp ce credința este una de tip asertotic, spre deosebire de știință, unde judecata este una apodictică, fiindcă nu poate fi negată.

Dacă am asocia yoga vedantină, care se vrea a fi *calea*, dar calea spre desăvârșire, înțelegem de ce în *Bhagavad-Gita* (IV, 38) se spune că „nu există aici pe pământ un instrument mai purificator asemănător Cunoașterii”.

Desăvârșirea Sinelui era totuși accesibilă atât prin meditație, prin Sam Khya, dar și prin Yoga faptei (XIII, 24). Aceasta din urmă, ca și cunoașterea empirică, au relevat argumentele determinismului, prin aceea că aceleași cauze produc totdeauna aceleași efecte, chiar dacă era vorba și despre exclusivitatea reflecției asupra Sinelui.

Tot în legătură cu asta și vechii greci (Platon; *Phaidros*, 265A) reușiseră să separe cele patru tipuri de derapaje ale Sinelui, respectiv *neburnia apolinică* sau profetică, *neburnia dionisiacă* sau teletică, *neburnia poetică* și *neburnia erotică*. Prospectând reacțiile mulțimilor mediocre în fața crizei globale, ele ne furnizează destule motive să credem într-o a cincea categorie de paranoia - *neburnia protestatară*. Și tot de la Platon știm că cea mai bună guvernare nu este cea spre folosul cetățeanului (care vizează referința), ci aceea spre binele lui (aceea care acreditează referentul).

Astăzi, sociologii ne propun noțiunea de *calitate a vieții*, ca raportare a condițiilor de viață și a activităților sociale la nevoile, valorile și aspirațiile umane, măsurată în indicatori de stare: cum individul își evaluează propria viață în raport cu ceilalți, ce tipuri de muncă prestează și ce tipuri de muncă își dorește, cum implementează factorii care îi ușurează munca și viața, ce tipuri de locuință practică și ce funcționalități își asigură prin acestea etc.

În România, însă, o comunicare a datelor de acest gen și comentariile științifice obiective pe seama lor lipsesc sau sunt umbrite de sondaje de opinie comandate și al căror scop este abaterea judecății opiniei publice

spre elemente surpriză, adesea amăgitoare pentru speranțele concrete ale românilor. Aprecierea recentă a președintelui Traian Băsescu potrivit căreia România nu este o țară săracă, dar românii nu sunt suficient de harnici a fost amplu și variat comentată de presă, deși adevăruri similare s-au spus despre români încă din secolul al XVIII-lea.

Presa a făcut și cu acest prilej o comunicare de tipul tranzacției ascunse. Scopul acestei comunicări, vizând indivizi și grupuri, a fost să orienteze atitudini prin combinarea de elemente afective și cognitive, legate de nevoi sau lipsuri pe seama unor motivări unilaterale, evaluări supralicitate și au avut ca scop să determine reacții previzibile, ceea ce în mod curent se numește manipulare.

În final, lucrurile acestea conduc în structura Sinelui național la un tip aparte de catacromism, fiindcă produc decalaje culturale și economice, iar motilitatea individuală este paralizată sub influența grupului căruia individul îi aparține prin alienare, speculând fenomenul Caplow, de tip etnocentrist (tendența grupului sau a persoanelor de a se supraestima inclusiv ca semnificație socială).

Pe de altă parte, presiunile sindicale sugerează celor săraci prin abaterea aspirației de progres, voit sau nu, un așa-zis *welfare system* (sistem al bunăstării), ceea ce, în nevoia partidelor politice de ascensiune la putere le-au făcut să accepte un pact de compromis și a determinat apariția unui număr supradimensionat de asistați social pe care economia, pe fondul crizei accentuate, nu-l mai poate susține.

Sciziunea produsă astfel în continuumul economic este gravă, fiindcă paralizia acțiunii sociale nu mai determină ansamblul vieții sociale, cum observa sociologul german Max Weber.

Acțiunea socială românească, prin efectele globalizării, nu mai transferă valori de la o generație la alta, nu mai vizează valori supreme și se rezumă doar la trebuințele prima-

re, iar ca finalitate se modifică greu în funcție de valorile promovate de comunitățile interesate. Nicolae Iorga numea asta *abandon istoric*, desolidarizare compulsivă față de continuumul previzibil al ființei naționale, un tip aparte de anomie, respectiv de incoerență.

Dacă putem vorbi despre un generic discurs al națiunilor și deci despre un discurs național, am putea observa cu ușurință o evidentă turbulență a determinărilor ce amenință să dezechilibreze raportul cu legea naturală, cu toate că la nivel macro se fac totuși conexiuni esențiale. Modul teandric de existență, despre care vorbea și Nichifor Crainic, înclină spre uman, dar nu atât cât să-l basculeze în extrema dostoevskiană a idealului sodomic. Starea de fapt despre care vorbim este datorată dualismului luării la cunoștință și caracterului ireversibil al semnificațiilor; o problemă preponderent a esențializării în referenți diferiți, chiar divergenți, care conduc spre referințe convergente.

Marketingul politic, așa cum este el înțeles de media românească, sfidând evoluția sau involuția unor factori economici, selectează referenți divergenți (de pildă, o aserțiune a lui Traian Băsescu din anii când era ministru al transporturilor, o alta de când era primarul capitalei și o alta din primul mandat de președinte) spre a forța argumente ale unei inconsecvențe politice a personajului.

Voit sau nu, acest tip de discurs încalcă câteva principii elementare ale logicii: al identității, al noncontradicției și chiar al rațiunii suficiente. Elucidările, astfel viciate, construiesc o altă ordine în realitatea care se dorește a fi precumpănitoare. Se trece cu o ușurință fie imputabilă releivoințe, fie neștiinței, de la cazuri cu o singură circumstanță comună (reducerea salariilor în sectorul bugetar), la cazuri cu o singură diferență între ele (refuzul sub diferite forme a unei discipline sociale).

Evident este însă că discursul mediatic românesc în probleme de marketing politic tinde spre judecățile entimematice de gradul al doilea (toate insuccesele se rețin pe seama președintelui doar pentru că provine din partidul de guvernământ, oricât s-ar detașa el de executiv; discursul mediatic al opoziției țintește să producă o breșă nu de natură constituțională, ci o disensiune de efect). Numai că după separarea de drept a puterilor în stat, discursul mediatic al opoziției a fost inconsecvent; în timpul lui Ion Iliescu a țintit spre corupție și criptocomunism. În timpul lui Emil Constantinescu a vizat explicit personalitatea inofensivă a acestuia (înfrânt de structuri), ca acum centrarea referenților să se facă doar pentru omogenizarea referințelor, subordonate unui singur scop: dezechilibrarea

puterii (o nouă suspendare a președintelui).

Dacă acestea sunt chestiuni ce țin de deontologia presei (flexibilă și ea la români, contrar științelor comunicării), opinia publică, în partea ei independentă de presă sau de syndicate (poli majori de influență), cu toate că nu mai este copleșitoare, rămâne totuși decisivă în exercițiul electoral după criterii sondate de sociologi, însă greu influențabile ca referent. În confruntarea de la ultimul scrutin prezidențial dintre Mircea Geoană și Traian Băsescu a fost suficientă o singură referință, cea a unor vizite discrete, una mai întâi la Moscova și o a doua la Sorin Ovidiu Vântu.

Acestea trimiteau la referenți diferiți, dar cu o referință convergentă; românii au încă o atitudine rezervată față de ruși, cu argumentele lor istorice, iar numele lui Sorin Ovidiu Vântu este asociat cu prejudicierea printr-un fond național de investiții a multor mii de oameni de buna credință. Ori aceste două referințe au avut o convergență care a decis soarta scrutinului. Votul opiniei (judecată problematică) a întrecut manifestarea unor credințe (judecăți asertotice) și a științei politice (judecată abductiv-apodictică). Metoda de analiză a opiniei a fost una inductivă, potrivit căreia condițiile determină și efectul și cauza. Votul după credință a fost unul asertotic, conform așteptărilor, considerând că toate cauzele conduc la același efect în psihologia mulțimilor, în timp ce în judecata abductivă, de eliminare a simetriilor, condiția poate să varieze de la un caz la altul. Opinia s-a manifestat ca o entimemă de ordinul al treilea (concluzia a fost lăsată ca problemă la

deliberarea electoratului).

Credința s-a manifestat ca o entimemă de ordinul întâi (deruta de prioritate premiză-concluzie), iar cei care au dat curs științei politice s-au situat în contextul entimemei de ordinul al doilea, mizând că premisa minoră este evidentă. Politologii cunosc bine că balanța în luarea deciziei în favoarea opiniei, cu rațiunea ei emoțională simplă, de tipul eduției, caz în care concluziile nu totdeauna sunt echivalente, de atașament față de cei în dificultate e greu de cuantificat: cazul lui Gigi Becali în alegerile pentru Parlamentul European, cel al lui Ion Iliescu după Nicolae Ceaușescu, probabil și cel meteoric al lui Dan Diaconescu - prin victimizare.

Pe de altă parte, intervin regulile psihologiei mulțimilor de desemnare a liderilor. Lucrurile acestea însă sunt valabile în cazul popoarelor lipsite de o cultură politică și de un îndelungat exercițiu democratic, unde esențialul pune în umbră raționalul. Intensiunea, ca și extensiunea referenților valorii logice variază nu numai de la un individ la altul (referenți diferențiali), de la o regiune la alta (referenți comunitari), dar și de la un popor la altul (referenți istorico-sociali și culturali). Premisele, la rândul lor, sunt fie decisiv suficiente, fie decisiv necesare. În cazul electoratului din România, concluzivitatea influenței nu totdeauna validează adevărul premiselor, de aceea politicienii cred mai mult în referință decât în referent (ceea ce face și presa românească), iar validările se realizează mai puțin ca valoare de adevăr și mai mult ca valoare de referință.

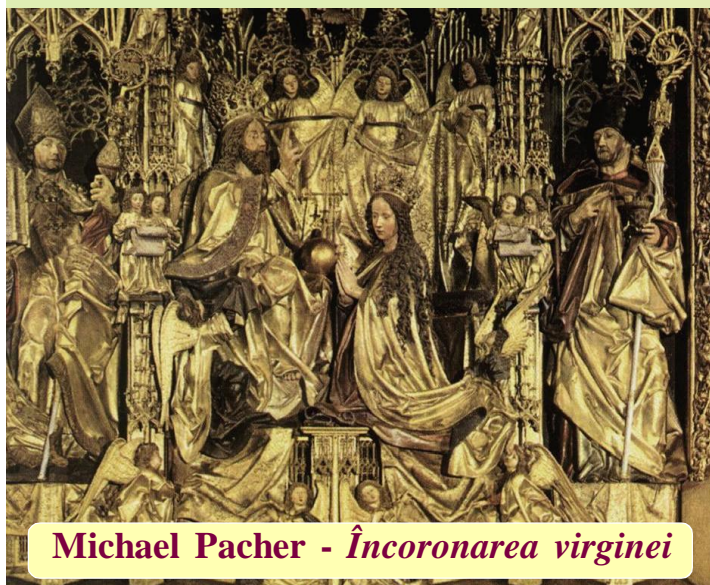
Conrad Witz - Pescuitul periculos

Florin MĂCEȘANU

Picătura de pictură

Pictura germană din secolul al XV-lea

Michael Pacher - Încoronarea virginei

Starea politică și socială a Germaniei la început de secol XV amprentează puternic și pictura. Orașele s-au dezvoltat, prin comerț, cu o rapiditate uluitoare, fiind practic independente, locuite de o burghezie bogată, iubitoare de fast și inedit.

Mecenatul princiar e inexistent, ca și Curțile apte să le dea îndrumări artiștilor. Așa se explică formarea a numeroase centre de pictură care, în ciuda vecinătății, comunică destul de puțin între ele. Adesea școlile astfel create preferă să caute învățăminte în alte țări: Flandra, Curtea burgundă sau Italia.

Mijlocul esențial de

expresie va fi pictura de altar, care grupează un mare număr de panouri în ansambluri vaste și care cuprind deseori, pe lângă pictură, și sculpturi pictate. În stadiul său cel mai evoluat, altarul oferă un corp central, în genere cu decorație plastică, un coronament deasupra, o predelă dedesubt și, de fiecare parte, voleuri adesea duble și pictate pe ambele suprafețe. După cum se deschid sau închid voleurile, se obține o mare varietate de aspecte.

Unul dintre primele centre germane de pictură este cel din Koln, unde producția de calitate începe cu Maestrul

Sfintei Veronica.

Marele pictor al Hamburgului este Maestrul Franke, care a executat, în 1424, pentru biserica Sfântul Ioan, un altar comandat de navigatorii ce făceau comerț cu Anglia.

În Rottweil, Lucas Moser și Conrad Witz au preocupări înrudite îmbinând curajul cu inovația.

Stephan Lochner se naște în Meersburg și activează intens începând din 1422 în Koln.

În Tirol, un foarte mare maestru, Michael Pacher, este, în general, refractar la ceea ce se înțelege prin spiritul

Renașterii.

La Salzburg există o școală locală a cunoscutului Frueauf cel Bătrân, unde activează între 1470 și 1507.

În minusculul oraș imperial Nordlingen, în preajma anului 1475, îl întâlnim pe Friedrich Herlin, iar la Nurnberg pe Wolgemut.

Artistul ce i-a dat titlu de noblețe picturii germanice la sfârșit de secol XV a fost alsacianul Schongauer, care, născut la Calmar, pe la jumătatea secolului, a întemeiat aici un atelier de mare reputație. Moare în 1491.

Conrad Witz - Miracolul pescarilor

Uasile POPOVICI

„Îngerii urcă la cer”

„Orice s-ar spune, în șirul de secole, de la poezi poți și ți-e îngăduit să aștepti impulsurile în stare să reazeze omul în inima universului, să-l abstragă pentru o clipă din aventura sa distrugătoare, să-i aducă aminte că există pentru orice durere și orice bucurie din afară un loc care se poate desăvârși la infinit, un loc al hotărârii și al ecoului”. (André Breton)

Un loc al hotărârii l-a dobândit, prin talent și trudă asiduă, poeta **Maria Ileana Belean**, căreia i se poate încredința atestat de consacrare pe arealul literaturii române contemporane. Dacă nu e imposibil, atunci e anevoioasă această escaladare spre vârful de Chomolungma, nu oricui accesibilă. Asemenea alpinistului, e nevoie de cutezanță, de mult „antrenament”, de motivație, dar înainte de toate de darul dat în datumul tău: îl ai, ori nu-l ai; dacă-l ai, atunci, străduiește-te să îl folosești spre un țel, un scop, un sens, căci: „orice om cuminte face ceva în vederea a ceva, și acest ceva este o limită, căci scopul este un hotar. Atunci, dacă există un astfel de scop ultim, este exclus un proces de devenire la infinit, iar dacă nu există un asemenea scop, nu va mai exista cauza finală” (Aristotel, - Metafizica, Editura Academiei R.S.R., București, 1965, pag. 97).

Poeta Maria Ileana Belean își deschide volumul cu poemul „Îngerii urcă la cer”, poem de titlu; nu pot a percepe motivația care a îndemnat-o să-și numească poemul, așa, bănuind doar o substanțială încărcătură conotațională și o simbolistică aparte, până la subliminalul eului, greu de ajuns și inuit.

Cititorului grăbit, ori neavizat, ori puțin elevat, îi poate scăpa nuanța, simbolul, conotația, ideea, esența, lecturând cu oarece neglijență pe care nici el însuși nu și-o bănuie că ar sălășlui în el.

De teama unui fiasco ingrat, nu m-aș încumeta la a-mi face părere.

Și totuși, calitatea mea de fidel cititor al poetei mă-ndeamnă la reflecție.

Îngerii urcă la cer pentru că acolo e locul lor, nu printre pământeni care au adunat în ei tot răul universal, printre oameni care se hăituesc între ei, se autodevorează precum furnica bulldog și se plâng apoi de durere, întristare și suspin - cum ar zice sacerdotu' dom' popa. De acolo, ei ne veghează și ne zâmbesc. Dacă vor, dacă pot, dacă au cui, dacă au pentru ce și cine.

Primul cuvânt din prima poezie a volumului este „singurătatea”. Dacă n-aș fi citit în prealabil cartea, s-ar isca, în mentalul meu, nu o întrebare, ci o precipitare de a evalua eronat acel ceva din citatul de mai sus al lui Aristotel.

Volumul, odată început, te duci cu lectura până la capăt; ajungând la capăt, simți nevoia de a continua cu volumul al II-lea pe care, neavându-l, mai citești încă o dată, iar oricine știe că o lectură reluată, adaugă noi frumuseți, redescoperind ce nu ai reușit din prima.

Și mai descoperim o poetă autentică ce scrie bine, o poetă care încearcă consacrarea, a cărei operă să se înscrie în circuitul de valori, în axiologia artei.

Volumul de poezii „Îngerii urcă la cer” - lăsați-mi părerea neștirbită - este un manual lirico-epico-erotic-filozofic, acceptând părerile pertinente ale distinșilor cititori ce vor foileta, motivați de actul culturii de care neamul nostru are atâta nevoie, ca de aer, apă, foc, pământ - greul numind elementele - apeyron.

Primul tristih al poemului mi-a fost ca primele fire desfășurate de pe suveica Penelopei, încercând să-și țese pânza.

Al doilea tristih începe cu „azi”; un azi perpetuu, un azi care vine din viitor, aducând

cu el mistere pe care le vom, ori nu, descifra, care vine ca un oracol al sibilinelor, nepunctincioși a ne împotrivi, ca un joc al stereotipiilor, în care inefabilul, inexorabilul se va produce, ca o sentință divină, irevocabilă și fără drept la recurs.

„zilele ascund//la pieptul rănit//cununa de spini//a mai trecut o noapte//de atâta alb//îngerii urcă la cer”.

Într-o lume bezmetică, ce simte zvonul de apocalipsă, îngerii trebuie să urce, iar noi vom coborî în dedesubturi, de unde vom da ori primi un telefon cu „număr de interior” - cum spunea regretatul Adrian Păunescu.

Poeta abordează, responsabil, marile probleme ontologice la care nu vom primi vreodată, în viața asta, răspunsuri la întrebările pe care și le pune poeta, cu obsesie până la obstinație.

Poeta iubeste viața până la sublim, până la propria-i risipire în eul ei, înainte de toate, fiind o extrovertită.

„dragostea// ar trebui să fie sculptată sub pleoape//pentru a nu fi oarbă”. Iată o imagine poetică, ce nu ar fi putut închipuită în mentalul meu!

Verbul „a fi” revine ca un leitmotiv într-o confesiune de credință:

„există iubire//în dimineți evadate din noapte//în lumina care deschide ușa spre tine de iarbă”.

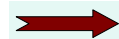
„există iubire în anotimpuri//am strâns iubire//din felinare aprinse de margini de drum”.

Ca o neîmplinire, în viața asta, se leagă speranța:

„poate-ntr-o altă viață//mă chemi să intru în dorul tău//să am de unde curge veșnic” (Există viață)

Lectura poemului „izvorul ce aprinde neștinat felinare” îți lasă prelinsă lacrima pe obraz, chipul bunicii fiind o acuarela de o cromatică curcubeică. Aș aduce în pagină întreaga poezie, dar las cititorului plăcerea de a lăcrima. Selectez doar:

„cu riduri și privirea caldă//bunica//îmi taie gândurile//...

„mi-e dor//de inocența rămasă lângă salcâm//nu știu să mă găsec printre flori//...”

„chipul de pe piatra de mormânt//nu mai păstrează albul căldurii//zâmbește blând, ca un șaman care și-a încheiat”.

„- bunico//toate crengile s-au prăbușit//nu mai știu sădi pomi”.

Și-am lăcrimat și eu.

Poemul „ce gust are azi neprevăzutul” este în același timp și o întrebare neretică pe care și-o pune poeta; despre gustul neprevăzutului de ieri, nu mai știm nimic.

Desprinderea de „acest eu” pentru o simbioză cu un alter ego: „un sentiment de beatitudine mă face nemuritoare//pentru o zi//pentru o clipă// - versuri ce-mi amintesc de Hyperion al lui Eminescu, ori de Demonul lui Lermontov, ori - ca să mă deconspir - de Lucifer al meu, poem de 202 strofe, în curs de apariție, încercând a întregi o trinitate născută... de nimenea născută.

Universul poetic al Mariei Ileana Belean e cât un univers. Poeta stăpânește atât figurile de stil - tropii -, cât și figurile de cugutare, de sintaxă poetică. Aș aminti, în frecvența folosirii, câțiva dintre tropi: epitetul, metafora, prosopopeea, comparația, dar și sindetonul și asindetonul, elipsa, interogația ori exclamația retorică, ca mijloace poetice de care se folosește orice poet.

Epitete: „amurgul însângerat”, „seri albe”, „alb poem”, „frunze rănite”, „gândul aspru”, „liniștea duioasă”, „visul înfiorat”, „lacrimele împietrite”, „aerul sculptat”, „vorbele șuierate”, „degetele oarbe”, „ramul adormit” ș.a.

Metafore: „adăpostul zorilor//se clădește// secetă de cer//în fiecare stâncă; „pădurea de cuvinte nespuse”; „cuvântul//zidit întors în vorbe flămânde//; „adierea care închină firul de iarbă//din vasul de lut; „pe creștetul efemerului//se așterne lumina”.

Personificări: „seara își întoarce privirea”; „suspînul se face fluture”; „îndoiala se zbate în plasă”; „sărutul izvorăște”; „chiuciura//cu mâna cumpănă//întinde pânza”; „timpul//mângâie trupul//în care pulsez”; „minciuna bate din palme”; „timpul se dezbracă de timp”; „soarele//tremură de frig”; „înflorește lutul” ș.a.

Fire sensibilă, atentă la rosturile firii, cu mesaj direct ori subliminal, poeta Maria Belean dă sens și scop și tel trecerii omului prin timp, lăsând testament urmașilor că trebuie să lase în urma lor o urmă care să placă Dumnezeuului ei și-al nostru.

Ne-am interceptat virtual, în speranța că într-o bună zi o voi îmbrățișa-o concret și prietenește.

Contemporary Literature Press

Editura pentru Studiul Limbii Engleze prin Literatură

Director:
LIDIA VIANU

Executive Advisor:
GEORGE SANDULESCU

The only online Literature Publishing House of the University of Bucharest

Contemporary Literature Press, sub auspiciile Universității din București, în colaborare cu British Council și Institutul Cultural Român

Anunță publicarea volumului

David Lodge. A Reader.
Parallel Texts. 159pp.

editat de **Lidia Vianu.**
Selecția textelor de Brândușa Răileanu.
(ISBN 978-606-8366-26-5)

Contemporary Literature Press publică primul **Reader David Lodge**, și în același timp **primul volum de David Lodge online**. Selecția pe care a alcătuit-o anglista Brândușa Răileanu cuprinde fragmente din zece romane, în original și în traducere românească, sub formă de texte paralele.

Scopul unei astfel de publicații este în primul rând să îndrume cititorii lui Lodge către opera propriu-zisă. În același timp, faptul că volumul adaugă originalului traducerile fragmentelor, preluate din volumele Editurii Polirom, va ajuta cu siguranță pe cei care încearcă să învețe cât mai bine limba engleză.

Născut în anul 1935, David Lodge și-a început cariera ca universitar. Acum se numără printre cei mai cunoscuți critici și romancieri englezi ai momentului. Cei care doresc să-i cunoască întreaga operă vor găsi informații ample în *Cronologia* cu care se încheie volumul nostru. Caracteristica esențială a operei lui Lodge este echilibrul pe care îl stabilește între tradiție și inovație. Lodge scrie pentru prezent, fără îndoială, dar se bazează pe o profundă cunoaștere a trecutului.

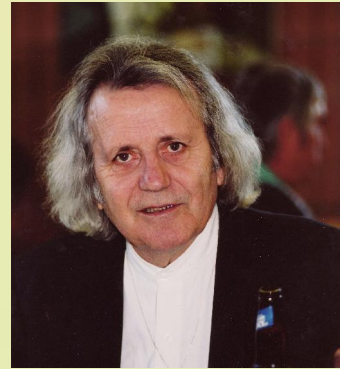
Autorul însuși a încurajat alcătuirea acestui *Reader*. A făcut-o, de bună seamă, în dorința de a sprijini CLP, "Editura pentru studiul limbii engleze prin literatură". Volumul acesta bilingv dovedește că literatura bună trece granițele, și că, în această aventură, cunoașterea limbilor străine este un aliat necesar.

David Lodge. A Reader, editat de **Lidia Vianu**, s-a lansat oficial la data de 12 iulie 2012, dar volumul poate fi consultat și descărcat la adresa de internet: <http://editura.mttlc.ro/david-lodge-reader.html>

Editura pentru Literatură Contemporană vă invită să accesați website-ul www.editura.mttlc.ro. Editura publică lucrări atât în limba engleză cât și în limba română. Pentru sugestii sau comentarii, vă rugăm să vă adresați Editurii, lidia.vianu@g.unibuc.ro.

George FILIP
(Canada)

Ena poetilor

Naufragiu

Înot prin ochiul meu de veghe
spre portul care m-a uitat
sunt zdrențuit de naufragii
și mi-am pus umeri de bărbat.

Că nu-i aproape, nici departe
și nu-i departe sau aproape
mai important e-n existență
ca veșnic să-ți înoți sub pleoape.

Planeta asta geoidă
și inventivă în ambiții
dă cu sentințele de-a dura
prea indulgentă cu bandiții.

De-aceea îmi înot sub pleoape
și slugă-mi sunt dar și satrap
iar de furtunile mă-ndoiaie
lansez un S.O.S. și scap.

C-așa e arca; precum viața
iar viața noastră-i ca o arcă
pe care căpitanu-i mamă
și prea devreme ne înțarcă.

Ning pescărușii dinspre Soare
delfinii zboară cât mai sus
doar eu îmi târâi arca vieții
pe traiectorii care nu-s.

Nu-mi dă o clipă libertatea
nu irosc niciun atom
pe insulele disperării
descopăr noțiunea OM.

Pe umăr mi-am pus steagul alb
pe steagul alb am scris destin
și n-am pe nimeni să mă-ntrebe
spre unde plec, de unde vin...

În mine se ascunde-o lume
și-n lume mai pulsez și eu
ca o moluscă ce-a ratat-o
laboratorul Dumnezeu.

Și dacă nu mai dau de maluri
iar arca-mi scârțâie săracă
și-o fi să eșuez aiurea
pribeag, lucid, ei bine, dacă...

Înot prin ochiul meu de veghe
spre portul care m-a uitat
și simt că naufragiul vieții
mi-a pus pe umeri un bărbat.

Grădinar

lângă o cruce din cimitir
zâmbea în aer un trandafir

nimeni vreodată nu a aflat
cine îl udă sau l-a plantat

va arde smirna până să știm
de ce ne naștem, cui îi murim

până deschidem tainele firii
îmi văd de treabă: ud trandafirii.

Ploi acide

Cad ploile acide peste orașul ars
și florile-s ascunse în buncăre de ger
femeile sunt semne discrete-n metatars
iar mercenarii lumii dau cu grenade-n cer.
Alerta e totală, bătrânii au murit
doar câte-un câine latră insinuând un os
în triburi desperate fugim spre infinit
călări, cu pruncii-n brațe în sănii sau pe jos.
Acolo e speranța, hai să fugim copii
aici sunt legi prea strâmbe și totul pute-a fum
acolo curg izvoare din cer cu ape vii
aici rămâne șansa de a porni la drum.
Civilizații multe s-au perindat la noi
celula cerebrală s-a dilatat prea mult
noi știm în eprubete să facem un război
și pe savantul tainei să îl tratăm de smult.
Locotenenții soldei ne instruiesc nebuni
femelelor de stradă ei le prădesc copii
au ce gândesc în ceruri sărmanii mei străbuni
când văd cum ne complacem în tristele urgii?
Aș scrie o poemă despre pământul mort
dar îmi e spaimă, groază de cititorii mei
ei nu au încă-n mână faimosul pașaport
și-aș vrea să fiu leprosul nedespărțit de ei.
Așa e pe planetă stimate viitor
ne-au extirpat conștiința și suntem morți de vii
avem nevoie certă de-un tânăr Gânditor
să ne dezlege taina acestei pușcării.
E fum, e fum prieteni în țară până-n cer
filozofii sterile au fecundat conștiința
cu ochii duși aiurea spre oaze de eter
ne arde ca pelagra flămândă, umilînța.
Iar mercenarii lumii dau cu grenade-n cer
femeile sunt semne discrete-n metatars
și florile-s ascunse în buncăre de ger;
cad ploile acide peste orașul ars.

Din taine

povestea de flori că-s majestuoase
câinii îmi spuneai că sunt frumoși
te scâldai în ochii unei iepe
și-i spălai de bube pe leproși

șerpilor calmi te mângâie pe glezne
lupii-ți râd prin ochii de tăciuni
miei îți vorbesc de semne-astrale
peștii-ți cântă psalmi și rugăciuni

stai cu urșii seara în mătăanii
grâu de aur râde-n părul tău
pâinea caldă o împarți pe uliți
tălmăcind ce-i bine și ce-i rău

păsările lumii-ți vin în palmă
orbii te ghicesc pe unde ești
și când îmi citești din sfânta carte
cu mari taine mă aghezmuiești

da Diană, ție-ți stă-n putere
să te reclădești în Dumnezeu
dar eu am păcate, scriu poeme
și-am să mă nasc puțin mai greu...

Noapte imaginară

o umbră care veșnic mă respinge
doar arborii în lacuri răsturnați
pești pe nisip visează idealuri
iar vulturii - pe cer - crucificați

nu îngerii ce mai plutesc pe aripi
făptura dintre păsări nu ești tu
pârâu-nfige ghearele în maluri
și la intrarea-n grotă scrie nu!

o stâncă verde zace-n strălucire
îmi taie drumul șarpele de casă
ochiul de veghe-i plasă pescărească
timpul se-ngroapă-n propria-i melasă

pe pragul casei plânge așteptarea
mă veți găsi pe cumpăna fântânii
cu fața oarbă și cu palme moarte
o să-ți aspir în noaptea albă - sânii.

Livia CIUPERCĂ

Incursiune în proza romanească a scriitorului Dan Plăeșu

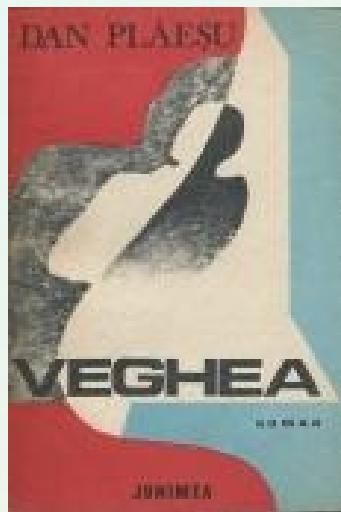
„Mă aflu înlăuntrul sufletului meu...”

De patru decenii și jumătate, pentru **Dan Plăeșu** viața înseamnă mistuire, vibrație, înnoțirea a cuvântului scris. Talentul hărăzit (dar divin întru îndumnezeire) rodește cu patos, ca o torță arzândă întru iubire, frumusețe morală, sensibilitate. Cunoscut scriitor și jurnalist profesionist, Dan Plăeșu abordează cu egal succes o diversitate de genuri și stiluri literare: poezia, foiletonul, pamfletul, fabula, proza satirică, romanul, dramaturgia, cronică literară sau teatrală etc. Toate aceste însușiri (daruri) au devenit, în timp, adevărate virtuți.

Scriitorul Dan Plăeșu cultivă o proză poetică cu filon dramatic și coerență contextuală, naratorul omniscient implicat devenind instanță morală. Din bogata coloră creatoare, romanul rămâne pentru scriitorul Dan Plăeșu un punct forte, un spațiu generos de reflectare a subtilităților ființei umane.

Publicat în 1985, **Veghea** este un roman social, deopotrivă, un roman de dragoste, o pledoarie pentru viața de familie, dar cu un final șocant, în sensul că prozatorul a dorit, și a reușit, să ucidă acea „*genă malignă*” din ființa umană, despre care scrie Amos Oz, și să transforme fanatismul în îngăduință, în toleranță. Finalul acestei complexe povești de viață seamănă cu șuvoiul înspumat al torentului surprins de hăul prăpăstios - revărsare în abrupt... Sfășietor de trist...

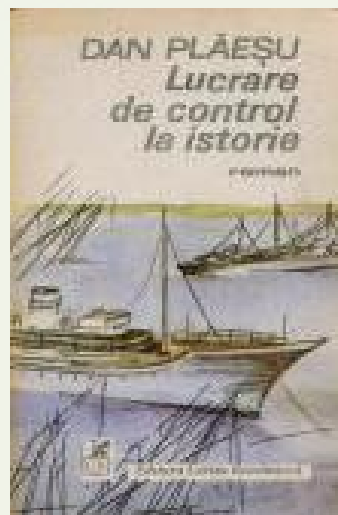
În tot acest conglomerat al bulversantelor încununări ale verbalului, ceea ce extragem,

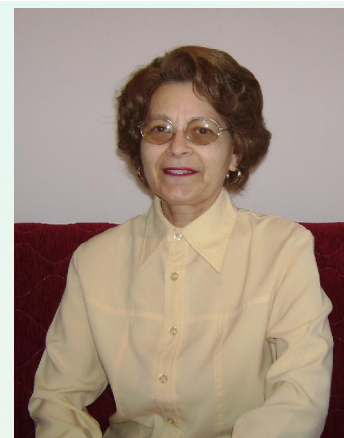
spre exemplu, din romanescul lui Dan Plăeșu - cu o referire, expres, la **Veghea** (1985) sau la **Lucrare de control la istorie** (1989) - reținem urmărirea, dezinformarea, spălarea creierelor „*oamenilor muncii*”, pentru a vedea doar partea bună a societății românești antedecembriste. Iar pentru ca această *cizelare* să nu dea greș, existau „*secretari cu propaganda*”, într-o încrângătură foarte stufoasă, la care se adăugau alte forme diversificate de implementare a doctrinei respective.

În 2011, Dan Plăeșu ne surprinde plăcut, prin editarea celui de-al treilea roman, „*de sertar*”, **Vinovatele meandre**. Romanul ne oferă câteva nuclee epice, printre care relevante rămân: povara unui act necugetat, disipa-

rea ființei între mai multe minipovești de iubire, un traiect sinuos al societății românești antedecembriste, evoluția economiei românești (chiar dacă intrăm doar în inima unui șantier naval, reținând vibrațiile activului, ale unor realizări care au făcut istorie) sau atmosfera febrilă a unei instituții teatrale dintr-un oraș provincial. Reținem, de asemenea, mai multe planuri epice care se intersectează și se suprapun,

dinspre un trecut recent înspre un prezent al dezolării, povești și visuri colaterale, introspecții pline de semnificație, monologuri cu tentă filosofică, subtile secvențe de analiză psihosomatică, gândind că „*viața ne e dată pentru a o trăi până la ultima secundă*”, în toată complexitatea ei. Descrierile-portret devin adevărate mini-studii de caz, iar descrierile de natură - adevărate

secvențe cinematografice, „*senzațional spectacol*” vizual. La acestea putem adăuga elemente de topografie, de arhitectură urbană ș.a. Ceea ce frapează într-un mod aparte este eroticul care vibrează-n ritm alert, sensibilizând un ochi dornic de senzații fulminante.

Lecturând cele trei romane **Veghea** (1985), **Lucrare de control la istorie** (1989) și **Vinovatele meandre** (2011), vom remarca plăcerea scriitorului de a oglindi viața în toată complexitatea ei, fără falsuri, necosmetizată, obiectivă, deși reflectă o epocă numită „*socialistă*”.

Ceea ce brăzdează, diagonal, firul epic în cele trei romane este iubirea. Partenerii de viață (cei

căsătorii), protagoniștii însă, nu au atins acel grad de sinceritate

care să le confere trăinicia mult dorită. Pentru niciunul dintre ei, dragostea „nu mișcă soarele și celelalte stele...”, precum spune Dante. Nici femeia, nici bărbatul, nu conservă clipa fericirii, cea unică trăire interioară, niciunul nu este pregătit să rostească, precum protagonistul lui Matei Vișniec: să-mi „scot încet inima din piept și s-o pun pe masă... ca (pe) un cadou”, ca o ofrandă a sentimentelor, a sincerității și dăruirii totale, în numele unicei și eternei iubiri.

La Dan Plăeșu, partenerii se întâlnesc, conviețuiesc (au sau n-au copii), se trădează, se despart sau se reîmpacă într-un mod bizar. Veți spune: Dan Plăeșu este un realist, oglindește viața conjugală (sau cea extraconjugală) în toate fațetele vieții reale. Nu se spune adesea că viața este precum un roman? Atunci, de ce n-ar fi și romanul o oglindire a vieții reale?! Și în atare situație, pare explicabilă descrierea iubirii care sapă o rană adâncă în ființa umană, iar împăcarea (sau căsătoria pentru a doua oară) să apară precum o supă reîncălzită, care-și pierde și vitaminele, și savoarea?!

În cele trei romane ale scriitorului Dan Plăeșu răsună glasul

unui timp care, deși apus, merită conservat în toată luminozitatea sinistrului său. Numai așa îl vom cunoaște și-l vom putea compara cu alte sisteme despre care doar citim. A existat și va exista întotdeauna, la nivel conceptual, dorința de coborâre sau călătorie în străfundurile condiției umane, utilizând, fie „microscopul”, fie „aeroplanul”, cum stilizat se exprimă Ernesto Sábato într-un eseu al său, **Scriitorul și fantasmele lui**. Nu știm dacă la Dan Plăeșu a primat „pasiunea politică” sau „pasiunea națională”, cert este că prozatorul a vrut să-și protejeze protagoniștii, fără durități, figuri maltratate, suferințe nemeritate sau înfrângeri de aripi geniale.

Esențializând, merită a preciza că cele trei romane (**Veghea, Lucrare de control la istorie, Vinovatele meandre**) se încadrează în ceea ce profesorul Nicolae Manolescu numește romane de tip doric, prin obiectivitate, sobrietate, verticalitate, raționalitate, reflectarea unei „lumi” care este „omogenă, coerență și plină de sens”, multă „energie, întrepeditate, exces”, viziune auctorială, ubicuitate, „preponderența moralului asupra psihologicului...” etc. (Nicolae Manolescu)

Ionuț CARAGEA (Canada)

Poezia este un spațiu în care orice adevăr poate fi utopie și orice utopie poate deveni adevăr și realitate. Poezia poate fi un paralelism utopic, un paradis al neîmplinirilor împlinite utopic, într-un timp din afara timpului. Totuși, în aceasta lume iluzorie, sentimentul este autentic și înălțat la cote extreme. Poezia este un sentiment nemuritor prin hiperbolizare.

Unii ar spune că totul este o minciună creată frumos pentru a impresiona. Poate, dar această minciună ne face să privim lumea cu alți ochi, ne face să acordăm atenție mai multă frumuseții și sentimentelor trecute, adeseori, cu vederea. Și dacă din exagerarea unui poet, cititorul păstrează măcar o doză infimă de frumusețe, utopia își are rostul, utopia poate deveni adevăr și realitate, iar banala afirmație a unui suferind din dragoste poate deveni o legendă. Iar legendele nu mor niciodată.

Nu încercați să înțelegeți mintea unui poet, vă veți pierde în nori, curcubeie sau abisuri. Nu judecați poetul, pentru că în afirmațiile sale se regăsesc toate oglinzirile acestei lumi. Nu-l judecați pentru alegerile sale pentru că ele sunt traume necesare pentru a fi liric și desăvârșit. Poetul folosește empatia ca pansament pentru răni dar folosește cuvântul și ca instrument al torturii pentru cei care au uitat să fie oameni. Poetul este un exemplu al eșecului reinventat în artă, dar și un exemplu al zborului frânt din

prea multă iubire cu aripi de plumb sau de ceară.

Ce a zis poetul azi și ce zice mâine nu este întotdeauna aceeași față a adevărului. Adevărul este o însumare de contradicții care descind din realitatea acestei lumi. Adevărul unui poet este refuzul de a privi mereu lumea cu aceeași ochi, din același unghi îngust al minții. Poetul este un magician al cuvântului și un creator de libertăți personale pentru fiecare individ, mai puțin pentru sine însuși. Poetul nu trebuie să dea explicații, nu trebuie să demonstreze nimic, el este pur și simplu însumarea tuturor explicațiilor așezate pe rânduri, cursiv sau intermitent.

Poetul este copil și adult în aceeași inimă. Caută dragoste, compasiune, iertare dar poate fi și răzbunător ca un prunc căruia i-a fost furată jucăria. Jucăria lui este propria lui viață, pe care o remodelează constant cu dibăcia și imaginația unui creator. Jucăria lui este lumea pe care o face mai frumoasă. Jucăria lui este o muză cu aripi de înger sau o păpușă pe care o contorsionează și îi rupe mâinile.

Nu-i cereți poetului să scrie la comandă, să aibă revelații spontane sau să vă explice ce a simțit el cândva. Experiențele sunt irepetabile, explicațiile sunt irelevante și anoste. Este de ajuns să-l citiți pe poet și să rămâneți în suflet cu sentimentul acela al îndrăgostitului veșnic, al nemuritorului prin cuvânt.

Friedrich Herlin - Sf. Petru citind

Emil BUCUREȘTEANU

Versuiri

Iarna ucigașă

Urlă iarna-n vatră peste-un foc anemic,
Mâța stă pleoștită, a uitat de tors.
O covată mică legănată-n întruna;
- Dormi, odorul mamei, va trece furtuna.

Pâlpâie o faclă într-o lampă chioară,
Nicio arătare nu se vede afară.
O manta în alb întunecă geamul,
Zgomot se aude...- Poate e vecinul.

- Cine e acolo? Nu răspunde nimeni.
Speranța dispăre. Totuși parcă strigă.
E neclară vocea, și neclar răspunsul.
Vântul se-ntetește, mai aspru e frigul.

O rază de lună prin ceață apare...
Se pare că vremea mai are și milă,
Că n-ar vrea să-i ia pe toții zălog,
Că-i mai lasă în chin, în al lor bârlog.

- Haide cu lopata, sparge geamu' odată...
Parcă-aud un scâncet, ceva e pe-un pat!...
- Doamne, ce-ai făcut?! Mama parcă doarme,
Copilul îi sugă sânul înghețat.

Pastel

Printre sălcii plânse, susură izvorul,
Le mângâie obrazul de ani încrețit.
Apa lui adapă dorul și ulciorul
Omului aflat pe deal la cosit.

Soarele urcat, sus, în crucea zilei,
Ascultă iubirea unei ciocârlii,
Iar un nor timid după umbră-și fuge
Să nu-l prindă noaptea singur pe câmpii.

Prin iarba înaltă coasa zice o doină
Din fluier de-oțel, bine șlefuit
Iar la glasul ei, șiruri de fânețe
Pe pământ se culcă, se pun pe dormit.

Seara încet se lasă peste întinderi arse,
Roșie se-mbracă peste culmi de munți...
Într-o depărtare, glas de clopot sună
Se binecuvântă ziua care a trecut.

Clepsidra

Nu știu anii vieții cum au mai trecut...
Iarna bate-n ușă și nu știu ce vrea,
N-m nicio datorie, nici un împrumut,
Mi-am plătit la timp zodia sub stea.

Că acum merg greu, ce vină am eu,
Asta-i legea firii, ne supunem toți.
N-am cerut la nimeni ca să fim născuți,
Nimeni nu oprește al mersului roți.

Zădarnică-ncercare de a-i opri mersul
Moară nevăzută măcină întruna,
Clepsidra e-nchisă, nisip nu poți pune,
Alta nu mai ai, și se dă doar una.

Cu cartea la braț...

Cu cartea la braț să n-astepti fericire,
Demonii cunoașterii nu știu îndurare,
Sânge și carne consumă,
În jungla ideilor sevă roșie curge,
Șerpi veninoși încolăcesc arborii,
Bufnița Minervei îi străfulgeră,
Ochii ei pătrund infinitul.

Poetul recită odele iubirii,
Din pomul oprit cad poame necoapte
Bipede haine le devorează și gata
Flautul s-aude trist în noapte.

Bagheta magică

Cu o baghetă magică m-am întors
în copilărie,
m-am urcat într-un pom și am cules
fluturi,
mi-am făcut aripi și m-am suit
spre înalturi,
m-am încălzit pe zidurile parthenonului,
am cules polen din grădinile
semiramidei,
am semănat în inimile oamenilor
iubire,
mi s-a răspuns cu indiferența
necunoașterii.

Declarații de dragoste

Eu, chipul tău, iubito, l-am dăltuit în piatră,
Granitul să-ți păstreze memoria pe veci,
În veci va fi iubirea ce-o poartă al meu suflet,
Zădarnică-i dorința din viață ca să-mi pleci.

Eu, chipul tău, iubito, l-am tipărit în vers,
Metafore aduse din spații siderale,
După ce pe drumuri, de-a lungul și de-a latul,
Am cercetat tot locul pământurilor natale.

Eu, chipul tău, iubito, îl reproduc în cânt
Și strunele de harpă Apollo mi le-a dat,
Pe portativ de raze eu note am înșirat,
A vântului adiere arcuș a fost făcut.

Eu, chipul tău, iubito, în minte l-am tivit,
Să stea închis pe veci, cu gândul meu alături.
De-l voi uita vreodată, blestem pe mine cadă,
În lutul țării mele să nu pot fi primit.

II

Eu, chipul tău, iubite, îl am pe buze înscris,
Sărutu-ți l-ai marcat cu fier roșu, fierbinte,
Mă arde zi și noapte și-un foc înima simte,
Cu-oceanele din lume nu poate a fi stins.

Eu, chipul tău, iubite, îl simt cum crește-n mine
Mi l-ai lăsat atunci, în prima noastră noapte,
Când ai cules un fruct, de-atunci îți aparține
Din el tu ai mușcat, adânc, pe saturate.

Eu, chipul tău, iubite, îl am ca o aripă
Îl port pe drum cu mine, îl mângâi, îl sărut.
El viața mi-o-întreține în fiecare clipă
Și-mi amintește întruna ce mult mi te-am iubit.

Eu, chipul tău, iubite, îl păstrez ca pe-o icoană,
E talisman ce-mi dă credință și putere.
Nici lumea de pe lume, nici soarele nu-nseamnă
Mai mult decât ești tu, tu vindeci orice rană.

Uiorel ROMAN
(Germania)

Credința și rațiunea

Mircea Eliade a demonstrat convingător nevoia oamenilor de a se orienta în viață prin diferențierea clară dintre timpul și spațiul sacru și profan. Și după filozoful Martin Heidegger există două feluri de a gândi, ambele perfect legitime, dar care nu au nimic de a face una cu alta. Una orientată spre scopul, rostul existenței, imposibil de măsurat și cuantificat, dar absolut necesară, și una, să-i zicem practică, matematică, orientată spre obținerea unor rezultate palpabile, concrete, pe care omul le poate stăpâni, reproduce și le poate demonstra științific în sensul științelor naturale.

Spațiul și timpul sacru sunt un domeniu al gândirii speculative orientate spre sensul, rațiunea de a fi a omului și cel profan rezervat activității rațional concrete, cunoscutele. Să urmărim relația dintre credință și rațiune de-a lungul timpului. Nu numai Heidegger ne

atrage atenția că în vremea noastră, în care gândirea științifică, cuantificabilă, să-i zicem matematică, sărbătorește un triumf după altul, desigur spre binele tuturor, oamenii sunt oarecum tentați să piardă din vedere necesitatea de a reflecta și asupra lor înșiși, pentru că, la urma urmelor, fiecare om trebuie să creadă în ceva!

Credința, după Eliade, Löwith, Ratzinger, papa Benedict XVII, este punctul de plecare al tuturor acțiunilor mai mult sau mai puțin cuantificabile și fără de care omul ar fi complet dezorientat în viață, într-un timp și spațiu fără repere. Omul nu trăiește numai din concret, din pâinea zilnică, el vrea, trebuie să știe, de ce e pe lume, cum să-și organizeze viața și ce se alege de el după moarte.

Pozitivismul zilelor noastre este în contradicție flagrantă cu creștinismul, pentru că ne obligă să ne mărginim la metodologia ști-

ințelor naturale, care, fără doar și poate, ne-a îmbogățit cotidianul, dar prin pretenția de a ocupa și domeniul credinței, al rostului existenței, ne îngustează orizontul vieții.

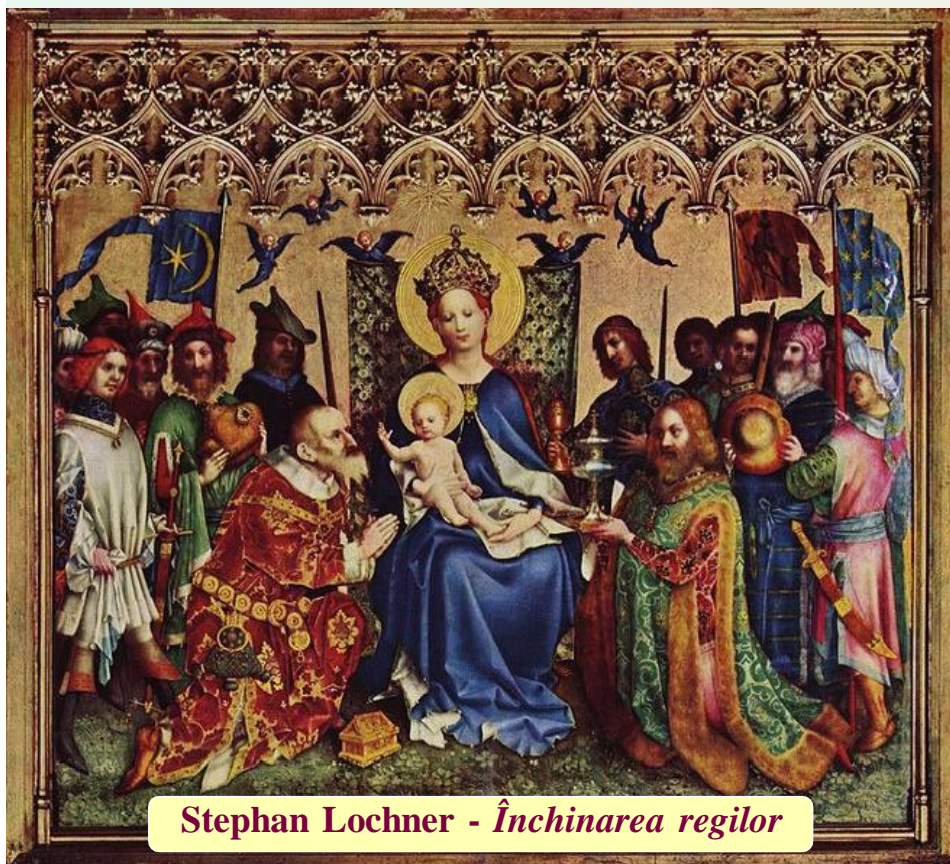
Să nu pierdem din vedere că libertatea omului de a stăpâni, prin cercetarea metodică realitatea concretă, este precedată de credința că aceasta este și posibilă și necesară. Dar să ne reîntoarcem la zorile umanității, când experiențele religioase se concretizau în mituri, după care au urmat, după Ratzinger, trei forme de a le confirma sau depăși.

1. Prima formă de a depăși faza primitivă a mitului este experiența misticului, care intră în contact direct cu Absolutul și apoi cu comunitatea sa, cu cei care nu au acest har, așa că ei se mărginesc, sau mai bine-zis sunt obligați în a-l crede pe primul și să se mulțumească cu o credință de mâna a doua. În felul acesta, mitul este conservat prin experiența misticului.

2. A doua formă este revoluția monoteistă, a cărei formă clasică o găsim în credința Israelului, unde mitul este înlăturat, denunțat ca o simplă făcătură a omului și Absolutul este propagat de profeții care vorbesc în numele și la chemarea lui Dumnezeu. Vechiul, Noul Testament și Coranul sunt textele fundamentale ale tradiției monoteiste, abrahamice.

3. A treia formă este raționalismul, iluminismul, ale căror rădăcini pornesc de la filozofii greci din antichitate. Pentru ei miturile sunt o formă de cunoaștere primitivă, preștiințifică, ce trebuie depășită și înlocuită cu Absolutul cunoștințelor raționale. Religia este astfel inutilă, fără importanță, ea poate fi tolerată în cel mai bun caz ca un ceremonial politic al cetății.

Ultima formă de depășire a mitului nu mai are nimic de-a face cu religia, din contră, raționalismul, materialismul urmărește lichidarea formelor preștiințifice și este astăzi cea mai răspândită formă de abordare a adevărului. În Franța, laicismul a devenit, pe această cale, chiar o pseudo religie de stat cu un Weltanschauung propriu. Nu este deloc

Stephan Lochner - Închinarea regilor

→ exclus ca acest curent științific să aibă în față un viitor chiar mai strălucit decât cel din zilele noastre. Pretenția de absolut a cunoștințelor științifice își depășește mandatul și vrea să ocupe tot Weltanschauung-ul, să înlocuiască absolutul, care se află, după cum am constatat, pe un palier paralel, incompatibil cu raționalismul, iluminismul cotidian.

Să urmărim, împreună cu Löwith și Ratzinger, etapele istorice ale cunoașterii: orientarea magică, metafizică și cea din zilele noastre, științifică, modelul fiind cel, să-i zicem, matematic, din științele naturale, care fiecare are de-a face cu o credință și care-i stă oarecum în cale. Oamenii au renunțat azi să caute sensul ascuns al existenței. Această înclinație a spiritului pare contemporanilor aproape o pierdere de vreme, fără șansa unui rezultat care să merite efortul. De aceea, mai bine să ne concentrăm asupra a ceea ce avem concret în mână și ne putem face pe această cale viața cât mai agreabilă. Așa am început pe nesimțite să pierdem din vedere examinarea realității, adevărului și să acceptăm satusul quo-ul pozitivist, fără perspectiva sensului vieții. Cum s-a ajuns aici?

1. Verum est ens, existența era adevărul. Pentru omul din antichitate și era medievală, existența era adevărată pentru că era a Divinității. Gândul și fapta, din perspectiva Creatorului Suprem, sunt unitare. Ce face omul este o activitate meșteșugărească mai mult sau mai puțin întâmplătoare, perisabilă și nu are nimic de-a face cu adevărata cunoaștere. După Descartes, istoria nu e știință. Universitățile medievale nu se preocupau de cercetarea științifică.

2. Verum quia factum, adevărata cunoaștere, pentru noi este numai ceea ce facem singuri. După Descartes, filozoful Giambattista Vico (1688-1744) schimbă paradigma scolasticii, Verum est ens în Verum quia factum. După Löwith și Ratzinger, acesta e momentul în care apare gândirea modernă și se termină vechea metafizică. Ei demonstrează mai departe cum Divinitatea s-a transformat pe nesimțite în Progresul, la care ne închinăm, mai mult sau mai puțin, noi, astăzi. Vico îl urmează formal pe Aristotel, după care adevărata cunoaștere este aceea a cunoașterii originii, esenței fenomenului, dar el merge mai departe și afirmă că putem afla numai adevărul pe care l-am produs noi înșine. Astfel, vechea egalitate dintre Adevăr și Existență este înlocuită cu Adevărul și Realitatea, pe care a produs-o omul. Astfel, preocuparea primordială a spiritului uman nu mai e existența ca atare, ci realitățile produse de om. Cosmosul nu este produsul omului și, în ultimă instanță, este de nepătruns, de aceea omul modern începe să se preocupe de opera

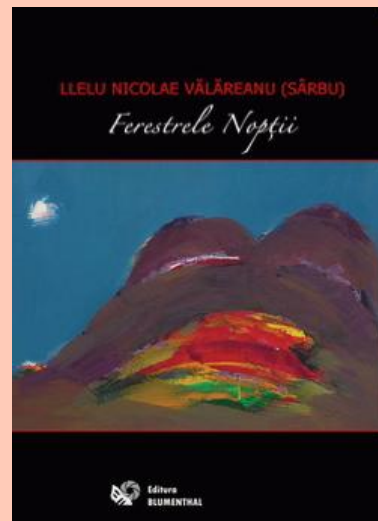
sa proprie, palpabilă. Dacă în trecut sensul existenței era forma supremă a gândirii, ea devine dintr-o dată ne semnificativă și ceea ce era desconsiderat, istoria, pe lângă matematică, devin adevăratele științe. Mai mult decât atât, istoria înghite și transformă mai tot împrejurul ei. Filozofia devine, prin Comté, Hegel, o chestiune a istoriei; teologia, la fel. Nu numai economia este văzută de Marx din punct de vedere istoric, dar chiar și științele naturale. La Darwin, avem de-a face cu istoria vieții. Într-un cuvânt, numai ceea ce face omul era cognoscibil. El însuși devine în final un factum.

3. Verum quia faciedum, adevărul este de realizat. Tranziția de la Verum cum factum la Verum quia faciedum este bine definită de Marx: filozofii au interpretat până acum lumea, acum e important să o schimbăm. Adevărul nu mai constă în existența ca atare, nici în faptele oamenilor din trecut, ci în schimbarea lumii. Și triumful istoriei asupra speculațiilor pălește în fața noii acțiuni, a viitorului luminos la care trebuie să se raporteze acum adevărul.

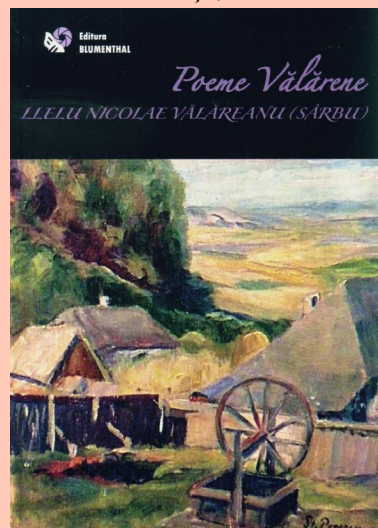
La început, creștinismul și raționalismul, iluminismul făceau casă bună împreună și la ascensiunea istoricismului creștinii au ținut oarecum pasul, însă curentul care vede adevărul în schimbarea lumii a dus la Războiul Rece. Ortodocșii s-au baricadat în mesianicul Lagăr comunist, iar occidentalii erau încercați și ei de cântecul de sirenenă al adevărului din viitorul mai bun cu ajutorul teologiei eliberării, de aceeași sorginte. Criza generată de implozia Lagărului ortodoxo-comunist, și de iluzia viitorului de aur al omului nou în est, și de eșecul teologiei eliberării în vest, continuă, pentru că refacerea armoniei pierdute dintre credință și rațiune și, pe această bază, refacerea unității creștine se lasă așteptate. Atâta vreme cât adevărul este de realizat în viitor, ca până acum, desigur în forme noi, dar cu aceeași măduvă, criza se va perpetua și ea în forme la fel de diverse.

Problematika credință și religie este vastă, totuși câteva repere se pot desprinde din lucrările pe care le-am folosit în prezentarea de mai sus: Mircea Eliade - *Geschichte der religioesen Ideen*, Freiburg, 1978-91; Karl Löwith - *Weltgeschichtliche und Heiligeschehen. Die theologischen Voraussetzungen der Geschichtsphilosophie*, Stuttgart, 2004; Jopseph Ratzinger - *Einführung in das Christentum*, Munchen, 1968, și *Glaube, Wahrheit, Toleranz*, Freiburg, 2003, și nu în ultimul rând *Fides et Ratio*, 1998, în care Fericitul papă Ioan Paul al II-lea vedea în relația dintre credință și rațiune - subtitlul enciclicii - cele două aripi, care permit spiritului uman să se înalțe și să privească adevărul.

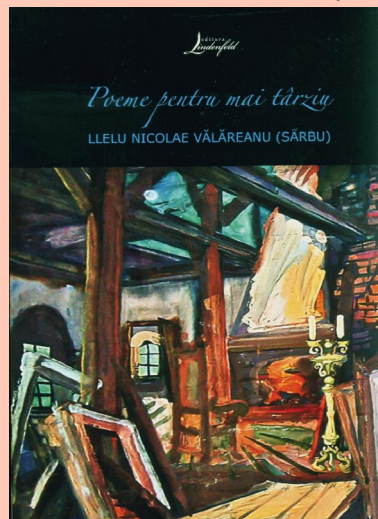
Cărți primite la redacție

Llelu Nicolae Vălăreanu (Sârbu) - *Ferestrele Noptii*, Ed. Blumenthal, București, 2010

Llelu Nicolae Vălăreanu (Sârbu) - *Poeme vălărene*, Ed. Blumenthal, București, 2011

Llelu Nicolae Vălăreanu (Sârbu) - *Poeme pentru mai târziu*, Ed. Lindenfeld, București, 2012

Gheorghe A. STROIA

“Întoarcerea spre obârșii” – o scriere necesară

Datorită avansului tehnologic al zilelor noastre, este imposibil să te gândești la locuri îndepărtate de pe mapamond, ca la ceva intangibil și extrem de îndepărtat, ci ai senzația de multe ori că este suficient să întinzi un deget pentru a ajunge acolo, fără a mai pune la socoteală că doar cu gândul poți străbate miile de kilometri într-o fracțiune de secundă. Acest avantaj tehnologic este cu certitudine un lucru cât se poate de bun. Doar astfel poți interacționa cu locuri ori oameni noi, pe care nu i-ai cunoscut (incă) fizic, dar pe care ai vrea să-i întâlnești, pentru a le oferi o prietenască îmbrățișare.

Un astfel de om, un astfel de suflet deosebit este și scriitoarea de limbă română, stabilită în Canada, la Toronto, **Elena Buică - Buni**, așa cum se semnează autoarea pe multe dintre articolele sale, publicate în toată lumea. Deși a debutat relativ târziu, datorită dorinței sale acerbe de a scrie (în primul rând pentru sufletul său și, apoi, cu nădejdea

împărtășirii și altora din lumina scrierilor sale), Elena Buică a reușit să se impună (în foarte scurt timp) ca valoros om de litere, datorită - în parte - pregătirii sale filologice, dar și talentului extraordinar cu care reușește să aștearnă gânduri imaculate, pe colile înălbite de abis. Iubindu-și cărțile ca pe proprii copiii, prin fiecare titlu aduce câte ceva nou, inedit, izvorând noi comori dintr-o nesecată fântână cu ape limpezi de vise: „Crâmpie de viață” (2005), „Gând purtat de dor” (2006), „Prin sita vremii” (2007), „Oglindiri” (2009), „Luminișuri” (2011). Am avut deosebită plăcere și onoare ca anul acesta să facem cunoscute câteva dintre minunatele scrieri pentru copii ale Elenei Buică, alături de cele ale altor douăzeci și doi de scriitori din Europa, Canada și Statele Unite, scrieri adunate în Antologia Universală COMORI DE VISE (Povești, povestiri, amintiri) - Armonii Culturale.

„Întoarcerea către obârșii” a Elenei Buică, o lucrare cu caracter monografic, este o apariție editorială ce ar trebui să încânte și să onoreze locuitorul ținuturilor evocate, prin atenția și minuțiozitatea cu care autoarea se apleacă asupra așezării acesteia binecuvântate de Dumnezeu, prezentându-i (în cuvinte dulci, suave, pline de simțire și respect) geografia, istoria (din antichitate, evul mediu, perioadele ante-, inter- și post-belice, până în vremurile noastre), obiceiurile și tradițiile, personalitățile ce i-au marcat decursul istoric, ajungând până în prezent. Așa după cum era și normal, cu profund respect

pentru meseria de dascăl și ținând cont de principiile morale, etice, epistemologice, cartea este structurată în trei părți:

Partea I - Din istoria locurilor ori împrejurimilor Țigăneștiului - localizarea istorică și documentară;

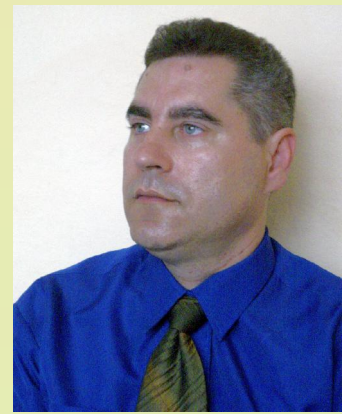
Partea a II-a - Instituțiile Țigăneștiului. Tradiții și obiceiuri

Partea a III-a - Personalități ale comunei Țigănești, inclusiv prezentarea antecesorilor familiei autoarei.

Lucrarea se încheie cu o serie de referințe critice, spicuiuri din aprecierile făcute de alți scriitori asupra scrierilor sale, selecții din interviurile acordate de-a lungul vremii. Cu o căldură și o duioșie aparte, Elena Buică nu se dovedește a fi doar „încă unul” dintre monografiile unor locuri pitorești ale țării noastre, ci în întreaga lucrare se resimte (lucru demn de apreciat) apartenența puternică la aceste ținuturi, motiv de mândrie și frumoasă aducere aminte. Pe deplin ancorată în sacralul pământ natal, Elena Buică - în Partea I - transformă locurile copilăriei în tărâmurii fermecate, de povești, ale căror magnetism îl depășește cu mult pe cel al „găurilor negre” ale memoriei noastre afective. Iată gândurile sale, sublim zămislite în florilegii de cuvinte: „Nu de puține ori mă așez la masa de scris și încep o călătorie în sens invers, prin timp, în spațiul din interiorul meu încărcat de tablouri revelatoare. Scriind, simt cum izvorăsc din străfunduri cuvinte încărcate de culori purtând amprenta copilăriei și apoi, treptat, se transformă într-un fel de liant între

memoria acelor ani petrecuți la Țigănești și viața mea de acum, care își urmează cursul la șapte mii de kilometri distanță. Am cutezat să sper că acum, și poate și în viitorul mai îndepărtat, aceste scrieri să fie de folos cuiva; dar, în prezent, știu sigur, în primul rând îmi sunt mie atât de utile... Pentru că prin ele retrăiesc o lume care este numai a mea. Sunt scrieri cu un transfer de suflet spre casa în care m-am născut și poartă în ele miros de pământ reavăn în prag de primăvară, de pereți văruiți proaspăt, miros de grâu copt în arșița soarelui, de pâine coaptă în țest, de scaldă la gărlă pe când vipia pârjolea totul în jur; miros de praf fierbinte din drum strecurat printre degetele picioarelor; miros de razachie și porumb copt pe jărăgai, miros de rufe uscate în ger, toate adunate într-un mănunchi de amintiri cu arome ale copilăriei, pitite peste tot și-n toate.”

Făcând o mică paranteză, amintim aici două lucrări, unice prin stilul lor inovator, dat fiind că sunt printre primele scrieri cu caracter monografic ale locurilor prezentate. Este vorba despre lucrarea mult prea tânărului student la teologie Ionuț-Cosmin Drăghici, dedicată personalității lui Ștefan D. Filipescu Drăgășani - o lucrare inedită prin multiplele conexiuni realizate între una dintre personalitățile contestate ale secolului al 19-lea și evenimentele istorice, sociale și politice, petrecute în Drăgășaniul Vâlcei acelor vremuri. O altă lucrare de care prezenta carte se apropie prin

maniera de abordare (punctele de vedere strict personale - dar argumentate, subiectivismul inerent mărturisirii apartenenței, epicul presărat cu inserțiuni lirice, investigarea istoriografică ce denotă calități de publicist-detectiv) este cea a scriitorului acad. prof. Cristian Petru Bălan (Chicago, SUA), „Monografia orașului Boldești-Scăieni sau Meleagul viselor împlinite”.

Revenind la scrierea Elenei Buică, se poate spune că numai dorul imens resimțit asupra locurilor copilăriei, adolescenței sau momentelor unice trăite acolo, au putut-o îndemna să prezinte în culori pastelate locurile de baștină. Pe parcursul lucrării sale, astfel de descrieri abundă, poate tocmai din dorința de a reconstitui cât mai fidel geografia locurilor acelor vremuri. Iată ce spune autoarea, despre bogățiile Țigăneștiului: „*Fabuloasa bogăție din timpul verii parcă dezleagă băierile inimii, când privești lanuri galbene de grâu vălurind în adierea vântului, întinderile mari de porumb respirând vi-goare prin verdele intens, floarea-soarelui răsând în soare până unde vezi cu ochii. Aerul proaspăt, roua dimineților, macii arzând în soare și florile veselindu-se în iarbă, cântecul ciocârliei răsunând în zbor înalt, nicăieri nu-ți pătrund mai adânc în suflet ca aici. Cuculețul, pitpalacul, mierlița și alte păsări dragi, dezmiertate și cântate în creațiile oamenilor acestui loc, prind glas parcă mai altfel în văzduhul câmpiei. Comuna Țigănești, având o astfel de așezare, ne-a oferit multe trăiri ale frumuseților câmpenești. De câte ori străbat acest drum mi se umple și inima și gândul de aleasă simțire.*”

Întoarcerea către obârșii are meritul - ce nu poate fi contestat - al unei monografii în adevăratul sens al cuvântului, prezentând evenimentele istorice în derularea lor cronologică și bazate pe surse sigure, certificate. Astfel, comuna este prezentată încă de pe vremea antichității, continuând cu evul mediu și ajungând

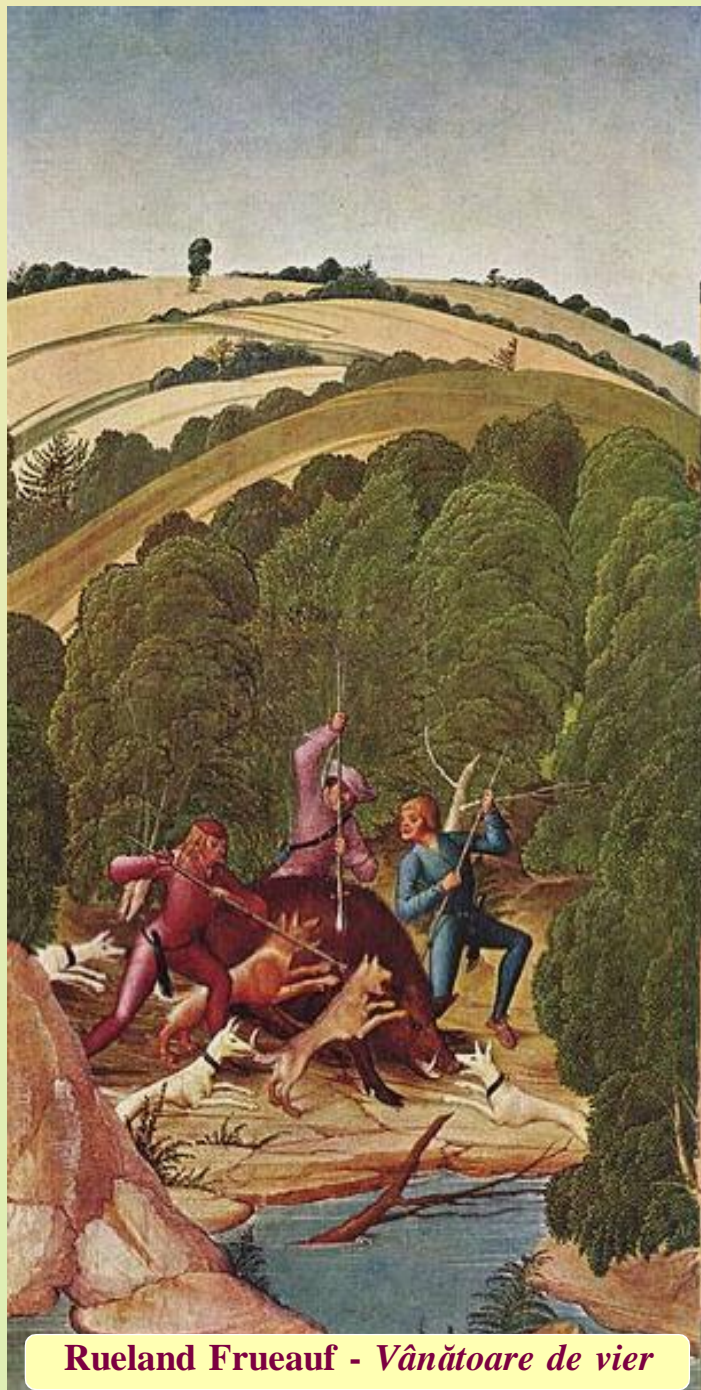
până la traversarea perioadei belice și la evenimentele din decembrie 1989, care au schimbat definitiv cursul istoriei și, nu nepărat în bine, așa după arată în cursiunile confesionale. Aici se fac resimțite punctele de vedere personale ale autoarei, pe care cititorul cu siguranță le împărtășește, ca pe niște concluzii amare, dacă punem în aceeași balanță ceea ce ar fi trebuit să se întâmple și ceea ce s-a întâmplat de fapt. Ba, mai mult, autoarea insistă pe ideea că schimbările grave petrecute în societate, în orânduirea firească a lucrurilor, au produs adevărate mutații în

trăirea și morala țărânului român, truditul pe umerii căruia au stat dintotdeauna marile responsabilități ale evenimentelor istoriei: „*Unii țărani nu mai păstrează nimic din morala creștină sau a lumii țărănești de altădată, cum ar fi toleranța, bunătatea, într-ajutorarea, ocrotirea văduvelor, bătrânilor, copiilor aflați în nevoi... Au devenit agresivi, puși pe căpătuială și hărțuială, fără inimă și fără caracter, vicleni, cu gura mare, plini de ură față de semenii... N-aș vrea să mă despart de această epocă trăită din plin, de generația mea cu toate racilele și perfidiile ei, fără*

să spun cât de mult urăsc această decădere umană a unora dintre semenii noștri. Astăzi, lovindu-mă de asemenea aspecte, pentru a nu tulbura prea grav partea mai bună din sufletul meu, fac eforturi să-mi amintesc mereu că nu toți oamenii sunt așa și păstrez încă flacăra tănuită a speranței de mai bine.”

Pentru a-și susține afirmațiile, Elena Buică atribuie scrierii - din când în când - un caracter precis formulat, prezentând date și statistici concrete, expuse în cifre (cote procentuale) atent calculate. Pe tot parcursul lecturii apar, ca elemente ale acestui unic inventar istorico-monografic, fotografiile cu „parfum de epocă” - vorbind despre vremuri de mult uitate. Sunt prezentate, astfel, foarte multe fotografii, unele chiar de la începutul secolului al XX-lea, bine conservate și făcând parte din amintirile familiei sale.

În Partea a II-a, inventarul arhivistic al lucrării se îmbogățește, cu prezentarea principalelor instituții ale comunei Țigănești și istoriei acestora, printre citorii unora dintre acestea fiind și câțiva dintre membrii familiei sale (Necula și Ecaterina Capră - născută Buică). Printre instituțiile antologate se regăsesc: biserica/bisericile, școala, primăria, căminul cultural. Tot în această parte, autoarea evocă obiceiurile și tradițiile specifice zonei. Multe dintre pasajele-evocare, colorate cu penița sufletului, amintesc de pânzele grigoresciene (Car cu boi, Țărancă vioasă, Țărancă din Muscel) sau de descrierile satului românesc din operele lui Rebreanu, Slavici sau chiar ale lui Ion Creangă. Acest lucru denotă că, pe lângă fundamentul său istoric și monografic, lucrarea de față are și un profund caracter literar-eseistic, tabloul scrierii în sine fiind completat cu relatări insolite, pitorești prin alcătuire. Elena Buică mănuieste condeiul cu precizie, transformându-l când în: unealta istoriografului - menită să scoată la lumină vestigiile ale trecutului; penița cărturarului - care face și desface analize, realizează co-

Rueland Frueauf - Vânătoare de vier

nexiuni între fapte, date și evenimente; pana de vis a poetului - care descrie cu atâta patimă locurile ori persoanele dragi; chestionarul psihoanalistului care stabilește cauzele și fixează diagnosticele asupra degradării situației eticii și moralei, condiționate istoric; sunt reamintite, astfel, tradiții legate de sărbătorile creștine - Postul Crăciunului, Nașterea Domnului și Anul Nou (Capra, Sorcova, Plugușorul, Boboteaza și Sfântul Ion), Dragobetele, Mărțișorul, Postul Paștelui și Învierea Domnului, Înălțarea, Rusaliile - dar și ritualuri străvechi din epocile precreștine, precum Căloianul, Paparudele, Călușarii, descântece și leacuri băbești. Din acest inventar etnologic și etnografic fac parte și cele trei momente existențiale din viața omului: Nașterea (Botezul, Mirungerea, Tăiatul Moțului), Maturitatea (Nunta) și Trecerea (Înmormântarea), prezentate de autoare într-o succintă și revelatorie analiză. Important de observat este talentul narativ de excepție, Harnica sa trudă incluzând corelația pe care o face cu alte scrieri ori descrieri ale tradițiilor și obiceiurilor evocate, una dintre ele fiind „Descriptio Moldaviae” a domnitorului cărturar Dimitrie Cantemir.

Partea a III-a prezintă personalitățile satului, dintre care -

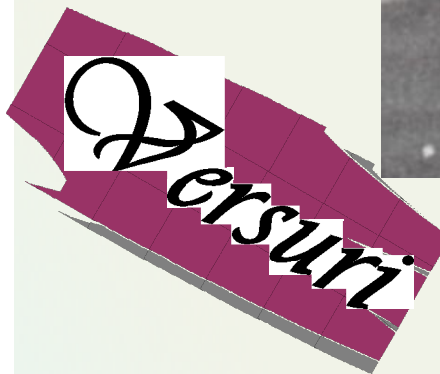
Michael Pacher
- *Madona*

preotul, învățătorul, boierii locului - ocupă un loc important, alături de evocarea altor personalități ori persoane dragi familiei. Tot în partea a III-a sunt prezentate câteva dintre scrierile care se referă la Țigănești și o parte dintre interviurile acordate de autoare unor personalități culturale ale momentului, cum ar fi George Roca sau Octavian Curpaș. Prin stilul său ultra-pozitiv, prin maniera de interpretare, prin nivelul ridicat de prietenie pe care autoarea îl cultivă permanent, se poate spune despre Elena Buică - descendentă a Țigăneștiului - că este una dintre persoanele admirate și respectate de colegii de breaslă din toată lumea.

Deși a debutat relativ târziu, Elena Buică a avut puterea de a întreprinde, în câțiva ani, ceea ce probabil ar fi putut face de-a lungul a zeci de ani. Fără a avea pretenții proprii de rafinament scriitoricesc ori a-și atribui veleități literare deosebite, Elena Buică rămâne un om și un scriitor de valoare, caracterizat de o modestie extraordinară și dotat cu un acut simț al prieteniei. Nu ai cum să nu o iubești pe BUNI care - în fiecare mesaj pe care îl trimite - dăruiește o dovadă de iubire, a acelei iubiri de semeni, nealterată de p(r)ostmodernitate, ci rămasă (din fericire) pură și sinceră.

Se poate concluziona despre „Întoarcerea către obârșii” că face parte din ciclul scrierilor necesare restituirii istorice a încă unui colț de Românie, poate mai puțin cunoscut sau (aparent) mai puțin important, pentru mulți dintre noi. O scriere ce combină mai multe stiluri într-unul, lucru nu ușor de realizat, întru păstrarea valențelor inițiale ale mesajului de transmis. O lucrare notabilă, demnă de lectură și de păstrat ca pe un bun de mare preț, care nu vorbește atât despre sine și întru sine, ci despre noi, românii, un popor binecuvântat de Dumnezeu cu minți capabile să scoată la lumină izvorul harului, din care curge mirul binecuvântării. Un nou dar al Elenei Buică - scriitoarea cu sufletul colorat în roș-galbenul-albastru al patriei inimii sale: România.

Dina CUATA (Macedonia)

Ca o suflare

Doar să suflă, fuuu, ca o suflare, Doamne, binecuvântează!

**Așa cum oierii în peștera din Vicleim
Făcutu-s-au paznici ai nașterii Tale,
La fel și aromânii din Macedonia și din Tesalia
Fost-au aceia care chematu-l-au pe apostolul Pavel.**

**Și veni Pavel și rosti Cuvântul peste Balcani
Și s-au fost prins rădăcini, iar pentru norod se făcu Bine,
Pace, Încredere și Nădăjduire că Mântuitorul
Va veni și va judeca și va cântări.**

**Sufletul judecată așteaptă
Fiindcă el trebuie să plătească pentru toate:
Și mintea pentru cele făcute și gura pentru cele rostite.
Suflă, fuuu, și binecuvântează-l pe aromân.**

**Așa îți cântăm într-o singură suflare: Acum și în vecii vecilor.
Amin!**

Poeziile - deșteptarea aromânilor

**Mi-am scris, mi-am rânduit poeziile,
Mi le-am învelit cu velințe de lână
Și le-am lăsat să dospească un pic.
“Lasă să crească oleacă”, mi-am zis.
Poeziile mele trebuie să se pârguiască
La fel ca oamenii cu minte multă.
De la ele se așteaptă lucru mare și sfânt.
Ele ne sunt Patrie,
Ele ne sunt Episcopatul Pindului,
Academia din Moscopole,
Literele Tipografiei,
Rafturile și semnăturile din Bibliotecă ...
Pe ele s-a adunat tot ceea ce a fost mai înțelept.**

**Astfel crescute, rumenite, răSCOapte,
Ele au devenit clopote bisericești
Care de departe îngână
“Înțeleptirea” aromânilor.**

Mexhid MEHMETI

(Kosovo)

Versuri

Guguitul dimineții (Gugutë e mëngjesit)

În fiecare dimineață,
Din streășina vecinului,
Îmi strică somnul
Guguitul porumbeilor.

Domol, deschid ochii
Și ca în extaz,
Ascult miracolele
Care mă desprat
De visele rele,
Ca șuieratul fluviului.

Femeia în pat
Înjură porumbeii vecinului,
Acuzându-i
De răpirea somnului
Și a iubirii.

Gelozia
Nu lasă
Să se trezească
Porumbeii albi,
În pieptul ei.

Apoi,
Știrile despre Kosova la TV
Îmi strică
Imaginea frumuseții.

Trebuie să mă scol
Din pat, pășind
Cu piciorul stâng.

Să încep ziua neagră
Cu înjurături.

Noapte lungă (Natë e gjatë)

Vai ce noapte lungă!
O sută de ani
Voi citi
Cartea Infernului
Care lasă
Îndrumări mincinoase
Despre găsirea Raiului.

Noapte lungă
de o sută de ani!

Nu vei fi mai mult (Nuk do të jesh më)

Dacă îmi smulgi
Doar un ochi,
Îmi rămâne altul
Pentru a vedea
Pe cel care m-a orbit...
Dacă îmi tai
Doar o mână,
Doar un picior,
Îmi rămâne altul
Și numaidecât
Pot veni la Tine,
Sărind ca la teatru...
Și Tu știi:
Pentru răzbunare
Trebuie doar un deget...
Dacă îmi tai limba,
Dacă îmi asurzești urechea,
Pot înțelege
Urletele tale
Și să-ți întorc răspunsul
Așa cum vreau...
Dacă devin
Torzo a Patriei,
Urmașii mei
Vor avea toate
Extremitățile...
Dar tu nu vei mai fi
Peste capul lor,
Să le faci cale de piatră
Și să le învelești
Soarele cu un șorț...

Formatare de umbre (Formësim hijesh)

Altă formă au umbrele,
Alt sens are întoarcerea.

Nu te sprijini pe dărămături,
Colibele se vor transforma
În morminte proaspete
prin cimitire.
Norii negri vor pune șaua
Pentru Călăreții Apocalipsei

Linia săpată în palmă
Conturează umbra ciudată
Horoscopul închipuit
Vestește invazia galbenă.

Moștenire (Trashëgimi)

Cum să reînviem
Bunicii și străbunicii...

Ne-au lăsat să trăim
Precum câinii,
Testamentele luându-le cu ei

Să cântăm oare
Imnuri
Craniilor moștenite?

Ilogic (E pa-logjikshme)

Ilogic ca
Moartea cu nemurirea
Să (nu) se-ntâlnească
În aceleași punct

Sfat (Këshillë)

Fugi din sinele tău
Ca să te creadă
Oamenii buni.

Paradoxale (Paradoksale)

Își sprijină Fruntea pe geamul rece,
Privind spre Peisajul de dincolo de drum.
Operație ocazională care-i calmează
Durerile cronice de Cap.
Își sprijină palmele de acea gheață.
De departe observă dintele câinelui
Turbat.
În întunericul neatins,
Simte Sirenele Ambulanței,
Șuieratul vijelios al Vântului,
Trosnetele, Fulgerele Armelor... Hei
Ce mare apare în Fața acelei Priveliști,
Cu palmele acoperă un drum întreg.

Zeci de case Acoperă Orizontul,
Ce tare apare El în Fața Dușmanilor învinși,
A evenimentelor ce se-ntâmplă Afară,
Dar ce Mic, ce Slab, vai se descoperă El
În fața Interiorului Său,
Cu Bătăile inimii de pasăre Neapărată.

Peisaj înghețat (Peisazh i ngrirë)

Te-am văzut, pentru ultima Oară,
Mergând ușor, Ca un Nud Înghețat,
Pe Marea Înghețată.
Cu Părul stricat,
Te topeai într-un fel de Negură albă.
Erai numai mers, mers și mers
Drept spre Orizontul Cristalinelor,
Pe spuma valurilor.
Eu rămâneam cât mai departe de Tine,
Întindeam mâinile degeaba să te Ating
Degeaba chemam numele tău,
Am văzut cum din acele valuri,
Ca Nori Negri de Grindină apăru Bailozul*
Ce te-a Cuprins Nemilos
Ca în cântecul lui Gherghelezalia,
Doar pentru o Noapte te-a Răpit,
Doar pentru o Clipă Voluptatea te-a Ucis.
Ah, Miranda, ce mult am dorit!
Erai Total. Aceasta va rămâne doar
Un vis Ireversibil ca Peisajul Înghețat
În Colajele Pictorului.

*Cal de mare

Necrolog (Diçka si nekrolog)

Când se încurcă drumurile,
Pinul îți arde degetele
Versul se închide în scoici
de mare
Devenind odă pentru
veșnicie

Ploaia când cade,
Trezește din somn tabla
acoperișului

Deșteptii mor
Pentru a fi pomeniți
veșnic

Cine va ști despre noi,
care am pierdut calea,
Încă de la începutul
călătoriei?

Octavian LUPU

Disprețul față de educație înseamnă dispreț față de viitor

"Mai mult decât oricând, în acest timp de criză, investiția în educație reprezintă una dintre metodele cele mai eficiente de ieșire din situația generată de lipsa de pregătire a societății, ce a făcut-o vulnerabilă în fața speculei financiare și a tentației de câștig iresponsabil, ignorându-se legile stricte ce guvernează economia și lumea naturală în care trăim. Și tocmai de aceea, printr-o educație adecvată se va putea realiza saltul de conștiință care va transforma criza prezentă într-o oportunitate neașteptată de trecere la un nou nivel de dezvoltare a umanității."

„Azi nu voi merge la școală”, mi-am spus în acea dimineață de sfârșit de mai, ferm hotărât să îmi continui obiceiul de a nu mai frecventa orele de clasă primară. Nu era prima oară când procedam în felul acesta și în mare măsură mă apropiasem de pragul pericolos al abandonului școlar din cauza absențelor nemotivate acumulate pe tot parcursul ultimului an de învățământ. Eram în clasa a treia, dar nu avem dorința de a mai absolvi vreodată etapele puse înaintea mea de un sistem educațional care nu mă motiva în nici un fel să merg mai departe.

Și nu era vorba de lipsă de interes din partea mea. Dimpotrivă, întotdeauna am fost atras de cunoașterea lucrurilor de valoare și de împărtășirea cunoștințelor dobândite prin experiență și învățare. Îmi plăcea foarte mult istoria, fiindcă reușeam să retrăiesc etape impresionante din istoria umanității și îmi oferea șansa de a intui principii de valoare din derularea diferitelor evenimente marcante consemnate de-a lungul veacurilor. De asemenea, matematica mi se părea interesantă prin formalismul abstract ce îți permitea să exprimi exact realitatea imediată în modele ce ulterior se constituiau ca un fundament pentru alte discipline „exacte” în genul fizicii sau chimiei.

Dar atmosfera din sălile de clasă, maniera brutală și lipsită de simpatie manifestată de către multe cadre didactice, grosolănia și violența dintre elevi, găștile de cartier care te

urmăreau când ieșeau de la școală pentru a-ți cere bani sau pentru a te bate pur și simplu de plăcere, erau tot atâția factori care mă îndepărtau progresiv, dar sigur, de porțile unității de învățământ. Și nu în ultimul rând, ideologizarea excesivă a procesului educațional și obligativitatea participării la activități de „slăvire a iubitului conducător” îmi induceau un sentiment de respingere și de dispreț profund față de materiile de învățământ. Oricum, perspectiva de a accede prin învățatură nu era deloc clară, fiindcă posturile și privilegiile erau acordate pe criterii de relații, fiind condiționate de subordonarea obedientă față de un sistem corupt și lipsit de umanitate.

Acesta era mediul școlar în care am crescut și am fost educat, opțiunea de abandon fiind în cele din urmă depășită doar de rațiunea pragmatică a evitării variantei mult mai dure a excluderii din cauza lipsei diplomei de absolvire a etapelor obligatorii de pregătire educațională. Însă în mod fundamental am știut un singur lucru și anume că școala nu avea nimic de-a face cu pregătirea reală pentru viață, iar rezultatele obținute contau prea puțin pentru încadrarea ulterioară în societatea „multilateral dezvoltată”.

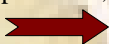
De aceea, m-am bucurat foarte mult când „noua orânduire” a apus în decembrie 1989, fără să mă gândesc în vreun fel că multe dintre problemele cu care mă confruntasem aveau să se repete mai mult sau mai puțin similar.

Astfel, într-o anumită ocazie am putut să mă adresez mai multor tineri cu prilejul unei tabere organizate într-o regiune pitorească din județul Hunedoara. În acel timp lucram într-o unitate de cercetare în care avusesem șansa de a fi angajat în urma unui concurs foarte dur, imediat după absolvirea facultății.

Era un timp în care credeam într-o manieră pe care acum o consider naivă, că România va renaște grație energiilor descătușate ale națiunii și mai ales ale tinerei generații. Idealismul meu plin de speranță ignora tarele educaționale ale generațiilor crescute în perioada comunistă, când în mod deliberat disprețul pentru o educație autentică a fost injectat mai mult sau mai puțin subtil chiar prin sistemul școlar pe care dorisem să îl abandonez atunci când eram mic.

În timp ce vorbeam acelor tineri despre șansa de a se fi născut într-o perioadă de libertate, despre perspectivele ce se deschideau înaintea lor și despre încrederea pe care o aveam în potențialul pe care îl aveau, atenția mi-a fost atrasă de un fel de murmur pe care l-am auzit la începutul și la sfârșitul prezentării mele. După ce am încheiat, am întrebat pe unul dintre prietenii mei, despre ce vorbeau acei copii și adolescenți atunci când am fost prezentat și ce au spus ulterior.

Ceea ce mi-a mărturisit acel prieten m-a determinat să rămân înmărmurit. Astfel, mi-a spus că imediat după ce am fost prezentat,

mai bine zis de îndată ce s-a făcut cunoscută profesia mea de cercetător, s-a auzit un murmur în genul „Ce este aceasta? Cercetarea înseamnă cultură și noi nu vrem cultură, pe noi nu ne interesează așa ceva!”. Practic, fusese perceput ca un intrus, ca o persoană care nu merita atenție și nici interes pentru ceea ce spuneam. Ei bine, acești tineri nu doreau decât să se distreze, să râdă și să se joace, având un dispreț profund față de tot ceea ce se putea eticheta sub titlul „educație” sau „cultură”.

Acest lucru m-a determinat să îmi aduc aminte de colegii mei din diferitele unități de învățământ, care în mare majoritate considerau a fi lipsite de interes disciplinele cu care luau contact, așteptând cu dor „marea eliberare” de sub obligativitatea de a studia și de a învăța. Nu întâmplător, mi-a fost aproape imposibil să am prieteni cu care să discut chestiunile „serioase” ale vieții, tocmai fiindcă eram taxat ca un „tocilar” sau ca un „geniu pustiu”, care obișnuia să citească mult în loc să piardă timpul jucându-se în jurul blocului sau intrând în fel de fel de aventuri amoroase mai târziu.

Într-o altă ocazie, am putut discuta cu mai mulți părinți, care îmi spuneau că nu mai reușesc să ofere o motivație clară copiilor pentru a continua să învețe, fiindcă oricum acest lucru nu avea să le folosească prea mult în viață. Dorința de distracție și cea de a face bani erau singurele care îi mai motivau, dar în mod inerent îi îndepărtau de studiu și de aprofundarea cunoștințelor furnizate prin sistemul educațional.

Și atunci mi-am dat seama de al treilea „vector” al dezinteresului pentru educație rezultat în urma expunerii necontrolate la mijloace de informare în genul televizorului și al calculatorului, la emisiuni mondene de proastă calitate, ce promovează „subcultura” prostului gust, bădăraniei și etalării grosolane a averilor strânse în mod necinstit sau prin ignorarea valorilor morale fundamentale. Prin intermediul unor astfel de programe, tinerii ajung să înțeleagă faptul că tot ce se învață este lipsit de sens, fiindcă în final succesul în viață este asigurat prin alte mijloace și nu prin învățare, cultură și un efort susținut de o educație continuă.

Într-o societate orientată spre câștig prin orice mijloace, educația și cultura pot deveni obstacole majore, fiindcă ele te determină moral să nu accepți orice fel de condiții care îți sunt impuse. Și tocmai datorită tarelor educaționale, atât elitele societății, cât și masele, ajung într-un cerc vicios al disprețului pentru valoare, care mai devreme sau mai târziu conduce la decădere și prăbușire, aceasta fiind cauza majoră a problemelor de

natură economică ale lumii contemporane.

Simpla, dar nemăsurata dorință de câștig, indiferent de mijloace, se află în spatele sistemului speculativ care a ademenit masele largi printr-o îndatorare excesivă. Lipsa de educație și de bun simț a completat dezastruos acest scenariu prin faptul că nimeni nu s-a gândit cât de periculoasă este îndatorarea pe termen lung, deși în istoria recentă au existat astfel de experimente nefericite, iar o cunoaștere temeinică ar fi condus la împiedicarea repetării lor.

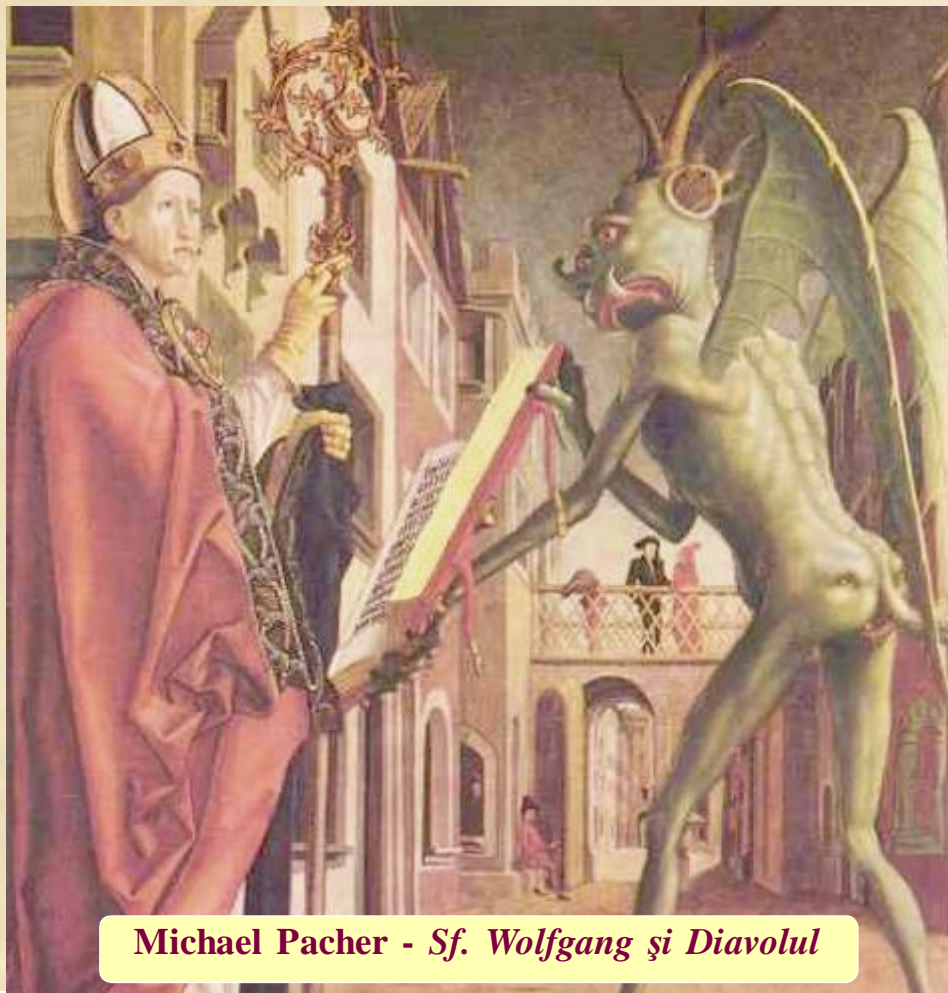
În zadar se mută banii dintr-o parte în alta a lumii, iar fonduri de „salvare” a națiunilor îndatorate excesiv sunt injectate în economii mai mult sau mai puțin falite, fiindcă lipsa de educație și-a arătat roadele printr-un consumism iresponsabil, care a alterat rezervele viitoare pentru cel puțin o generație de acum înainte. Dacă ar fi existat un adevărat respect pentru educație, atât elitele, cât și masele, ar fi putut face față cu succes tentației de a consuma astăzi banul ce va fi câștigat mâine, iar societatea ar fi cunoscut o dezvoltare durabilă conducând la un real progres.

Disprețul pentru o autentică educație se află la originea rezelor cu care ne confruntăm, iar roadele nefericite le culegem în fiecare clipă, rezultatul fiind amar și dureros. Iar din nefericire, în loc să se investească în sistemul educațional pentru pregătirea tot mai profes-

sionistă a tinerei generații, se caută dimpotrivă sacrificarea lui din rațiuni de costuri financiare ce nu mai pot fi susținute în condițiile deturnării investițiilor către alte destinații mai mult sau mai puțin „exotice”.

Iar înainte de a încheia aceste rânduri, gândul mă poartă către generațiile de tineri talentați ce se află în momentul de față pe băncile școlii, viitorii adulți care ar putea să aducă progres și ieșirea din criză pentru societatea și lumea în care trăim. Nu vreau să cred că acești tineri vor îngroșa rândurile șomerilor din țară sau al românilor plecați la munca de jos din străinătate, în timp ce România se afundă iremediabil în datorii tot mai mari, iar contracția economică distruge iremediabil orice șansă de redresare pentru următorii zeci de ani.

Mai mult decât oricând, în acest timp de criză, investiția în educație reprezintă una dintre metodele cele mai eficiente de ieșire din situația generată de lipsa de pregătire a societății, ce a făcut-o vulnerabilă în fața speculei financiare și a tentației de câștig iresponsabil, ignorându-se legile stricte ce guvernează economia și lumea naturală în care trăim. Și tocmai de aceea, printr-o educație adecvată se va putea realiza saltul de conștiință care va transforma criza prezentă într-o oportunitate neașteptată de trecere la un nou nivel de dezvoltare a umanității.

Michael Pacher - Sf. Wolfgang și Diavolul

Adrian BOTEZ

Războaie fără apărători...

Stimată și dragă doamnă X,

V-am trimis, *forwardat*, unul dintre materialele (eu însumi am scris despre *muzica satanistă/cu efecte sataniste*, folosind o sursă ...*discretă*) care demonstrează cât de mult (și cât de adânc!) îi **permitem** lui Satana să ne stăpânească: până în adâncul sufletului! - ...uitând, complet, de Duh!

...Nu, armele secolului XXI nu sunt, în primul rând, cele fizice: măcelul se face la nivel mult mai adânc (**într-un mod infinit mai teribil și definitiv distrugător de umanitate, în oameni!**), decât cel fizic - se face la nivel **spiritual**. Este **războiul economic**, este **războiul mediatic**, războiul sunetului (**distorsiionarea, până la ocultarea completă, a Parashabdei/Sunetului Demiurgic Originar**) etc.

ESTE CUMPLITUL RĂZBOI META-FIZIC!!!

...Da, știu multe, știu **PREA** multe. De cele mai multe ori, îmi dau seama că **nu informația ca atare contează**: omul a devenit un animal care, continuu, **digeră haotic (un PÂNTECE enorm!)** - hrana fizică, hrana sexuală, hrana informațională... și produce, tot continuu, **defecarea** (extrem de ușoară, a informației aluvionare, extrem de abundentă și redundantă! - *îl ușurează*, pe om, de memorie, de asumare a faptei (de aceea, **sexul-fără angajarea iubirii duce la distrugerea FAMILIEI!**), de **ORICE** formă de identitate!). Contează **DACĂ și CUM ajungi, cu informații vitale, la ciotul lui** (reminiscentă humanoidă, la actualii pitecantropi tereștri!) **de conștiință!**

...Se miră amicii de-ai mei, de ce scriu cu majuscule, cu sublinieri, cu **boldire/boldire italică**, cu câte 3-5 semne de exclamare! Sunt experimentele mele, pentru a testa **modalități de a-i opri omului scurgerea letală de IDENTITATE și de... UMANITATE!!!**

...De cele mai multe ori, am în gură gustul coclit al inutilității demersurilor mele, de a atrage atenția semenilor, asupra pericolelor mortale - chiar mai rău decât mortale: **despiritualizatoare/dezumanizante**. Gustul Rătăririi Misiunii. Știu că am dușmani extrem de puternici și sus-puși, știu că nu am prie-

teni/camarazi solidari, de încredere/constanți, *camarazi de tranșee*; aceasta este, în opinia mea, cea mai mare tragedie a umanității terestre: **acceptarea singurătății (de esența demoniacă!)**, ascunsă sub **iluzia disperată a pseudo-comunicării, cu celulare, a pseudo-comunicării internetistice (facebook, twitter etc.)** - ... etc. etc.

LIPSA DE APETENȚĂ, FAȚĂ DE IDEEA DE SOLIDARITATE REALĂ, DE LUPTĂ REALĂ, ÎN DOMENIUL SPIRITUAL... ASTA NE VA PIERDE, DEFINITIV!!!

Și Dumnezeu ne va scuipa, pe noi, cei călduți, din gura Lui...!

...Nu putem, nu avem dreptul să închidem ochii, în fața atrocităților care se petrec, **la un pas de noi! Nici acceptarea renunțării la demnitate...nici renunțarea la CREDINȚĂ!** - nu sunt **comandamente divino-umane**, acceptate de modelul nostru de umanitate reîndumnezeită, **HRISTOS IISUS!**

...Bine, sigur, să udăm florile, să îngrijim de celelalte regnuri (pe care **TOT Adam-Omul le-a DECĂZUT DIN PARADIS!!!**) - ...dar **SĂ NU UITĂM DE OBLIGAȚIILE PE CARE MODELUL NOSTRU DIVINO-UMAN, HRISTOS, NILE-A SUGERAT (CU CÂT DE MULTĂ GINGĂȘIE COSMICO-UMANĂ!), în FERICIRILE, enunțate (transmise unor oameni vechi, mult mai receptivi la spiritualitate, decât noi, cei de azi!), de pe Muntele Măslinilor - pentru a ne păstra în sfera umano-divinului!**

...Mă uitam, pentru a 2-a oară, într-o seară, la filmul *Exorcistul*. Mama care avea fiica posedată de demon îi răspunde preotului Damian, care-i propune procedeul exorcizării, și-o întreabă dacă ea, mama, este religioasă: **NU!** - răspunde mama, scandalizată, ca de cel mai mare rău, mai mare chiar decât posedarea satanică a fiicei ei... care ucisese (deocamdată!) un om, prin Satana. **Dar fiica dvs. - ESTE RELIGIOASĂ?** - întreabă preotul. **O, NU!** - devine, și mai scandalizată, **MAMA !!!**

Vedeți? Țsta este omul *modern*, **FĂRĂ**

NICIUN DUMNEZEU! Complet dezaxat, imbecilizat, prăbușit interior, devenit sclav inconștient, al unor acțiuni mecanice, comandate, mereu de alții, din exterior! Mișcări mecanice care au menirea să-l distrugă ca om, să-l REIFICE - și să-l aplece, TOTAL, în slujba diavolului...

Ce dovadă mai clară de tâmpire generală, **de masă**, a umanității, prin distrugerea dimensiunii religioase a personalității omului - și, prin aceasta, fiind distrusă tocmai esența personalității și identității sale umano-divine...?!

Nici nu e nevoie, în definitiv, de iudeo-masonerie, ca să ne tâmpească... am acceptat starea de tâmpenie și de dominare a noastră, prin formele moarte (REIFICAREA!), forme moarte versatile, proteice, proliferante haotic și, în consecință, asasine - le-am acceptat ca fiind ...**idealul** nostru! ...Sau, dacă ea/Franc-Masoneria, a stimulat/stimulează tâmpenia din noi - **păi, această tâmpenie pre-exista (stimulării), deja, în noi, în cantități... industriale!** Iudeo-Masoneria nu face decât să se folosească de comoditatea noastră imbecilă, de predispoziția noastră cretină, de a alege tembelismul, în locul acțiunii asumate, prin **ROST și Direcționare Conștientă, spre ORIGINARITATE/ADEVĂRUL ființei umano-divine.**

Cum poți să nu devii posedat de demon, dacă nu te lași cotropit de HRISTOS?????!!!

...Și mă uitam în ce aparentă **civilizație** (strict formală, moartă! - înconjurați, deci, de **cadavre-lucruri!**) trăiau - **mama, fata** (posedată), **tatăl** (care nici nu avea treabă cu tragediile familiei... dar, toate formele **civilizate**, erau spurcate, pe rând - re-aduse la stadiul de mâl/mlaștină-borboros, pe rând, de către cotropitorul întunecat, Satana!!!

...O, Doamne! În casa bunicilor mei după mamă (care m-au crescut, până pe la vreo 9 ani), țărani-ciobani-ipodiaconi-iconari (...cu mult timp în urmă, cu vreo două sute de ani în urmă, pe vremea lui Eminescu, stră-stră-stră-unchiul meu, Epaminonda Bucevschi, a

fost cel mai mare pictor bisericesc al românilor... și mai erau, în neamul mamei, ceva protopopi... apoi, țărani-legionari de-ai lui Codreanu...!), nu existau decât masa, câteva scaune rudimentare... o lampă cu petrol, câteva scoarțe... **ȘI CANDELA DE LA RĂSĂRIT, ȘI ICOANELE LUI HRISTOS ȘI ALE MAICII DOMNULUI!!!** Și la **CANDELA**, și la **ICOANE** - era împletit **BUSUIOCUL VINDECĂTOR!!!** Și, într-o firidă, **AGHEAZMA! Pururi, Apa Cea Sfințită...!!!**

Dar, în acest așa-zis **primitivism** - **LOCUIA IISUS HRISTOS!**

Niciodată nu a fost, **ACOLO**, altceva decât armonia discretă, extrem de delicată, a unei familii-model (dar nu exista, pe atunci, termenul **model**, pentru că **TOȚI** țărani din Valea-Seacă, apoi din Mălini - erau... **modele de oameni-gospodari!**)... niciodată nu au făcut, bunicii mei, decât gesturi consacrate, de milostenie (din câta brumă aveau!), de ajutorare a semenilor și...de muncă! **Un respect religios, față de muncă și față de cel care muncește! Un respect religios față de RUGĂCIUNEA-CUVÂNT-SCARĂ, dar și față de teiul din ogradă și față de pomii de la poartă, din fața ferestrei... un respect religios față de tot ce creștea, întru viață!!!**

...Nu, în acea casă **NU AVEA CUM pătrunde Satana!**

...Mă tot întrebă amici de-ai mei, pe Internet: **Dar ce soluție vezi, la situația actuală?** Și eu le zic: **NICIUNA, până când nu ne recăpătăm dumnezeirea din noi... până când nu RESPECTĂM dumnezeirea din noi!**

Nu poți face casă luminoasă și senină, avându-l, ca veșnic musafir, pe Satana...!

După ce ne-om reobișnuim să nu mai ținem la formele goale de rost și de viață, ale așa-zisei **civilizații moderne**, ci la **sărăcia** luminoasă și **VIE**, a **CREDINȚEI ÎN HRISTOS/LUMINA LUMII**... după aceea vom re-învăța sa fim oameni și-l vom recunoaște pe cel rău, și-l vom alunga dintre noi. **Până atunci, însă, cât vom vorbi singuri, ca nebunii, în plină stradă, având iluzia că, la capătul satelitic al celularului sunt oameni cu suflete și cu Duh... - NICIO NĂDEJDE!!!**

...Și Rudolf Steiner/fondatorul antroposofiei, spune cam același lucru, în exprimări surprinzător de dure: **Stadiul Vulcan, care va succede Stadiului Pământ - va face ca «răul» să devină «prost» - și, astfel, consecința va fi auto-excluderea sa din umanitate/societatea umană!**

Doamne, -ajută!

Cu, mereu, aceeași admirativă prețuire și caldă prietenie,

Adrian Botez

Elena BACIU

Țara

Să treci zidurile tăcerii de timp
Să cauți în lutul mistuit
De ploi, de vânt
Doar pentru un singur cuvânt
Țara,
Arătând vecinului tău
Adevărul rămas imprimat în temelia pietrei
Încă mustind de magma neamului tău,
E o laudă
E Victoria mușcând oricui dușmănia
destrămată de un șarpe-n văzduh
cu șuierul stindard al neamului dac
În amintire mereu
Armate-n opinci și sica la brâu
Veghind de pe-naltul de stânci.

Încetinită rațiune

Adormi cu gând de-arome dulci
Culori de maci și coji de nuci
Secrete-ncuietore în roșu și alb și maro
Culori, arome, mirosne prelungi
Adunate-n ochiu-ți pe jumătate-nchis
Ca pictorul ce-ntinde pensula spre orizont
Să prindă punctul ce se plimbă-n rond
Ca să găsească lumina când să-l pună
Vis cu loc strâmt și mers de lună
Adormi tu ochi în verde crud
Străbate sunetul lumină, luceferi arcuiți
Spre-a ta fereastră fără piedici
Să sfâșie cămașa ta albastră
Pe fond de alb, de roșu și maro
Năvală, o adiere-n cer
Adormi cu luna în semn intrată
Că rațiunea a-ncetinit.

Patinând nimicul

Am pierdut timpul cu de toate,
Cu vorbe, cu fapte, cu verzi și uscate
Puse la cale de unul, de altul,
Legându-mi brațul cu hazardul,
Plâng și plânsetul de abia îl țin
C-a mai rămas puțn, hain
Din drumul strâmb al clarității
Să pun din rău, un bun cetății
Oh, Doamne, și mereu îmi apărea piticul
Cu ștrasuri, patinând nimicul.

Mușcata roz

Minunea din grădina mea
Este mușcata roz
Primită-n dar într-o zi grea
Cu încărcătură somnoroasă
De la un cavalier
Fără armură, sabie și coif
Doar cu mâna la chipiu:
Onor frumoasă doamnă spun:
Joc iarăși pe pielea-mi
O adevărată dramă
Vreau să repet gestul viet,ii
Pentru a doua oară...
- Iertare:
Nelecuit ești cavaler și mă mir
Fiindcă ai cal umblat și ici și colo.
Eu pasul peste o tragedie am trecut
Neînvățată constatând a fi,
Dar, într-o zi mirată am privit
O ciocărlie
Zbura alunecând cu aripa în orce nor.
Deodată s-a trezit,
O amintire albastră o îndeamnă
Să zboare din noapte până-n zori
Opriri pe la ferestre
Nicăcând să nu le facă
Doar să primească mușcate roz în dar

Numai dragostea

Numai dragostea sfarmă piatra
Numai ea este hrană de cer
Meteoriți căzând pe pământ
Mărgele cu puteri,
omului i se pun pe gât
Dragostea trecând
prin lume cu lacrimi de astre
Se-adună-n stele căzătoare.
Iubirea înșfacă ochi goi fără apărarea
De gânduri copleșitoare,
schimbătoare de lume
Cutia Pandorei în cădere, ea conținând
Speranța
Salvează omenirea la cumpăna vieții.

George BACIU

Gânduri de la marginea lumii

M-am așezat într-o după-amiază de duminică, privindu-mi zilele cum se deșiră emancipate de rânetul iubirii - singura melodie construită din decepțiile clipei cea repede.

Un exces de logică mă rupe de-a curmezishul, raționând în propoziții categorice niciunde în care-mi împrăștii perciunii călcâielor cu care mă retrag din tăcerea zilei de apoi. Atributele buzelor veștejesc verbul sinelui meu infirm, balansându-se pe instinctual cu care mă miră curiozitatea prenumelui propus de spiritual departelui din limita cu care mă mor.

Am cutreierat doctrina mâinii atârnată cu capul în jos pe fruntea rugăciunii și-n nările genunchilor, sforzând eroarea izbăvirii, interjecția privirii și-a subțiat trupul abandonat în secta puțin mai eretică a obsesiei că mă dor.

Cât privește folosința cu care mă uez, ea nu e nimic altceva decât gustul împărțășaniei din fiecă dimineață a amurgului spre care fug.

*Privindu-mi Minele, mă frâng.
Cu mine, Minele îl plâng.*

Mă loveam în delirurile mele ca de un felinar frustrat de întunericul din preajmă. Viața mi-e asemenea unei prăvălii pline cu obiectele ontologiei tale, a căror identitate stă în etichetă. Afară, metafizica prezentului suspină ca un asasin grațios, violat de o victimă discretă.

Ce infern mă picură peste emoțiile epidermei? Ce rai îmi mântuiește șomajul sufletului? Sforăitul gândurilor e ca un excitant inofensiv ce mă descompune spre a-mi concilia ortodoxiile așternutului în care îmi osândesc liturgiile desfătărilor.

Îmi gândesc senzațiile. Dar mă repudiază religia. Instinctele îmi atată suplețea, plăcerile - nedesăvârșirea, sexualitatea - știința. Devălmașia perversă a rațiunii mă aruncă în mono-

tonia digestiei.

Tocmai de-aceea moartea își schimbă cravatele, trăind angoasa alegerii și medităndu-și putreziciunea. Fiindcă ea doar trăiește, pe când eu exist. Îmi uez deliciile înclinațiilor „și (vorba lui Cioran) mă gândesc la un Eleusis al inimilor ce numai sunt înșelate, la un Mister limpede, fără zei și vehemențele iluziei.”

M-am înzăpezit pe sânul morții mele încât nu mai am sfârșit, asemenea orașului cu noaptea la gură, împotmolit în invazia insomniilor ațipite în pleoapele lehzurilor din bordeluri. Nimeni nu-mi parcurge nimicul febril ce-mi admiră conștiința și care înfrumusețează nebunia necesară fiecărei fapte. Zădarnic încearcă mintea a mă substitui lumii, fiindcă nu știu ce viciu trebuie să aibă un om pentru a preface intimitatea disperării lui în hipnoză a finitudinii.

Mi-am aruncat oasele în cimitirul pasiunilor, lepădându-mi zornăiala sinuciderii, refuzând rugăciunea către zeul batjocorit metafizic de ipocrizia coapselor tale care mă izbăvesc pentru a mă ofili.

Am văzut oameni fericiți și triști. Priveam prin ei și le admiram, ca pe-o putreziciune născută din pudoarea sufletului, templul indiferenței. Ce rost ar mai avea milostivirea? Mă afund în milă și le mângâi orgoliile ca pe-o călugăriță ce se supune emoțiilor, ca unei pietre ce refuză Biserica. E numai deșert... În cutia aceea de lut prin care furtunile de nisip dansează molatec nemaigăsind nicio oază. Nici instinctele nu mai sună în catedrala copiilor din flori. Ce ar putea fi trupul fără suflet? Un obiect sunând a gol printre genunchii unui Dumnezeu decadent. Este acesta un

motiv ca unul din noi să iubească pe furiș?

La început am gândit lucrurile alcătuiind propoziții pline de interjecții. A fost primul act de cunoaștere, o sumă de deveniri pline de osteneala inocențelor perceptive. Apoi, cu tonalitatea plângărească a judecăților, am încheiat un proces-verbal, spre a da știre înclinației despre infidelitatea contagioasă a limbajului, înflorind sterilitatea buzelor plecate fără rost să protesteze împotriva plictisului metafizic.

Și am rămas măsură a tuturor lucrurilor, excitându-ne silabele la orice descompunere a voinței - cu care umplem golul tragediei înnobilate de strâmbăturile Cerului.

Ascult ora surpată în mine, martor asasin al trupului de suflet cu care mă târăsc sub gura cerului, rostit meticulos pe verbul gestului împăturit în pașii începutului. Viața mă doare explicativ, cojindu-și aerul, îngrămădit în pleoape de umbre, ca și cum întâmplarea respirației cu care mă privesc ar suspina pe colțul ferestrei rugăciunii de la subsuara inimii. Trăiesc, pipăindu-mi silaba crucii, înflorită-n propria-i rugină, pedepsită în zori să dezvăluie ascunsul dintre tâmplă și genunchi.

Un singur argument mă cufundă în sunetul de dincoace de chipul Nimicului: hoinăreala cuvântului care mă merge ca pe un obiect tocit de sandala vieții.

Când mi-am dat seama că adevărul nu e decât un strănut al minciunii, am despuiat viața de credința cărnii și mi-am constrâns

sonetul tăcerii să evadeze din goliciunea propoziției atârnată fanfaron de cerul gândului.

Și fiindcă la periferia chiliei mele orele supraviețuiseră doar în câteva exemplare, am înțeles că prezentul mă comentase într-un manual, așezat cuminte în sacul cu atitudini, din spatele unei dimineți de amurg.

Iubesc viciile, fiindcă mi-e frică de sfințenie. Nostalgia dezvățului duce la adevăr. Iată de ce-l urăsc pe Kant, moralistul! Construiește o lume fără dezgust, fără geamăt. Existența pură e dincolo de „*cerul înstelat și de legea morală-n mine*”. Nuditatea amănții ce-și desfășoară înclinațiile e mai dulce decât slova rațiunii. Doar ruina cărnii îți trezește conștiința finitudinii. Te scoate din ordinea lumii, desăvârșindu-ți răstignirea între cer și vulgaritate.

Aud clinchetul rugăciunii disprețuindumi intelectul. Vreau să mă tăvălesc în Eul pasiunii izbăvit de seducțiile gramaticii amorțite de obsesia logicii. Sentimentul nu mă poate salva, ci ofili.

Să cuget pentru a crede că exist? Teologia viciului este un principiu etic ce nu are nevoie de rațiune. Ea se relevă simțului, singurul altar în care poți gusta împărțășania lăuntrică a Sinelui sinucis în imunitatea domestică a Cumințeniei.

Mă uit în metafora inimii mele și simt cum Dumnezeu mi-atinge coasta ca unui complice oarecare...

Vorbesc despre tine fiindcă vreau să te populez. Căci, privindu-te am înțeles de ce ți-ai oprit sensul pentru a te contempla. Nu ai nimic de primit în afara aplauzelor. Te-ai oprit în tine însăși ca o poftă ce nu se poate satisface. Să te iubesc? Iubirea înseamnă supunere față de inimă. *Asemenea pietrei, supusă nu pietrelor, ci templului.*

M-am grăbit înspre tine pentru a te atinge. Dar aveam nevoie de rădăcini și de ramuri. Asemenea copacului ce-și îmbrățișează cerul disprețuit de sămânța-i avortată în omagiul iubirilor ei.

Nu te osteni să mă cunoști. Sunt o potecă înspre câmpii, la răsăritul zilei. Mă frângi sub călcâi ori de câte ori nisipul îți devastează pașii ce te poartă înspre niciunde ca niște sclavi tăcuți. Oare ai devenit soldatul care datorează viața imperiului? Ori curtezana obosită de ea însăși? Spre a te oferi tribut instinctelor mele scandalizate de obrăznicia

buzelor tale în care se sinucid nopțile de logodnă.

Să te iubesc? Dorința de iubire este iubire. Căci nu poți dori decât ceea ce nu există încă. La marginea esenței mele ți-am acceptat posesiunea ca pe-un ritual de viol al cărui ceremonial e o iluzie. Nu te neliniști. În timp ce caravana ta se istovește, saharele gesturilor devin nodul diversității tale.

Te accept așa cum ești, o corabie ce-și eliberează, după ce a acostat, încărcătura, îmbrăcând în culori vii portul, în vreme ce căpitanul își amintește gustul iubirii atunci când își sărută soția.

Da, te iubesc, femeie, născută dintr-un căscat al diavolului. Fiindcă datorită ție am învățat să alunec înspre destrăbălare sau sfințenie, dar niciodată înspre mine. Iată de ce mi iubesc imperfecțiunea... Căci e mult mai bine să merg către pasiune, către dulceața dezvățului tău la care nici Dumnezeu n-ar putea privi fără să-și piardă inocența.

Fiecare e singur. Chiar și atunci când logica sa epileptică se convertește în credință. Șoaptele capătă chip de eveniment și timpul defilează pe nostalgia unei lumi fără ideal.

Fiecare e singur. Privește nimicul din el, aprinde lumânarea în cimitirul propriei definiții, surăde ca o formulă plină de senzații disperate și își lustruiește viciul de a se crede „*așezat în centrul universului*”. Și tocmai când antinomia gurii dă la iveală saliva - singurul martor rămas al sărutului - se înfățișează moartea hrănindu-l cu aceeași singurătate ce se înfipsea în oase la naștere.

Fiecare e singur. Atât ca ipoteză, cât și ca soluție. Dar savoarea singurătății, deși nece-

sară, are sens numai în refugiul lacrimii cu care-l trăim pe Dumnezeu.

Întorcând spatele timpului am înțeles ce înseamnă cunoaștere. O suferință cu fațadă de formulă și temelie de trăire în idee. Pe ruinele judecăților se sfârșește muzica nimicului cu pretenție de Ființă îmbrățișată verbal de transcendența inimii definită pleonastic antiraționalism.

Dealtfel, imperialismul legii morale din mine și tăcerea răbdării - ca meserie fără destin - sunt contemplarea socratică a Daimonului revoltat de patul biologic al ispitei materiei care suferă.

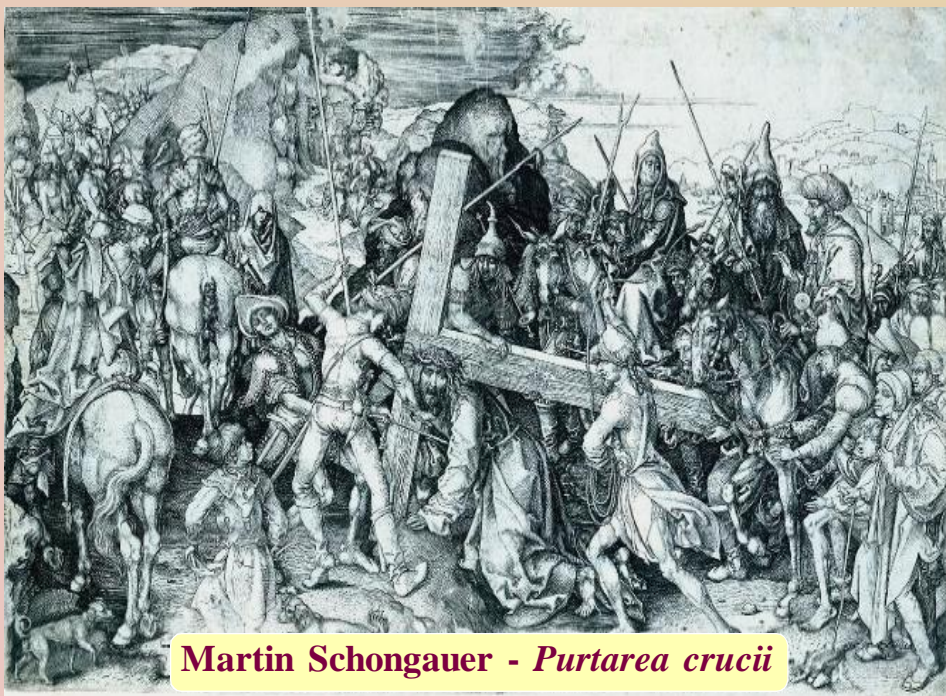
Există, totuși, o rădăcină a haosului pe care orice om o cuprinde în vidul său statistic al gândirii prin interjecție.

Sunt carnea uscată a Ideii prin care se prelinge complotul de dinaintea zicerii. Am mucegăit pe tăcerea tâmpiei cu suspin de rugăciune și mi-am subțiat metafizicul în ridul senzației.

Compasiunea lucrurilor mi-a știrbit marginea ca pe-o vitalitate a întâmplării supusă urletului devenirii...

Libertatea din oase tușește romanul materiei orgolioase în găngurit ca un EU absurd devenit capriciu. Mă presimt, mă foșnesc, mă constat o biografie prinsă de mână de genunchii cu care te sprijini de copacul din tine.

Îmi gust postul din buze și mă sprijin de tonalitatea fenomenelor obosite de dezgusturi. Nu e nevoie să fugi după Dumnezeu. Doar copiii se mai pot cățăra de haos.

Martin Schongauer - *Purtarea crucii*

Marin VOICAN-GHIOROIU

În cumpănă

Unii spun că roata morii se-nvârtește într-un sens,
Precum apa mi-o împinge în direcția de mers...
Când la scoc apă-i puțină, se rotește-ncetișor,
Că în coș mălaiul curge de zici că-i un firisor
De lumină-ngălbenit și cu praf amestecată;
Mult necaz are morarul că se supără pe roată.

Iar când apa clocotește și-mi iese din stăvilar,
Roata-aleargă fără preget, că sare bietul morar
Îi ridică, plin de ciudă, o portiță de lemn veche;
Roata mersu-ncetinește, și plăcut sună în ureche,
Că s-aud boabele-n moară ronțâind la măcinat...
- Neică, schimbă sacul! Treci la rând, am terminat.

Mi-a strigat vecinul meu, care cu ochiu-mi făcea:
- Ce frumoasă-i morărița! Cât uium îți dau pe ea?
Atât roata-a vrut s-audă, s-a oprit și mi-a scrâșnit...
Iar morarul plin de ciudă -, tare mult s-a necăjit.
- Apă ai, unsoare-ți dau... de ce stai, roată nebună!?
Oameni buni, așa minune, poate cineva să spună

Dacă-a mai văzut?... Veniți oameni și-mi priviți:
Sensul roata și-a schimbat. Asta mă scoate din minți!
Mi-a plecat moraru-n lume, și la cel ce-i povestea,
Mi-l privea cu multă milă, și în gând omu-și zicea:
„Biet morar, cum te-ai scrântit! Doamne, -l izbăvește!
Cine-a mai văzut o roată să se-nvârtă cum poștește!?...”

Și-a tot mers moraru-n lume să găsească un răspuns,
Când de-odată mi-a-ntâlnit un chefliu ce-l luă în răs:
- Morărița de-i frumoasă, uiumul nu prea-i ajunge?...
Omule, nu te-ntrista. Ce-ai pierdut, și de ce-ai plânge?
Vezi mata, meștere dragă, la curea dacă-a umblat...
Și-a sucit-o împelițata, sensul roata și-a schimbat.

Iar la fus dacă umblai să-l mai ungi din când în când,
Nu-ți cădea blestemu-n cap, să mi-ajungi așa nătâng.
Vino cu mine deseară, și-ai să macini ca și mine;
Numai gura să ți-o ții! Înțeles-ai măi creștine?
Măcină Păcală sacul, a zâmbit și uium dublu a dat;
Morărița-nveselită, l-a oprit și cu dânsa a-nnoptat

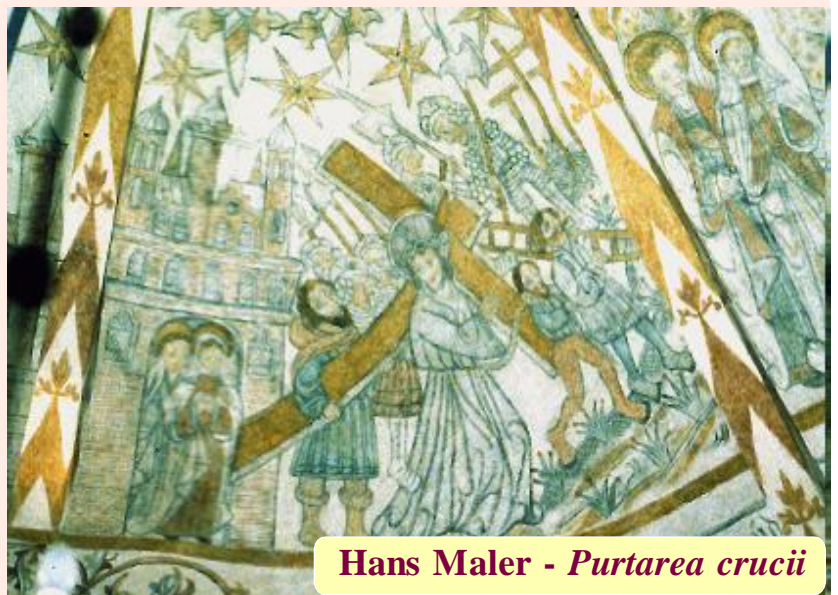
Chiar în camera în care morarul dormea-nainte;
Cu dragoste-l alinta, i-a dat vin, pui și plăcintă.
L-a rugat să mai rămână, să mai macine de vrea;
Singulară-i, și biata moară lipsă de morar ducea...
Moraru-mi stătea ascuns, tot ofta și se-ntreba:
„Of! săraca, lipsa-a dus... și-a suferit vai de ea.”

Păcală îi spune-n șoaptă: - Treci în pat, că am plecat!
- Om bun, de nu te găseam, pe unde aș fi umblat?!...
Dimineața, când se scoală, morărița-ncetenește:
- Vai! Ce văd? Drace, piei! Sfinte bun, mă izbăvește!
Unde mi-ai umblat hai-hui, poți să spui, om de nimic?
- Mă femeie, tu ești trează, sau cumva te-ai aiurit?!...

Lângă tine-am fost întruna... Draga mea, ce e cu tine?
Nu îmi luai uiumul dublu, și-mi ziceai că-ți merge bine,
Când mă odihneam și eu după cât trudeam muncind;
Iar acum ai luat-o razna!... ai vrea cureaua să schimb?
Am crezut că ai glumit, când de fapt m-am înșelat;
Morărița mea iubită!... te-ai scrântit cu-adevărat.

Și din noaptea cu pricina, morărița-i vai de ea...
Mintea și-a pierdut sârmana, e lovită-i de dambla.
Sta la scocul morii vechi, și la roată lung privea:
- Roată, roată blestemată! Ce-ai făcut din viața mea?
Iar în apă când se uită, vede cum mi-este privită
De-o făptură ce-o cunoaște, și-i zâmbește liniștită.

- Geaba, soro, mă mai chemi, numai roata-i vinovată;
Moară blestemată, plec, n-am să te mai văd vreodată!
Dusă-a fost și nu se știe, căci pe nimeni n-a întâlnit,
Doar morarul o căinează: „Doamne, cum a-nnebunit!”
Și de-aceea, când auzi pe-un morar că-ți povestește;
Nu-l lua-n glumă, se întâmplă, roata morii... zăpăcește.

Hans Maler - Purtarea crucii

Gabriela CĂLUȚIU-SONNENBERG
(Spania)

Metoda "pătrățelelor"

Eu cred că, de fapt, sunt o fire tactilă. Ori de câte ori mi se întâmplă să am o răfuială cu mine însămi, mă răzbun pe cale haptică, „exportând” excesul de energie prin buricele degetelor. Pe vremuri, senzația de „descărcare” mi-o procurau acordurile de chitară. Eram în stare să exersez la nesfârșit, până-mi apăreau bătăături la degete. Mai târziu, am insistat pe lângă părinții mei să-mi cumpere o pianină, ale cărei taste le loveam cu ardoare. Dar degetele mele sunt cam mici...

În perioada agitată de după evenimentele din decembrie, mi-am descoperit dexteritatea de a dactilografia, manevră care îmi permitea să fiu la curent cu totul, fără obligația de a mă afișa în față, când se adoptau decizii.

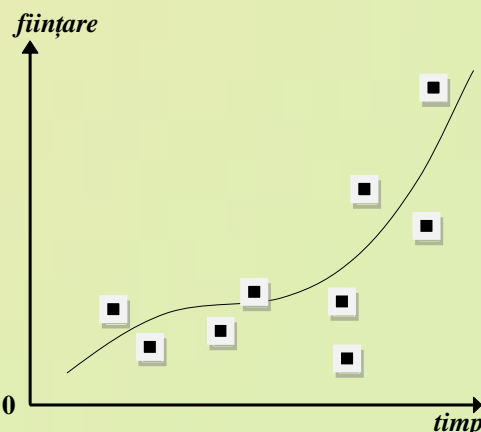
Mai nou m-am inițiat în... tricotate. Nu e glumă! Se poartă în cele mai selecte cercuri. Până și Madonna s-a molipsit. În studenție, scriam de zor. Mă amuză acum amintirea traducerilor pe care le făceam ca să mai câștig un ban. Erau o sursă bună de venituri și un exercițiu binevenit de aprofundare a limbilor. Pentru a se alinia rapid cu străinătatea, față de care fuseserăm izolați atâta amar de vreme, piața intelectuală generase brusc o cerere enormă de traduceri. În special textele de natură tehnică erau solicitate. Pe mine picase pleșca să traduc din germană normele DIN, acea adevărată «biblie» pentru inginerii din întreaga lume. Munceam cu spor și pasiune și recoltam laude, dar uneori termenii de specialitate depășeau chiar și cunoștințele mele tehnice solide, dobândite la liceul cu profil de matematică-fizică. Atât eu, cu germana, cât și prietena mea, care traducea din engleză, ne minunam câteodată de perlele pe care produceam: în loc de «metoda celor mai mici pătrate», scăpam o «metodă a pătrățelelor» de toată frumusețea iar pe post de «câmp magnetic» aterizau «câmpiile reciproc atrăgătoare». Nu era de mirare, când până și profesioniștii de sincron de prin cinematografe inventau personaje-fantomă precum «Generalul Staff», care lua decizii din umbră, fără să apară vreodată pe ecran.

Recent, la scurt timp după moartea subită a prietenei mele, m-am postat cu mâinile mele neastâmpărate la tastatură. De-atunci lucrez la acest fișier, care acum se apropie de final. Degetele îmi aleargă, de parcă o mână nevăzută mi-ar dicta gândurile. Cine știe, poate că există totuși acea telepatie universală în care eu am refuzat să cred, o transmitere involuntară de date „wireless”, o presupusă „câmpie atrăgătoare”. Iar eu nu fac decât să decodific ceea ce recepționez.

Expresia permanentei căutării s-a materializat în cazul meu sub forma literelor. În schimb, cum prietena mea iubea matematica, cu siguranță ar fi preferat cifrele. Sunt sigură că ar fi ales o formulă foarte complicată pentru a descrie ce s-a întâmplat cu noi. Am căutat o analogie mai pe înțelesul meu și m-am pomenit din nou confruntată cu *Metoda celor mai mici pătrate*. Nu vă speriați, nu e așa de grea:

Dacă, în urma unor observări repetate, am marca într-o diagramă punctele prin care noi și alții, care ne sunt dragi, am trecut de-a lungul timpului, am obține un fel de „norișor alungit”. În compoziția lui ar intra un curcubeu de oameni (familie, prieteni, adversari), câteva locuri de tainică regăsimă (în cazul prietenei mele Munții Făgărași sau Piața Romană), o sumă de stări și emoții puternice (intrarea la facultate, o moarte neanunțată), câteva răscruci cu boli grele, o seamă de cuvinte care ne-au atins prin poezii, idei filozofice și cântece obsedante. *Ne-am întâlnit de câteva ori/ Cu niște munți, cu niște copaci,/ cu niște ape/(Pe unde-or mai fi? Mai trăiesc ?)*, vorba regretatului Marin Sorescu.

Traseul pe care îl căutăm toată viața, cel care ar aproxima optim traiectoria noastră prin timp și spațiu, atingând pe cât posibil punctele care au contat pentru noi, unindu-le și dându-le oarecum un sens, ar fi acea *curbă a celor mai mici pătrate*. Funcție de variabilele vieții noastre, ea de fapt nu face nimic altceva decât să minimizeze suma pătratelor abaterilor noastre de la idealul „drumului optim”. Ar putea arăta cam așa:

Pe axa „pământeană” am avea timpul iar pe cea către cer, ființarea, ca-n heideggerianul „*Ființare și timp*”.

Totuși, formula e prea frumoasă pentru a putea fi adevărată, căci avem de-a face doar cu un *ideal*. Așa se descrie o viață, una din multe. La unii e mai abruptă, la alții mai lină. Nu se poate spune care e mai bună, care e mai rea. Ele sunt așa, viețile; noi suntem așa, oamenii, iar funcția pe care o descriem - în cifre, litere, culori sau sunete (fiecare are forma sa preferată) - depinde de faptele noastre. Fiecare gest mărunț contează.

Numai noi putem „colora” punctele noastre de parcurs cu nuanțele noastre personale, având grijă să nu „bruiem unda de culoare” a celorlalți. Poate că în timp ne-ar ieși o diagramă concentrică, al cărei punct central suntem noi: o mandală superbă, unică, irepetabilă. Cu siguranță, teza mea ar fi fost pe gustul prietenei mele, care era fascinată de practicile și de filozofia budistă.

Rămânem totuși cu picioarele pe pământ și recunoaștem că e imposibil să ne iasă combinația aceasta perfectă. Putem spera cel mult într-un model care aproximează realitatea, în mod cât mai veridic cu putință. Să fim bucu-roși dacă ne reușește măcar cât de cât acolo o urmă coerentă, o metodă mai pământeană, mai *de ... pătrățele*.

În fond, parcă poți să știi? Câtă vreme model de rezolvare nu există, ecuația rămâne deschisă...

Florentina-Loredana DALIAN

versuri

Domnișoara Nimeni

Când și când bărbații mă mai iubesc/ așa
pe la vreun colț/ de stradă prăfuită/ Ultimei
de care-mi aminesc îi zice/ Drumul Vacilor -/
desigur pentru că pe acolo trec vacile

Când și când mai trec și eu
pe strada aceea
dar numai eu
am voie s-o spun

Când și când poezii îmi mai dedică
nu versuri nici vorbă
- poezia s-a cam demodat -
îmi mai dedică spun câte
o partidă de amor
În cinstea ta - îmi zic

Eu -
după toate convențiile
după toate abeceurile
comportării civilizate și alte
fandoseli politicoase
ce s-au mai inventat pe la oraș -
ce-ar trebui să răspund

La noi la țară - pe vremea când eram copil -
când lumea n-avea chef
să-ți asculte tâmpeniile
și-o rețea scurt - hai sictir
Eu am crescut jumătate
la țară jumătate
la oraș
n-am învățat fandoseli dar nici
să zic hai sictir cu toată gura nu știu
îmi iese un hai sictir așa mai anemic
din care ei înțeleg doar
hai

când și când romanticii îmi mai oferă
câte o orhidee
sălbatică
așa ca mine când
dau să muște fiarele sau când

iubesc până la
nu lacrimi nici vorbă
și astea s-au cam demodat...

odată un sculptor mi-a dedicat
o domnișoară - nu râde -
o domnișoară care se numea Nimeni
pentru că nevastă-sa geloasă
i-a zis cine mai e și fâța asta
el săracu'
a vrut doar s-o imite pe
domnișoara Pogany
dar fiindcă nevastă-sa ar fi zis
tot o fâță și asta
i-a explicat
aceasta se numește domnișoara Nimeni
și-așa a rămas

Când și când
mă întrebă oglinda - tu cine ești
În fața ei am curaj
îi răspund hai sictir
Eu sunt femeia pe care
bărbații o mai iubesc când și când
căreia poezii îi mai dedică
nu versuri nici vorbă
și sculptorii domnișoare
și căreia romanticii - doar uneori -
îi mai oferă orhidee

ce nu-nțelegi
Eu - după toate probabilitățile
statisticii matematice sunt femeia tuturor
timpurilor
și a tuturor verbelor
conjugate
doar la prezent

Adică nimeni
rostește oglinda
neîntrebată
și dând să pleznească
nu de invidie nici vorbă

Aici nu mai suntem singuri

Când spui
„aici nu mai suntem singuri,
aici ne avem unii pe alții”
te aprob doar pe jumătate
tu nu știi
că dincolo de poartă
ne întorcem fiecare
la singurătățile noastre?
și-aș fi pus o mie de întrebări
dar crescuseră porți între noi...

afară
Monica țigancă
mi-a vorbit de spaimile ei
legate de moarte
*n-am circulație, zice,
nu-mi pleacă sângele din cap*
(sărmana, în mintea ei, sângele
de acolo pleacă)
îmi descrie simptomele unor atacuri
de panică
ea le spune *frici*
apoi încheie cu resemnare
*dacă așa mi-o fi scris mie
să mor de tânără, ce să fac
cum o vrea Bunul Dumnezeu...*
tac o ascult îi întind un ban amărât
(putea să fie și de aur
la ce i-ar folosi?)
apoi mă întorc la fricile mele

Știu, Îl avem pe Dumnezeu
dar uneori și între El și noi
construim porți
pe care le ferecăm bine
cu lacăte

când spui
„aici nu mai suntem singuri,
aici ne avem unii pe alții”
ce mult aș vrea să te cred!

Octavian MIHALCEA

Poetul pictează povești

Pentru **Liviu Vișan**, starea poetică nu ține decât de vocație, înfruntând, iubindu-le, zidurile unei adânci închisori invocate. Acest mult așteptat volum, *Închisoarea de maximă alcoolemie* (Ed. Detectiv Literar, Buc., 2012), propune concurența înaltelor idealuri estetice. Bineînțeles, dacă aprofundăm una dintre sintagmele de început ale autorului, *Cerul se vede ca o prăpastie*, vor rezulta asumări ce ne îndreaptă către de mult clasicizatul pasaj nietzschean, *Când te uiți adânc în abis, se va uita și el în tine*. Această reclusiune pune în contact cu Absolutul, în același timp apropiat și impenetrabil. Ca o profesiune de credință lirică, suntem inițiați în tainele unei pasiuni mistuitoare. Treptat, adevărurile revelate acaparează: *La început credeam că-i doar o joacă/ de îngeri îmbătați cu praf de lună,/ dar când părea că totul o să treacă/ patima devenea tot mai neună. (Povestea amantei mele)*. Șarada condamnării poetice ține de caracterul definitiv al aventurii: *O duc acasă noapte când se-mbată,/ când pielea trupului e ca hârtia/ și n-o voi părâsi, cred, niciodată,/ amanta vieții mele: poezia. (Povestea amantei mele)*. Liviu Vișan alege ca model pentru ilustrarea traiului întru lirism pe enigmaticul creator romantic francez, Gérard de Nerval, cel scos din colbul istoriei și apreciat la justa valoare de spiritul hiperimaginativ și percutant al suprarealismului. Poemul închinat părintelui *Fiiicelor focului* poate fi încadrat în apropierea tributului adus de Emil Botta, în volumul *Pe-o gură de rai*, memoriei marelui fantast. Vorbim, desigur, de vibrantele versuri din *Gérard de Nerval*. Ca un vis surprins într-o fotografie sepia, tragicul sfârșit ne marchează și acum: *Pe strada vechiul felinar/ s-au fost oprit Gérard Nerval/ și atârna de un grilaj/ într-un ușor și trist tangaj.// Avea un sfaș în buzunar/ și-un gând să fugă spre Fanar/ pe când cu dește degerate/ și-a scris biletul: Curaj, frate! (Balada lui Gérard de Nerval)*. Parcă pășim, înfiorați, pe *Rue de la Vieille-Lanterne*, spațiu crepuscular, de trecere spre un Levant încărcat cu misterioase arome duse.

Invocarea vinului ia dimensiuni villonești. Ritmul sângelui viei stârnește o adevărată cavalcadă a versurilor inspirate. Ascensiunea, în fond scopul subtilului joc al poezilor, se face prin escamotarea leștului teluric. Și cu ajutorul fluidului creator: *Doar halebardele din vin/ îmi taie gâtul fără chin,/ mai iute ca o ghilotină/ cu lama unsă de lumină.// Îmi iau în brațe căpățâna/ albă și mare, cum e luna/ cu ochii afundați cât pruna/ și-o port sub brațul stâng, la cer,/ ca pe un coif de cavalier/ din care-am scuturat țărâna. (Decapitare)*. Aceste versuri desfășoară miraje acaparante, urme prin mișcătoarele nisipuri bătute de astrul talentului incandescent. Poetul pictează povești. Orientări cromatice înspre Orientul contemplat cu finețea unei melancolice clătănări de aripă: *Un pictor neștiut și încă tânăr/ avea o pânză sul pe al său umăr/ precum cămila-n drumul spre Sumer/ purta în ochi un petic vag de cer.// În urma lui ecolui cântec/ ducea culori de curcubeu în pântec/ și o poveste tristă despre mila/ de-a răsplăti în plin deșert cămila. (Misterul)*. Așa cum ne-a obișnuit în remarcabilul volum *Licențioase*, Liviu Vișan păstrează și în acest nou volum deja caracteristica pecete ludică, deschizătoare de noi universuri metaforizate. Ironice conflicte animă acest univers poetic greu previzibil. Cuvintele poartă misiuni inedite: *Se-auzea prin cercevele/ un colind cântat de Hrușcă./ plușul de pe canapele/ mirosea a praf de pușcă.// Luptătoru' avea-n port-hartă/ și vă rog să țineți minte,/ ordin: artă pentru artă/ și nu dinte pentru dinte. (Istorieară de rezbel)*. Erosul, caracterizat totuși de puritate, se întâmplă într-un banal tren de noapte de pe vremea odioasei dictaturi. E o noapte a revelației senzuale, cu intensitate numai aparent momentană: *Călătoream cu-n tren de noapte iarna,/ de mine se-ncălzea o navetistă,/ c-o mână-mi descheia încet vestonul/ la nasturii cu stemă comunistă. (Tren de noapte)*. Ca o inițiere în nepătrunsul tainei întâlnirilor ce te marchează, totul apare firesc, stabilit de o superioară forță bene-

volentă: *Mă întorceam ca dintr-o dezertare,/ fusesem după un cazan de țuică,/ nu mă gândeam să legăn pe picioare/ aroma unui trup de nevăstuică//Și în balansul trenului de noapte,/ la un macaz i-am lunecat sub crupă/ că n-am să uit nicidecum călătoria/ pe când eram locotenent la trupă. (Tren de noapte)*. Transfigurările ludice sunt pictate afectuos. Unii prieteni ai poetului, artiști și ei, se regăsesc în ingenioase poeme cu adresă. Este așezat un fald transparent peste cele mai mici detalii ale realității: *Viața e atât de amplă/ par exemplă/ viața noastră/ nici anostă și nici vastă.// Prinsă-n pânzele de in/ viața este un suspin/ și bogată și datoare/ tuburilor de culoare. (Poem despre viața pictorului Ivan Turbincă Ivanov)*. De un elogiu crud se bucură levantinul teritoriului livresc. Detalii subtile din lumea paginilor inspirate marșează prin fața noastră în spiritul artei pentru artă, atât de stingher în actualele circumstanțe desacralizate: *Papirusuri și vechi tăblițe, pergamente/ și, din cerneluri, broderii, letrine/ și texte-n care literele-absente/ au preacurvit se află-n cap la tine.// Un crivăț, poate, să le răsfioască,/ deștiul de iască, alb, de conțopist/ ce nu vrea niciodată să găsească/ plumbul tipar-niței atât de trist,/ dezamorsat în necitite file,/ dar cu efect omorător, Emile! (Portret de bibliotecar)*. Dansuri rituale, piruete aeriene decupate parcă din universul plastic al lui Marc Chagall, brodează delicat poetica lui Liviu Vișan. Aici, muzele au un loc privilegiat. Bine camuflate procesiuni misterioase se desfășoară odată cu trecerea fiecărui poem. Repetând un posibil model al lui Hefaiistos, ajungem, poate himeric, în josul Dunării, lângă acei cai ce odată pășteau de-a dreptul pe pajiștile celeste: *O potcoavă arde-n jarul/ ce mocnește-n răsărituri/ pe când beat și trist fierarul/ bate vorbele în nituri/ pe imensa nopții gură/ ca vizera de armură/ prin care clipeșc vicleni/ cavaleri danubieni. (Povestea fierarului de cuvinte)*. Ironia este adânc împletită cu elemente adânc

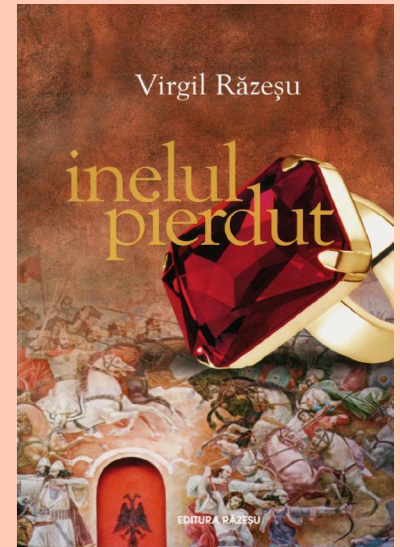
spiritualizate, trepte urcate spre cerul Dumnezeuzeirii. Aflat în zodia evadării, poetul mărturisește că *Se-ntâmplă să visez că-n frunte/ îmi crește cornul de hârtie/ răzbind prin grațiile frânte/ pe un pervaz de pușcărie.// Falus de vis și poezie/ e cornu-acesta de hârtie!* (*Scrisoare din Închisoarea de maximă alcoolemie*). Încă mai sunt cântate săgețile ce nuucid. Acest volum cuprinde și o falie poetică exprimată într-o inedită cheie destins-hermetică. Cifrul poate fi dezlegat numai cu mângâieri subtile, oaspeți fiind la acest regal în același timp candid și dureros. Culoarea versului se dilată, obscurizată: *Într-un han ca un năvod/ stă poetul octopod/ ca păianjenul în pod/ pe ochiuri ce nu se văd// Și cântă la un pian/ cu opt mâini de filigran/ versuri de Barbilian/ de cad țurțuri din tavan (Cină la Uvedenrode cu meniuri reci și crude nu cu melci ori cu Gertrude nici cu oaspeți sau cu rude)*. Licorile bahice, omniprezente în volum, au rol incantatoriu. Oficiant al vechiului ritm liric, Liviu Vișan alchimizează stări fluide, ajungând la sublimări scilpitoare purtate mereu în sânge de cei care trăiesc poezie. De un poem special se bucură Mircea Brăilița, alt împătimit al oniricelor decantări literare. O sfioasă rază de lumină însoțește aceste inubliabile *neiges d'antan*: *Semiprofilul tânăr pătimește/ mai alb decât lumina ce-l hrănește/ nu dintr-un foc ce umblă prin hârtii/ ci chiar din poezii arse de vie.// Parcă recită fără să vorbească/ acele poezii cu trup de iască/ ce în al marilor poeți compendii/ vor provoca un nemaistins incendiu.* (*Toast*). Constantin Ardeleanu și Alex Ivanov sunt numai doi dintre confrății cărora poetul le dedică afectuoase poezii. Imaginile se fabrică într-un ritm delirant, demn de o artă combinatorie supe-

rioară. Atmosfera e densă și culorile, tari. E un maximalizant bazar al complexității: *Vedenii despre mirodenii/ concordii și mizericordii/ și transpirați bețivi pirați/ beau în zadar lapte de var/ pentr-o postumă neagră ciură/ și cu-n picior de lemn fac semn/ că nu sunt mateloți, ci hoți/ și au cârlig în loc de mână/ pe cânepa de la parâmbă/ și peste ochi petic de piele/ să țină cursul după stele* (*Cântec marinăresc*). Totuși, cea mai puternică e ironia sorții. Cuvintele nu sunt multe. Încă mai putem să rădem, să ne amintim: *Când l-au fost dus cu forța la colhoz/ bunicul meu cânta La vie en rose... (Inedit Piaf)*. Liviu Vișan participă la reînvierea stării de Levant. Uneori, năzdrăvană tablă de șah aplaudată de nimfe, alteori, marmură amară, în sânge. Poemul dedicat magistrului Șerban Foarță își are locul în atmosfera eterată a *rimelărilor*. Aceste metafore ni se arată decernate la *Târgul Gaudeamus, carte de îmbătătură: lată semiluna vidă/ furată de la coridă/ nu e corn de vânatoare/ ci sugiuc de beutoare/ ca să suni după licoare!// S-o umpli cu vorba tristă/ dacă pleci la vreo conchistă/ la cocoane toledane/ fără de astfel de guidoane// să le scrii cu pene-gene/ dând atac la damigene/ cantilene madrilene.// P.S. După ce-a fost tatuată/ pielea poate fi păstrată/ semn de carte catenată (Guidonul espagnol - cu cernelle de protocol dar amicalmente gol)*. Umbrele grele pot fi pictate cu frenezia iubirii iar carnea grea a cuvintelor se poate răsuci, îmbătută cu jarul marilor insomnii creatoare. *I-am pus poeziei pe burtă/ inelele lui Saturn*, spune Liviu Vișan sub influența fascinației diademelor de fum ale poeziei. Poeții vor bea mereu poezie. Pleoapele vor pluti, lovite, spre pomul vieții. Să gustăm din poezie, devorându-i potirele înlăcrimate!

Michael Pacher - Sf. Augustin și Sf. Grigore

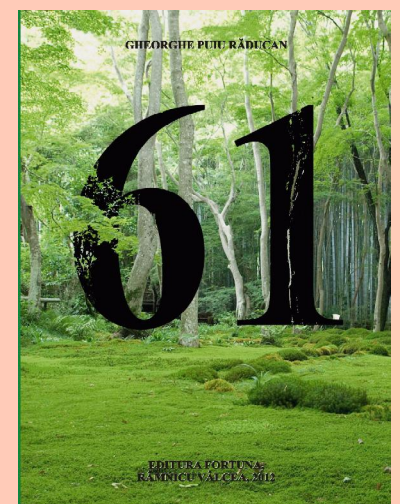
Cărți primite la redacție

Virgil Răzeșu - Inelul pierdut, Ed. Răzeșu, Piatra Neamț, 2012

Virgil Răzeșu - Ce ne facem, doamnelor?, Ed. Răzeșu, Piatra Neamț, 2012

Gheorghe Puiu Răducan - 61, Ed. Fortuna, Rm. Vâlcea, 2012

Ioana STUPARU

„În ritmul vieții – fiori de primăvară”

25 mai 2012. Fundația Literar-Istorică „STOIKA” a organizat, la Muzeul Municipiului București - Palatul Șuțu, din Bulevardul I. C. Brătianu, evenimentul literar și artistic prilejuit de lansarea volumului de poezii: „**În ritmul vieții - Fiori de primăvară**”, Editura Dacoromână, 2012, autor **Alexandru Cezar Titus Stoika**. Volumul a fost prefațat de scriitoarea Floarea Necșoiu. Au fost invitați să ia cuvântul: Marian Dumitru (director al revistei „Cronica Fundațiilor”), scriitorul Emil Lungeanu, scriitoarea Ioana Stuparu, George Stanca (director în jurnalistică), Floarea Necșoiu (profesor, critic literar), Geo Stroe (președinte al Academiei DacoRomâne și director al editurii), Geo Călugăru (scriitor), Florin Iordache (dramaturg). Au onorat evenimentul personalități ale culturii și artei românești. Și-au dat concursul: Vasile Macovei (fagot) - Opera Română, Daniel Făt - cantautor. Au recitat actrițele: Doina Ghițescu și Lidia Lazu. Moderatoarea a fost actrița Doina Ghițescu.

Prin reeditarea volumului de poezii „În ritmul vieții - Fiori de

primăvară”, realizată după exact un secol de la prima apariție, se demonstrează, a câta oară?!, că despre valorile neamului românesc, indiferent din ce domeniu, se amintește din când în când, mai mult sau mai puțin. Această remarcă mă îndeamnă să-l parafrazez pe Î.P.S. Antonie Plămădeală - Mitropolitul Ardealului, care spunea într-o scrisoare adresată unui prieten cărturar: „... *este convingerea mea că Dumnezeu ne cheamă unde are treabă cu noi. Cu mine a vrut să-i scoatem din uitare pe niște oameni pe nedrept uitați. Echilibrul trebuie restabilit. Oare, cândva, va face și pentru noi, cineva, așa ceva? Cred că da. Cel puțin în măsura în care facem noi pentru alții*”.

Venind dintr-o familie de mare noblețe, a cărei vechime se pare că depășește un mileniu, poetul Alexandru Cezar Titus Stoika avea douăzeci și unu de ani când, în luna mai a anului 1912, a publicat, pentru prima oară, volumul „Fiori de primăvară”. Este un volum de poezii remarcabile prin sensibilitate, naturalețe, adevărate tablouri din perioada de început a secolului douăzeci, aspecte din istoria neamului românesc, purtate în șuvoi pe valurile timpului. Aproape în fiecare vers se simte suflul autorului. Stările în care se afla în momentul creației au fost nenumărate și semnificative: dorul purtat mamei, tatălui, fratelui, bunicii, dorul de locul natal, de iubită sau de grădina casei, amintirea anilor copilăriei cu toată încărcătura lor emoțională din perioada premergătoare izbucnirii primului război

mondial, respectul, recunoștința față de oamenii de seamă ai culturii din acea vreme. Toate aceste stări au fost brodate în versurile poeziilor, expresia „fiori” regăsindu-și adesea locul.

Cu totul remarcabil este sentimentul ce îl lega pe Alexandru Cezar Titus Stoika de membrii familiei sale. Tuturor le purta o mare iubire împletită cu mult respect, iubire, ce părea a veni din străfunduri, de la rădăcină. Mai presus decât iubirea de familie era iubirea de patrie, pentru apărarea căreia lăsa totul și se prezenta la datorie, dar nu oricum, ci ca un brav soldat care crede în victorie, iar pentru binele țării era în stare să-și dea viața (fapt ce s-a și întâmplat în anul 1940, poetul murind pe front, în afara hotarelor țării, în Siberia). Dacă ar fi să citim chiar și o mică parte din corespondența membrilor familiei Stoika, din perioada în care se aflau pe front, așa cum a consenținat scriitorul Geo Călugăru în cartea „Sfinte firi vizionare”, apărută în 2011, vom afla că aceleași sentimente de patriotism nutreau cu toții, în fiecare dintre ei sălășluind noblețea sentimentelor de unire prin iubire, unindu-i totodată același simțământ al respectului și dăruirii pentru țară, neam, cultură, valori.

Aceste nobile sentimente, caracteristice familiei Stoika, s-au dovedit a fi transmisibile. Un elocvent exemplu este domnul Florian Laurențiu Stoika - licențiat în științe economice și juridice, care, printr-o muncă asiduă, a făcut săpături adânci, ca să dea de rădăcina familiei din care își trage seva de secole sau milenii,

spre a scoate la lumină valori eroice, patriotice, culturale, literare. Dragoș, fiul, și Laura, fiica, îi împărtășesc stăruința în realizarea proiectului. Atât volumul de poezii „În ritmul vieții - Fiori de primăvară”, cât și volumul de proză „Sfinte firi vizionare” au apărut sub egida Fundației Literar-Istorice „STOIKA”, al cărei președinte este Florian Laurențiu Stoika.

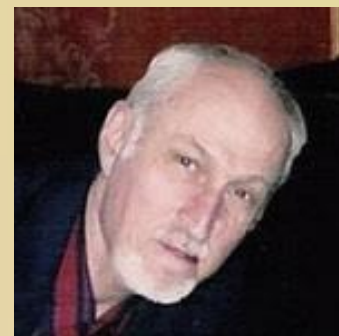
Cu deosebit respect pentru poetul-erou Alexandru Cezar Titus Stoika și cu dragoste și prețuire față de poeziile sale, și-au mai spus impresiile: Elis Răpeanu, Ion C. Ștefan, Victor GH. Stan, Doina Bârcă, Elena Călugăru-Baciu, Ion Gh. Arcudeanu, Mihai Zamfir, Gheorghe Iovan și alții.

Dintre distinșii iubitori de cultură aflați în sală enumerăm: sculptorii Pierre Georgesco Dedy și Constantin Sinescu, Rodica Subțirelu (fondatorul revistei „Cronica Fundațiilor”) și Virginia Meheș (redactor-șef, directorul revistei și Editurii ZIP), Ion Gabriel Pușcă, jurnalista Nabila Cuza, epigramistul Gheorghe Grosu, scriitorii Maria Crișan, Gheorghe Marin, Maria Niculescu și alții.

Evenimentul s-a încheiat cu un impresionant recital muzical-poetic susținut de Doina Ghițescu, Lidia Lazu, Vasile Macovei și Daniel Făt. Versurile aparțin poetului-erou Alexandru Cezar Titus Stoika și au fost alese din volumul „În ritmul vieții - Fiori de primăvară”, volum cărui Fundația Literar-Istorică STOIKA i-a păstrat coperta originală, din anul 1912.

Boris MARIAN

Mozzaicul fragmentat

Motto

**„Toate-s vechi și nouă-s toate”, doar Poetul este-n drept
să ne spună ce socoate, căci Poetul e Profet.**

După câte îmi amintesc, dragostea mea a început în Grădinle Semiramidei. Venit după multe războaie, eram plin de răni. Coboram cu greutate fiecare treaptă, în ceața înmiresmată a grădinii. Iubita mă aștepta la malul mării. Rănile s-au vindecat pe loc. „Sunt vrăjitoare”, mi-a spus iubita, „te voi face nemuritor”. Apoi a dispărut. Oare acesta să fie prețul iubirii?

Un cap de oaie, mâini, picioare, copacul crește dinspre cer, iar pe pământ ajung mioare, lapte și miere, fiere, fier. Încerc să-ți desenez azi chipul, iubita mea, de unde vii? Artistul e mereu ridicol, dar e artist din sute, mii. Tăceri solemne ne-nconjoară, noi ne iubim, coroane largi de ramuri ne scujnd dogoarea, ne despuiem, ne suntem dragi. Faci semne, scrii cu buze roșii pe trupul meu un alfabet, hieroglifele, strămoșii ceva știau, adânc secret.

Din jale s-a-ntrupat iubirea, era seara târziu, un crap plutea prin cameră, se auzea muzica de pe CD. Crapul purta pantaloni verzi, ochelari cu ramă metalică. Iubita dormea în camera de alături. Registrul de cheltuieli se deschidea singur la mijloc. Între foi erau striviți cărbuși de aur. CD-ul reproducea imnul de stat al Bataviei. Crapul saluta și plutea mai departe. Au apărut trei surori, un birjar, un medic legist, tigrul de serviciu și prezentatorul. Iubita dormea în camera de alături. Se apropia miezul nopții. Din bordelul de vizavi se auzea Marșul lui Radetzky. Crapul se lăsă pe dușumea. Pământul părea nelocuit, dacă ignorăm prezența Clotildei și Florindei. Nu le cunoșteam. Iubita dormea în camera de alături. Crapul striga în somn ceva în limba peștilor. Birjarul îl lovi puternic în burtă pe crap. Era nevoie de o infirmieră. Cândva iubisem o infirmieră, dar ea nu mai trăia. Medicul legist constată moartea crapului. Bietul de el, era un crap bun. Iubita se trezește. Iadul se preface în Paradis. Numai Eu și Ea, în rest, liniște.

Omul este cules de ciorchinii din vie. Acum vinul e om și omul e vin. Căldura și lumina pătrund în organele omului. Se ajunge la un mare incendiu. Femeia e cauza, bărbatul - efectul. Iar dincolo - marea care așteaptă. Eu nu mă voi încarcera

într-un mormânt. Voi alerga mereu spre mare, ca spre o iubită. Iubita este acum pe plajă, plaja sunt eu. Marea este iubita mea.

Pana aleargă pe hârtie, o ușoară preocupare umbrește fericirea celui ce caută. „Cu cine vorbești?”, mă întrebă iubita. „Cu tine, numai cu tine”, răspund, dar știu că nu pot să mă fac înțeles. Iubita dă din cap. Aș vrea să o sărut, nu am brațe, nu am buze, sunt o simplă pană. „Te voi întrupa”, spune iubita rostind un blestem în latină, „teribilis visu facies”. Pe loc devin ceea ce sunt. Așa spune legenda, dar nimeni nu m-a văzut coborând pe țărnam. Înseamnă că aici m-am născut. Cad în genunchi și mulțumesc, dar cui? Iubita nu mai este nicăieri. Norii pluteau vineți ca niște morți. Un ochi de cer albastru se deschidea la orizont. „Acolo”, am spus, ecoul a revenit, „acolo nu e nimic”. Dar despre acel acolo misterios voi reveni cu o altă ocazie.

Conrad Witz - Madona și sfinții

Dan LUPESCU

Medalion Corneliu Leu la 80 de ani

Leonin, argintul viu

La vârsta patriarhilor, Corneliu Leu are o vitalitate, o energie și un dinamism cu ade-vărat... leonine. Cheia tinereții sale sufletești uimitoare constă în aceea că și-a păstrat intactă prospețimea sufletească specifică vârstei de aur: copilăria.

Născut în ziua de 21 iulie 1932, la Medgidia, a copilărit sub soarele de andezit, aur, miere și aramă al Munților Măcinului și Dobrogei, tărâm de confluențe multiculturale și temelie a unei inconfundabile Axis Mundi cu obârșii precreștine.

Tatăl, avocat, și mama, medic, i-au oblăduit pruncia, pubertatea și adolescența sub crugul valorilor fundamentale ale neamului românesc, pe aceste plaiuri pontice, danubiene respirând aerul tare de sub sprânceana păduroasă a neclintiților Munți Carpați - coloana vertebrală a Europei - rimând cu Duna, străveche axă economică și comercială, culturală și spirituală a bătrânului nostru continent.

Născut în miezul verii - sub semnul Soarelui, îngemănat cu steaua polară a lui Ernest Hemingway, Aldous Huxley, Marin Preda, Dumitru Radu Popescu, George Enescu -,

Corneliu Leu

Corneliu Leu a luat în piept cu frenezie vâltoarea vieții, dovedindu-se un vajnic înotător prin apele vijelioase ale unor timpuri mereu în schimbare.

Trece rapid și sigur, ca un precoce, dar temerar căpitan de cursă lungă, prin Liceul *Mircea cel Bătrân* din Constanța, aruncându-se, cu pasiune, patos și luciditate, în nobila, dar dura profesie de jurnalist.

La vârsta când mulți dintre colegii de generație traversau hiatusul îndoielii, al nehotărârii și încremenirii în întrebarea: *Oare eu încotro să o iau, unde să mă duc?!*, Corneliu Leu se avântă, la nici 16 ani, pe bariadele solzoase ale muncii de reporter și redactor la *Pagini dobrogene*.

Între 18 și 26 de ani hălăduiește pe șantierele întemeierilor postbelice din țară, ca jurnalist frenetic la Radiodifuziunea Română. Concomitent, este student la Facultatea de Pedagogie și Psihologie a Universității din București, apoi la aceea de Jurnaliști Universali.

Călit în presa scrisă și audio, accede la prestigioasa revistă *Roumanie d'aujourd'hui*, pentru ca, de la 30 la 33 de ani, vârsta chistică, să fie redactor la hebdomadarul Uniunii Scriitorilor din România: *Lucafeărul*.

Modernizarea și românizarea editurilor din țara noastră îi oferă marea răspundere de a croi destinul nou înființatei Edituri Eminescu (la vârsta de 38-39 de ani: 1970-1971), de unde face transbordarea în lumea filmului artistic de lung metraj: director al Casei de Filme 4 (1973-1979), pe care o înființează și unde este producător al unor pelicule memorabile: *Cantemir, Ioanide, Mihai Viteazul, Actorul și sălbaticii, Ciprian Porumbescu, Țara de piatră, Serata, Casa de la miezul nopții, Cu mâinile curate, Felix și Otilia, Nea Mărin miliardar, Scrinul negru, Tănase Scatiu, Castelul din Carpați...*

Ca redactor șef adjunct la *Contemporanul* (1979-1986), reînființează suplimentul *Realitatea ilustrată*.

După lovitura de stat capitalistă și con-

trarevoluția din decembrie 1989, fișa de activitate culturală a redevabilului scriitor, om de presă, teatru și film Corneliu Leu înregistrează aproape 30 de inițiative, dintre care amintim:

1. ctitorirea Casei de Editură și Producție Audio, Video, Film *Realitatea*;

2. înființarea Fundației *Episcopul Grigorie Leu* - Mișcare pentru progresul satului românesc;

3. spectacolele radio-Tv cu public *Cabaret politic, Hora tranziției, Nu trageți în guvern, Bomba tranziției, Noi și Europa, S-a schimbat schimbarea...*;

4. rubrica *În gura leului*;

5. Consfătuirea Națională a Intelectualilor de la Sate;

6. Institutul Național de Personalism;

7. Asociația Fundațiilor pentru Dezvoltare Rurală;

8. lansează, la 175 de ani de la apariție, noua serie a revistei *Albina*, care, din 2002, devine *Albina Românească*;

9. în revista *Pluralitas*, lansează ipoteza Personalismului Diacronic și publică *Ideii personaliste de actualitate în opera lui C. Rădulescu-Motru*;

10. în 2005 lansează conceptul de Societate Civilă Transnațională;

11. ca profesor universitar, creează, în 2007, un curs de Meritocrație și înființează Liga Meritocrației;

12. prin portalul de internet www.carte_siarte.ro, realizează, din 2008, o rețea non-guvernamentală pentru Promovarea virtuală a culturii românești;

13. în anul 2009, pune bazele Rețelei de inițiative și universități populare, în cadrul Programului European de înființare a Grupurilor de Acțiune Locală.

De reținut că a debutat la vârsta de 17 ani, cu poezia „Arta”, dar a optat ulterior, masiv, pentru proză, în care libertatea de mișcare, spiritul de observație, capacitatea de a crea atmosferă și personaje viabile, capti-

vante se potriveau ca o mânășă cu spiritul său scormonitor, făcând mereu în căutarea esențelor umane, creator de universuri narrative vibrante, pe spațiile restrânse, ale prozei scurte, ori, dimpotrivă, de ample desfășurări, gen frescă istorică și socială, în romane pe teme incitante.

Bibliografia lui Corneliu Leu înregistrează circa 70 (șaptezeci) de apariții editoriale numai la capitolul volume de nuvele, povestiri, romane, eseuri, studii și articole, reportaje, cărora li se adaugă 21 de piese de teatru, unele în serial, la Teatrul TVR (pe care îl inaugurează, cu piesa *Familia*, în 1958), Teatrul la Microfon/ Teatrul Național Radiofonic, la instituțiile de profil din Constanța, Bacău, Pitești, Craiova, Sibiu. Este autorul unor filme artistice de mare audiență, precum: *Asediul*, *Cota 2516*, *Casa dintre câmpuri*, *Cercul spionilor*.

Fervoarea și apetitul narativ, acrimia documentării, spiritul de analiză și sinteză, cu mijloacele de mare rafinament ale psiholo-

gului experimentat, plăcerea taifasului și a despicării firului de păr în patru sunt atuuri ale romancierului Corneliu Leu, probate convingător de la debutul din 1956 (la vârsta de numai 24 de ani !) în genul proteic, cu *Ochiul dracului*, ori de la *Plângerea lui Dracula* (1977) până la *Patriarhii* (1979), *Romanul nopții de februarie* (1984; detronarea Domnitorului Alexandru Ioan Cuza din 1866), *Anonimul Brâncovenesc* (1994), *Spionii birocrați* (1996) sau până la *Roma Termini*, cap de pod al ciclului *Blesteme contemporane*, lansat în 2011.

Corneliu Leu - paltin semeț și brad argintiu, veșnic verde, în Panteonul bărbaților exemplari ai culturii române de la cumpăna mileniilor al doilea și al treilea - și-a lansat, în vara anului 2007, *Nuvele și istorii*, primul volum de OPERE DEFINITIVE dintr-o serie de 11, anunțate de el însuși, la librăria Cărțurești din București. Din câte știm, până acum au apărut deja alte câteva volume din seria anunțată. Semn de vigoare și spirit creator mereu tânăr, ajuns în areopagul împli-

nirilor eclatante.

Acum, când trece pragul arcului de lumină de unde începe vârsta patriarhilor, îi adresăm Maestrului Corneliu Leu urările tradiționale de LA MULȚIANI cu sănătate, că-i mai bună decât toate.

Fie ca Steaua de pe Masivul Caraiman, care-i ocrotește permanent casa-muzeu de la Poiana Țapului, să-i lumineze scrisul măcar 33 de ani de acum încolo. Pentru că, așa după cum zic francezii, deocamdată nu a împlinit decât... 20 de ani, ce-i drept de patru ori. La mulți, mulți ani !

Dacă măcar un sfert din bărbații cu tâmpel nise de lumină (ai acestei țări) ar realiza câte 10 la sută din ceea ce înfăptuiește Corneliu Leu - pentru intelectualii de la sate, pentru păstrarea și promovarea culturii noastre în formele ei cu adevărat specifice și autentice -, atunci am fi cu un secol mai în față, adică acolo pe unde s-ar conveni să fim.

La mulți și rodnici ani, Maestre!

Să trăiți mult, sănătos și în belșug de împliniri.

Mihai TUDOR

Deși totdeauna greu de înfruntat și acceptat, poate fi depășit doar conștientizându-l cu adevărat și cunoscându-i în profunzime tainele și secretele. Numai așa putem fi siguri că-l vom alunga pentru totdeauna și ne vom elibera de el. Și totuși, cine va putea vreodată să îndrăznească să-l trezească și să-l tulbure?

Va continua să ne urmărească ca o stafie rebelă, și, sub o formă sau alta, ne va dicta sau influența deciziile și acțiunile. Dacă n-ați ghicit deja, este vorba de Măria Sa TRE-CUTUL.

Fie că ne place sau nu să recunoaștem, ruperea de trecut e foarte grea, uneori imposibilă, deoarece legăturile cu viața nu pot fi înlocuite decât cu o nouă viață. Așteptând ca timpul, cel mai bun tămăduitor și leac, să curețe rănilile și să ostoiască durerile, nu ne rămâne decât să ne dedicăm și să ne devotăm unui scop în sine, în speranța că vom putea da un nou sens vieții.

Când ne referim la viitorul unei societăți, al unei întregi națiuni, în speță România, gândul zboară imediat tot la trecut. Un trecut în care sistemul a promovat ca politică de stat minciuna, incompetența, ipocrizia și teroarea, și care a creat și perfecționat (mai ales în ultimii 25 de ani), cel mai odios aparat represiv din Europa de Est. Foametea, depersonalizarea prin munci inumane (vezi construirea canalului Dunăre-Marea Neagră), au alcătuit dimensiunile celui mai terifiant coșmar al contemporaneității noastre.

Oamenii au trebuit însă să supraviețuiască și s-au adaptat acestor condiții inumane, însușindu-și un mod de viață care se rezuma la locuință, serviciu, autoturism sau concediile în țară, la mare și la munte.

Trecutul din noi

Frigul din casă, răscoala viscerală zilnică, economia grotesc industrializată de către minți bolnave, neperformantă și mare consumatoare, sistemul de învățământ, doctrinar, greoi, confuz, bazat pe stimularea memoriei și nu a inteligenței creatoare, serviciile publice, dezorganizate și corupte, cu funcționari tot atât de eficienți ca șoarecii într-un hambar, urbanizarea cu demolări și destine spulberate, naționalizarea, cu anularea segmentului privat, fundamentul dezvoltării și echilibrului economic în orice stat evoluat, cultura la comandă, fără posibilități de schimburi și activități spirituale, decât în limitele cenzurii, tăvălugul colectivizării, culminând cu dezechilibre socio-economice resimțite încă și astăzi, au determinat îngrădirea și alienarea ființei umane, transformând-o aproape într-un animal captiv.

Acum, la atâția ani de la așa-zisa revoluție, toate aceste lucruri nu numai că le-am moștenit, dar ne și influențează, după cum spuneam anterior, evoluția. Nu putem să construim un nou sistem, capitalist, bazat pe o nouă economie, de piață, dacă nu încercăm să scăpăm de mormanul de fiare vechi al economiei existente, adică de trecut.

Cum să ai o economie sănătoasă când cererea e mai mare decât oferta, iar sistemul financiar este în curs de stabilizare, ajungând într-un final să se redreseze, după ce a suferit în anii premergători mutații majore. Dacă ne

uităm în jurul nostru, e ca și cum ne-am privi într-o oglindă indisciplinată: vrem să fim altfel decât suntem, însă oglinda se încorpătează să ne dezvăluie adevărata identitate.

Blocurile uniforme, sinistre și deprimate, mentalitatea în mare parte neschimbată a oamenilor, modul de organizare și (ne)funcționare a societății, sub toate aspectele ei, problemele legate de restituirea proprietăților, de accesul la dosarele Securității, de însănătoșire și redresare a economiei, bazată și structurată pe aceleași veșnice principii rurale și patriarhale, sunt reminiscențe de nețăgăduit ale trecutului.

Trecutul este, deocamdată, mai puternic decât rațiunea și înțelegerea oamenilor, iar interminabila perioadă a tranziției, îi bulversează și îngrijorează.

Haosul și degradingolada continuă a unui sistem fără cadrul politic și legislativ adecvat prezentului și lumii moderne și civilizate, la care, cel puțin declarativ, năzuim, instituții responsabile și dinamice, și, mai ales, un mediu propice dezvoltării relațiilor economice, sunt mărturia ale consecințelor celor 50 de ani de stalinism și comunism „autohton”.

Avem aceeași oameni, în pofida schimbărilor care ne copleșesc și ne derutează.

Tinerii, trăind în acest mediu putred și instabil, resping datorită necunoașterii și educației precare, valorile și modelele autentice. Sunt, din această cauză, dezorientați și nesiguri, încercând să-și câștige existența ușor și rapid sau emigrând.

Va trebui să mai așteptăm preț de câteva generații pentru a putea încerca să ne desprindem definitiv de trecut. Până atunci trebuie construit viitorul.

Florentin SMARANDACHE
(SUA)

Neutrosofia, o nouă ramură a Filosofiei

Abstract:

În această lucrare este prezentată o nouă ramură a filosofiei, numită neutrosofie, care studiază originea, natura și scopul neutralităților, precum și interacțiunile lor cu diferite spectre de ideatic. Teza fundamentală: Orice idee $\langle A \rangle$ este $T\%$ adevărată, $I\%$ nedeterminată și $F\%$ falsă, unde T , I , F sunt mulțimi standard sau non-standard incluse în intervalul non-standard $]0, +1[$.

Teoria fundamentală:

Fiecare idee $\langle A \rangle$ tinde să fie neutralizată, diminuată, echilibrată de idei $\langle Non-A \rangle$ (nu numai $\langle Anti-A \rangle$, cum a susținut Hegel) - ca o stare de echilibru.

Neutrosafia stă la baza logicii neutrosofice, o logică cu valoare multiplă care generalizează logica fuzzy, la baza mulțimii neutrosofice care generalizează mulțimea fuzzy, la baza probabilității neutrosofice și a statisticilor neutrosofice, care generalizează probabilitatea clasică și imprecisă și respectiv statisticile.

1.1. Cuvânt înainte.

Pentru că lumea este plină de nedeterminare, o imprecizie mai precisă este necesară. De aceea, în acest studiu este introdus un nou punct de vedere în filosofie, care ajută la generalizarea 'teoriei probabilităților', 'mulțimii fuzzy' și 'logicii fuzzy' la \langle probabilitate neutrosofică \rangle , \langle mulțime neutrosofică \rangle și, respectiv, \langle logică neutrosofică \rangle . Ele sunt utile în domeniul inteligenței artificiale, rețelelor neuronale, programării evoluționare, sistemelor neutrosofice dinamice, și mecanicii cuantice.

În special în teoria cuantică există o incertitudine cu privire la energie și la momentul particulelor, deoarece particulele nu au poziții exacte în lumea subatomică, vom calcula mai bine probabilitățile lor neutrosofice la unele puncte (adică implicând un procentaj de incertitudine și nedeterminare - în spatele procentajelor de adevăr și respectiv de falsitate) decât probabilitățile lor clasice.

În afară de matematică și de filosofia interrelațională, se caută Matematica în conexiune

cu Psihologia, Sociologia, Economia, și Literatura.

Acesta este un studiu de bază al filosofiei neutrosofice, deoarece consider că un întreg colectiv de cercetători ar trebui să treacă prin toate școlile / mișcările / tezele / ideile filozofice și să extragă caracteristici pozitive, negative și neutre.

Filosofia este supusă interpretării.

Prezentăm o propedeutică și o primă încercare de astfel de tratat.

[O filozofie neutrosofică exhaustivă (dacă așa ceva este posibil) ar trebui să fie o sinteză a tuturor filozofilor dintr-un sistem neutrosofic.]

Acest articol se compune dintr-o colecție de fragmente concise, scurte observații, diverse citate, aforisme, unele dintre ele într-o formă poetică. (Referințele principale sunt enumerate după mai multe fragmente individuale.) De asemenea, articolul introduce și explorează noi termeni în cadrul avangardei și al metodelor filozofice experimentale sub diverse logici valorice.

1.2. Neutrosofie, o nouă ramură de Filosofie

A) Etimologie:

Neutru-sofie [Din francezul *neutre* <latinul *neuter*, neutru, și grecescul *sophia*, calificare / înțelepciune] înseamnă cunoaștere a gândirii neutre.

B) Definiție:

Neutrosafia este o nouă ramură a filosofiei, care studiază originea, natura și scopul neutralităților, precum și interacțiunile lor cu diferite spectre ideatice.

C) Caracteristici:

Acest mod de gândire:

- propune noi teze filozofice, principii, legi, metode, formule, mișcări;
- arată că lumea este plină de nedeterminare;
- interpretează neinterpretabilul;
- tratează din unghiuri diferite concepte și sisteme vechi, arătând că o idee, care este adevărată într-un sistem de referință dat, poate fi falsă în altul - și invers;

- încearcă să atenueze războiul de idei și să se războiască cu ideile pașnice;

- măsoară stabilitatea sistemelor instabile, și instabilitatea sistemelor stabile.

D) Metode de Studiu Neutrosofic:

matematizare (logica neutrosofică, probabilitatea neutrosofică și statisticile neutrosofice, dualitate), generalizare, complementaritate, contradicție, paradox, tautologie, analogie, reinterpretare, asociere, interferență, aforistic, lingvistic, transdisciplinaritate.

E) Formalizarea:

Să notăm cu $\langle A \rangle$ o idee, sau propunere, teorie, eveniment, concept, entitate, cu $\langle Non-A \rangle$ ceea ce nu este $\langle A \rangle$ și cu $\langle Anti-A \rangle$ opusul $\langle A \rangle$. De asemenea, $\langle Neut-A \rangle$ simbolizează ceea ce nu este nici $\langle A \rangle$ nici $\langle Anti-A \rangle$ și anume neutralitatea dintre cele două extreme. Și $\langle A' \rangle$ o versiune a $\langle A \rangle$.

$\langle Non-A \rangle$ este diferit de $\langle Anti-A \rangle$.

De exemplu:

Dacă $\langle A \rangle =$ alb, apoi $\langle Anti-A \rangle =$ negru (antonim), dar $\langle Non-A \rangle =$ verde, roșu, albastru, galben, negru, etc. (orice culoare, mai puțin albul), în timp ce $\langle Neut-A \rangle =$ verde, roșu, albastru, galben, etc. (orice culoare, cu excepția albului și negrului), și $\langle A' \rangle =$ alb închis, etc. (orice nuanță de alb).

Într-un mod clasic:

$\langle Neut-A \rangle \equiv \langle Neut-(Anti-A) \rangle$, adică neutralitățile lui $\langle A \rangle$ sunt identice cu neutralitățile lui $\langle Anti-A \rangle$.

$\langle Non-A \rangle \supset \langle Anti-A \rangle$ și $\langle Non-A \rangle \supset \langle Neut-A \rangle$ precum și

$\langle A \rangle \cap \langle Anti-A \rangle = \emptyset$,

$\langle A \rangle \cap \langle Non-A \rangle = \emptyset$,

ori $\langle A \rangle$, $\langle Neut-A \rangle$ și $\langle Anti-A \rangle$ sunt disjuncte două câte două.

$\langle Non-A \rangle$ este completarea lui $\langle A \rangle$ cu privire la mulțimea universală.

Dar pentru că în multe cazuri frontierele dintre noțiuni sunt vagi, imprecise, este posibil ca $\langle A \rangle$, $\langle Neut-A \rangle$, $\langle Anti-A \rangle$ (și bineînțeles $\langle Non-A \rangle$) să aibă părți comune, două câte două.

F) Principiul fundamental:

Între o idee $\langle A \rangle$ și opusul ei $\langle \text{Anti-}A \rangle$, există un spectru continuu de putere a neutrităților $\langle \text{Neut-}A \rangle$.

G) Teza fundamentală:

Orice idee $\langle A \rangle$ este $T\%$ adevărată, $I\%$ nedeterminată, și $F\%$ falsă, unde $T, I, F \in]0, 1+[$.

H) Legi principale:

Să luăm $\langle \alpha \rangle$ ca atribut și (T, I, F) în $]0, 1+[^3$. Atunci:

- Există o propunere $\langle P \rangle$ și un sistem de referință $\{R\}$, astfel că $\langle P \rangle$ este $T\% \langle \alpha \rangle$, $I\%$ nedeterminat sau $\langle \text{Neut-}\alpha \rangle$, și $F\% \langle \text{Anti-}\alpha \rangle$.

- Pentru orice propunere $\langle P \rangle$, există un sistem de referință $\{R\}$, astfel că $\langle P \rangle$ este $T\% \langle \alpha \rangle$, $I\%$ nedeterminat sau $\langle \text{Neut-}\alpha \rangle$ și $F\% \langle \text{Anti-}\alpha \rangle$.

- $\langle \alpha \rangle$ este într-o anumită măsură $\langle \text{Anti-}\alpha \rangle$, în timp ce $\langle \text{Anti-}\alpha \rangle$ este într-o anumită măsură $\langle \alpha \rangle$.

Prin urmare:

Pentru fiecare propoziție $\langle P \rangle$ există sisteme de referință $\{R_1\}, \{R_2\}, \dots$, astfel că $\langle P \rangle$ arată diferit în fiecare dintre ele - obținând toate stările posibile de la $\langle P \rangle$ la $\langle \text{Neut-}P \rangle$ până la $\langle \text{Anti-}P \rangle$.

Și ca o consecință, pentru oricare două propoziții $\langle M \rangle$ și $\langle N \rangle$, există două sisteme de referință $\{R_M\}$ și respectiv $\{R_N\}$, astfel că $\langle M \rangle$ și $\langle N \rangle$ arată la fel.

Sistemele de referință sunt ca niște oglinzi de curburi diferite care reflectă propozițiile.

D) Motto-uri:

- Totul este posibil chiar și imposibilul!
- Nimic nu este perfect, nici chiar perfecțiunea!

J) Teorie Fundamentală:

Fiecare $\langle A \rangle$ idee tinde să fie neutralizată, diminuată, echilibrată de idei $\langle \text{Non-}A \rangle$ (nu numai $\langle \text{Anti-}A \rangle$, cum a susținut Hegel) - ca o stare de echilibru. Între $\langle A \rangle$ și $\langle \text{Anti-}A \rangle$ există infinit de multe idei $\langle \text{Neut-}A \rangle$, care pot echilibra $\langle A \rangle$ fără a fi necesare versiuni $\langle \text{Anti-}A \rangle$.

Pentru a neutraliza o idee trebuie să descoverite toate cele trei laturi ale sale: de sens (adevărul), de nonsens (falsitate), și de imprecizie (nedeterminare) - apoi trebuie să inversate / combinate. Ulterior, ideea va fi clasificată ca neutralitate.

K) Delimitarea de alte concepte și teorii filozofice:

1. Neutrosfia se bazează nu numai pe analiza de propuneri opuse, așa cum face dialectica, ci de asemenea pe analiza neutrităților dintre ele.

2. În timp ce *epistemologia* studiază limitele cunoașterii și ale raționamentului, neutrosfia trece de aceste limite și ia sub

lupă nu numai caracteristicile definitorii și condițiile de fond ale unei entități $\langle E \rangle$ - dar și tot spectrul $\langle E' \rangle$ în legătură cu $\langle \text{Neut-}E \rangle$.

Epistemologia studiază contrariile filozofice, de exemplu $\langle E \rangle$ versus $\langle \text{Anti-}E \rangle$, neutrosfia studiază $\langle \text{Neut-}E \rangle$ versus $\langle E \rangle$ și versus $\langle \text{Anti-}E \rangle$ ceea ce înseamnă logică bazată pe neutralități.

3-4. *Monismul neutru* afirmă că realitatea ultimă nu este nici fizică nici mentală. Neutrosfia constă într-un punct de vedere pluralist: o infinitudine de nuanțe separate și ultime conturează lumea.

5. *Hermeneutica* este arta sau știința interpretării, în timp ce neutrosfia creează idei noi și analizează o gamă largă de câmp ideatic prin echilibrarea sistemelor instabile și dezechilibrarea sistemelor stabile.

6. *Filozofia Perennis* spune adevărul comun al punctelor de vedere contradictorii, neutrosfia combină cu adevărul de asemenea și neutralele.

7. *Falibilismul* atribuie incertitudine fiecărei clase de convingeri sau propuneri, în timp ce neutrosfia acceptă afirmații 100% adevărate precum și afirmații 100% false, - în plus, verifică în care sisteme de referință procentajul incertitudinii se apropie de zero sau de 100 .

L) Limitele filozofiei:

Întreaga filozofie este un *tautologism*: adevărat în virtutea de formă, pentru că orice idee lansată pentru prima oară este dovedită ca adevărată de către inițiatorul(ii) său(i). Prin urmare, filozofia este goală sau dezinformativă, și reprezintă a priori cunoașterea.

Se poate afirma: Totul este adevărat, chiar și falsul!

Și totuși, întreaga filozofie este un *nihilism*: pentru ca orice idee, odată dovedită adevărată, este mai târziu dovedită ca falsă de către urmași. Este o contradicție: fals în virtute de formă. Prin urmare, filozofia este supra-informativă și o cunoaștere a posteriori.

Astfel, se poate afirma: Totul este fals, chiar și adevărul!

Toate ideile filozofice care nu au fost încă contrazise vor fi mai devreme sau mai târziu contrazise deoarece fiecare filozof încearcă să găsească o breșă în sistemele vechi. Chiar și această nouă teorie (care sunt sigur că nu este sigură!) va fi inversată... Și mai târziu alții o vor instala înapoi...

Prin urmare, filozofia este logic necesară și logic imposibilă. Agostoni Steuco din Gubbio a avut dreptate, diferențele dintre filozofi sunt de nediferențiat.

Expresia lui Leibniz <adevărat în orice lume posibilă> este de prisos, peiorativă, întrucât mintea noastră poate construi de asemenea o lume imposibilă, care devine po-

sibilă în imaginația noastră.

(F. Smarandache, "Sisteme de axiome inconsistente", 1995.)

- În această teorie nu se poate dovedi nimic!

- În această teorie nu se poate nega nimic!
Filosofism = Tautologism + nihilism.

M) Clasificarea de idei:

a) acceptate cu ușurință, uitate repede;

b) acceptate cu ușurință, uitate greu;

c) acceptate greu, uitate repede;

d) acceptate greu, uitate greu.

Și versiuni diferite între orice două categorii.

N) Evoluția unui idei $\langle A \rangle$ în lume nu este ciclică (după cum a afirmat Marx), dar discontinuă, înnodată, fără margini:

$\langle \text{Neut-}A \rangle$ = fond ideatic existent, înainte de apariția lui $\langle A \rangle$;

$\langle \text{Pre-}A \rangle$ = o pre-idee, un precursor al lui $\langle A \rangle$;

$\langle \text{Pre-}A' \rangle$ = Spectru de versiuni $\langle \text{Pre-}A \rangle$;

$\langle A \rangle$ = Ideea în sine, care dă naștere implicit la:

$\langle \text{Non-}A \rangle$ = ceea ce este în afara lui $\langle A \rangle$;

$\langle A' \rangle$ = Spectru de versiuni $\langle A \rangle$ după interpretări / înțelegeri (greșite) de către persoane, școli, culturi diferite;

$\langle A/\text{Neut-}A \rangle$ = Spectru de derivate /deviații $\langle A \rangle$, deoarece $\langle A \rangle$ se amestecă parțial mai întâi cu idei neutre;

$\langle \text{Anti-}A \rangle$ = Opusul direct al $\langle A \rangle$, dezvoltat în interiorul lui $\langle \text{Non-}A \rangle$;

$\langle \text{Anti-}A' \rangle$ = Spectru de versiuni $\langle \text{Anti-}A \rangle$ după interpretări / înțelegeri (greșite) de către persoane, școli, culturi diferite;

$\langle \text{Anti-}A/\text{Neut-}A \rangle$ = Spectru de derivate /deviații $\langle \text{Anti-}A \rangle$, ceea ce înseamnă $\langle \text{Anti-}A \rangle$ parțial și

$\langle \text{Neut-}A \rangle$ parțial combinate în procentaje diferite;

$\langle A'/\text{Anti-}A' \rangle$ = Spectru de derivate /deviații după amestecarea spectrelor $\langle A' \rangle$ și $\langle \text{Anti-}A' \rangle$;

$\langle \text{Post-}A \rangle$ = După $\langle A \rangle$, o post-idee, o concluzie;

$\langle \text{Post-}A' \rangle$ = Spectru de versiuni $\langle \text{Post-}A \rangle$;

$\langle \text{Neo-}A \rangle$ = $\langle A \rangle$ reluat într-un mod nou, la un alt nivel, în condiții noi, ca într-o curbă iregulată cu puncte de inflexiune, în perioade evolutive și evolvente, într-un mod de recurent, viața lui $\langle A \rangle$ re-începe.

"Spirala" evoluției, a lui Marx, este înlocuită cu o curbă diferențială complexă, cu urcușurile și coborâșurile sale, cu noduri - pentru că evoluția înseamnă și cicluri de evoluție.

Aceasta este *dinafilozofia* = studiul drumului infinit al unei idei.

<Neo-A> are o sferă mai largă (incluzând, în afară de părți vechi ale <A> și părți ale <Neut-A> rezultate din combinații anterioare), mai multe caracteristici, este mai eterogen (după combinații cu diferite idei <Non-A>). Dar, <Neo-A>, ca un întreg în sine, are tendința de a-și omogeniza conținutul și apoi de a dezomogeniza prin alăturarea cu alte idei.

Și așa mai departe, până când <A>-ul anterior ajunge la un punct în care încorporează în mod paradoxal întregul <Non-A>, fiind nedeslușit de ansamblu. Și acesta este punctul în care ideea moare, nu poate fi distinctă de altele. Întregul se destramă, pentru că mișcarea îi este caracteristică într-o pluralitate de idei noi (unele dintre ele conținând părți din originalul <A>), care își încep viața lor într-un mod similar. Drept un imperiu multinațional.

Nu este posibil să se treacă de la o idee la opusul său, fără a trece peste un spectru de versiuni ale ideii, de abateri sau idei neutre între cele două.

Astfel, în timp, <A> ajunge să se amestece cu <Neut-A> și <Anti-A>.

Nu am spune că "opusele se atrag", dar <A> și <Non-A> (adică interiorul, exteriorul și neutrul ideii).

Prin urmare, rezumatul lui Hegel a fost incomplet: o teză este înlocuită de alta, numită anti-teză; contradicția dintre teză și anti-teză este depășită și astfel rezolvată printr-o sinteză. Deci Socrate la început, sau Marx și Engels (materialismul dialectic). Nu este un sistem triadic:

- Teză, antiteză, sinteză (Hegeliene); sau
- Afirmatie, negare, negație a negației (Marxiști); ci un sistem piramidal pluradic, așa cum se vede mai sus.

Antiteza <Anti-T> a lui Hegel și Marx nu rezultă pur și simplu din teza <T>.

<T> apare pe un fond de idei preexistente, și se amestecă cu ele în evoluția sa.

<Anti-T> este construit pe un fond ideatic similar, nu pe un câmp gol, și folosește în construcția sa, nu numai elemente opuse <T>, dar și elementele de <Neut-T>, precum și elemente de <T>.

Căci o teză <T> este înlocuită nu numai de către o antiteză <Anti-T>, dar și de diferite versiuni ale neutralităților <Neut-T>.

Am putea rezuma astfel: teză-neutră (fond ideatic înainte de teză), pre-teză, teză, proteză, non-teză (diferită, dar nu opusă), anti-teză, post-teză, neo-teză.

Sistemul lui Hegel a fost purist, teoretic, idealist. A fost necesară generalizarea. De la simplism la organicism.

O) Formule filozofice:

De ce există atât de multe școli filozofice

distincte (chiar contrare)?

De ce, concomitent cu introducerea unei noțiuni <A>, rezultă inversul ei <Non-A>?

Acum, sunt prezentate formule filozofice numai pentru că în domeniul spiritual este foarte dificil să obții formule (exacte).

a) Legea Echilibrului:

Cu cât <A> crește mai mult, cu atât scade <Anti-A>. Relația este următoarea:

$$\langle A \rangle \times \langle \text{Anti-A} \rangle = k \times \langle \text{Neut-A} \rangle,$$

unde k este o constantă care depinde de <A> și <Neut-A> este un punct de sprijin pentru echilibrarea celor două extreme.

În cazul în care punctul de sprijin este centrul de greutate al neutralităților, atunci formula de mai sus este simplificată:

$$\langle A \rangle \times \langle \text{Anti-A} \rangle = k,$$

unde k este o constantă care depinde de <A>.

Cazuri particulare interesante:

Industrializare \times *Spiritualizare* = constant, pentru orice societate.

Cu cât o societate este mai industrializată, cu atât scade nivelul spiritual al cetățenilor săi.

$$\text{\textit{Știință}} \times \text{\textit{Religie}} = \text{\textit{constant}}.$$

$$\text{\textit{Alb}} \times \text{\textit{Negru}} = \text{\textit{constant}}.$$

$$\text{\textit{Plus}} \times \text{\textit{Minus}} = \text{\textit{constant}}.$$

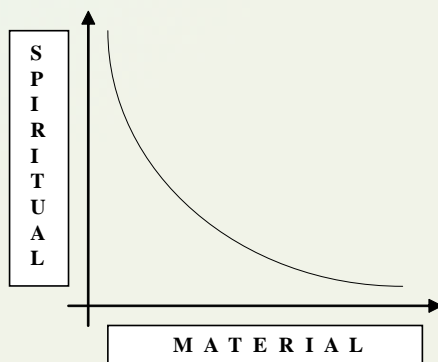
Împingând limitele, în alte cuvinte, calculând în spațiul absolut, se obține:

$$\text{\textit{Total}} \times \text{\textit{Nimic}} = \text{\textit{universal constant}}.$$

Ne îndreptăm către o matematizare a filozofiei, dar nu în sens Platonian.

Graficul 5. O.a.1:

Materialism \times *Idealism* = constant, pentru orice societate.

Axele carteziene verticale și orizontale sunt asimptote pentru curba $MI = k$.

b) Legea Anti-reflexivitate:

<A> în oglindă cu <A> dispăre treptat. Sau <A>-ul lui <A> se poate transforma într-un <A> distorsionat.

Exemple:

Căsătoria între rude dă naștere la descendenți așoști (de multe ori cu handicap).

De aceea, amestecând specii de plante (și uneori, rase de animale și oameni), obținem hibrizi cu calități și / sau cantități mai bune. Teoria biologică a amestecării speciilor.

De aceea, emigrarea este benignă întrucât

aduce sânge proaspăt într-o populație statică.

Nihilismul, propovăduit după romanul "Părinți și copii" de Turgeniev în 1862 drept o negare absolută, neagă totul, prin urmare, se neagă pe sine!

Dadaismul dadaismului dispăre.

c) Legea de Complementaritate:

<A> simte nevoia să se completeze prin <Non-A> cu scopul de a forma un întreg.

Exemple:

Persoanele diferite simt nevoia să se completeze reciproc și să se asocieze. (Bărbatul cu femeia.)

Culorile complementare (care, combinate la intensitățile potrivite, produc albul).

d) Legea Efectului Invers:

Atunci când este încercată convertirea cuiva la o idee, credință sau religie prin repetiții plictisitoare sau prin forță, acea persoană ajunge să o urască.

Exemple:

Cu cât rogi pe cineva să facă ceva, cu atât persoana vrea mai puțin să o facă.

Dublând regula, ajungi la înjumătățire.

Ce e mult, nu e bine... (invers proporțional). Când esti sigur, nu fii!

Atunci când forțăm pe cineva să facă ceva, persoana va avea o reacție diferită (nu necesar opusă, precum afirmă axioma legii a treia a mișcării a lui Newton):

e) Legea Identificării Intoarse:

<Non-A> este un <A> mai bun decât <A>.

Exemplu:

Poezia este mai filozofică decât filozofia.

f) Legea Întreruperii Conectate:

<A> și <Non-A> au elemente în comun.

Exemple:

Există o distincție mică între "bine" și "rău".

Raționalul și iraționalul funcționează împreună inseparate.

Conștiința și inconștiința în mod similar.

"Vino, sufletul mi-a spus, haide să scriem poezii pentru corpul meu, căci suntem Unul" (Walt Whitman).

Finitul este infinit [vezi microinfinitatea].

g) Legea Întreruperii de Identități:

Lupta permanentă între <A> și <A'> (unde <A'> sunt diferite nuanțe de <A>).

Exemple:

Lupta permanentă între adevărul absolut și adevărul relativ.

Distincția dintre falsul clar și falsul neutrosific (cea de două noțiuni reprezintă o combinație de grade de falsitate, nedeterminate, și adevăr).

h) Legea Compensației:

Dacă acum <A>, atunci mai târziu <Non-A>.

Exemple:

Orice pierdere are un câștig.

Dominic DIAMANT

Astropoezie

Balada stelei căzătoare

Trec printre lucruri, arzând ca o stea căzătoare
Straniu furată de drumu-i în noapte pierdut
Lumea din mine, adânc mistuită, mă doare,
Trecerea ei în lumină abia a-nceput

Spațiul cântă-ndelung tulburat după mine
Timpul tresare-mboldit de un tainic fior
Zărilor-atinse de zboru-mi încep să lumine
Umbrele nopții se zbat în convulsii și mor

Stingerea mea peste culmi de mistere răsună
- Dulce cădere în brațele somnului lin -
Visele lumii adânci dirijează pe Lună
Tainele cosmice nopții către zorii ce vin

Stea căzătoare, în pulsul genezei m-oi pierde
Ca un fior absorbit de un cânt necuprins
Nemaștiind, în explozia lumilor, verde,
De-am dispărut sau în cântec înalt m-am aprins.

Steaua

Steaua mea trezită în amurg,
Cine te-ntristează, ce te doare
Picuri puri de diamant de-ți curg
De pe traiectoria strălucitoare ?

Nu-ți surâde spațiu-nflorit
De atâtea lumi îndrăgostite
Ce coșmaruri te-or fi bântuit
Razele febrile să-ți palpitate ?

Și-ncotro-ți vei mistui, zburând,
Țipătul aprins, tulburător,
Cât de sus vei arde, până când,
Stea înfrigorată, stea de dor ?

Incredibilul spectacol

Incredibil era spectacolul survolărilor
spiralate
În care debuta cine vrea, rămânând
cine poate
În asemenea competiție te puteai întrece
oricât
Fără teama de adversar sau de moarte,
încât
Strălucitoare se arătau, pline de șarm
și de grație,
Sferele-nalt fremătând, de-o intensă vibrație
Se simțea în pulsația lor acea ne-ntrecută
fervoare

Depășind cu mult sublimările
din combustiiile stelare

Armoniile ce izvorau
din frenetic-feericul zbor

Halucinant se reverberau
din Deneb în Alcor

Iar ecourile se răsfrângeau
din Zenit în Nadir

Cu-o indescritibilă poezie.
Ce să vă mai înșir!

... Când nu mai puteai rezista, copleșit
de celesta minune,

Ca un punct, te făceai nevăzut
într-o nouă dimensiune.

[ceea ce înseamnă că mai târziu va fi mai bine, pentru că ai învățat ceva din pagubă].

Nu există niciun succes fără eșec
[aveți răbdare!].

i) *Legea Stării Stabilite:*

Nu pot fi depășite limitele proprii.
(Ne învățăm în cercul propriu.)

j) *Legea Gravitației Ideationale:*

Fiecare idee $\langle A \rangle$ atrage și respinge altă idee $\langle B \rangle$ cu o forță direct proporțională cu produsul măsurilor lor neutrosofice și exponențialul distanței lor.

(În opoziție cu reafirmarea modernă a Legeii lui Newton cu privire la gravitația particulelor de materie, distanța influențează direct proporțional - nu indirect: cu cât sunt ideile mai opuse (distanțate), cu atât se atrag mai puternic.)

k) *Legea Gravitației Universale Ideationale:*

$\langle A \rangle$ tinde către $\langle Non-A \rangle$ (nu către $\langle Anti-A \rangle$ cum a spus Hegel) și reciproc.

Există forțe care acționează asupra lui $\langle A \rangle$, orientând-o către $\langle Non-A \rangle$, până când un punct critic este atins, iar apoi $\langle A \rangle$ se întoarce.

$\langle A \rangle$ și $\langle Non-A \rangle$ sunt în continuă mișcare, iar limitele lor se schimbă în consecință.

Exemple:

Perfecțiunea duce la imperfecțiune.

Ignoranța este mulțumitoare.

Caz particular:

Fiecare persoană tinde să se apropie de nivelul său de... incompetență!

Aceasta nu este o glumă, ci purul adevăr: Să spunem că X obține un loc de muncă la nivelul $L1$; dacă este bun, este promovat la nivelul $L2$; dacă este bun în noua sa poziție, este promovat mai departe la $L3$; și așa mai departe... până când el nu mai este bun și prin urmare, nu mai este promovat; astfel, el a ajuns la nivelul său de incompetență.

$\langle A \rangle$ tinde către $\langle Non-A \rangle$.

Prin urmare, idealul fiecăruia este de a tinde către ceea ce nu poate face.

Dar mișcarea este neliniară.

$\langle Non-A \rangle$ dispune de o gamă largă (continuum de putere), de versiuni care "nu sunt $\langle A \rangle$ " ($\langle A \rangle$ exterior), să le indexăm în mulțimea $\{\langle Non-A \rangle_i\}_i$.

(Toate versiunile $\{\langle Anti-A \rangle_i\}_i$ sunt incluse în $\langle Non-A \rangle$.)

Prin urmare, infinit de multe versiuni

$\langle Non-A \rangle_i$ gravitează, precum planetele în jurul unui centru, pe orbitele lui $\langle A \rangle$. Și între fiecare versiune $\langle Non-A \rangle_i$ și centrul de greutate al "astrului" $\langle A \rangle$, există forțe de atracție și de respingere. Se apropie una de alta până când se ajunge la anumite limite critice minime: $P_{m(i)}$ pentru $\langle A \rangle$ și $Q_{m(i)}$ pentru $\langle Non-A \rangle_i$ și apoi se departează una de cealaltă până la atingerea anumitor limite maxime: $P_{M(i)}$ pentru $\langle A \rangle$ și $Q_{M(i)}$ pentru $\langle Non-A \rangle_i$.

Prin ecuații diferențiale putem calcula distanțele minime și maxime (spirituale) dintre $\langle A \rangle$ și $\langle Non-A \rangle_i$, coordonatele carteziene ale punctelor critice și *status quo*-ul fiecărei versiuni.

Am putea spune că $\langle A \rangle$ și o versiune $\langle Non-A \rangle_i$ se întâlnesc într-un punct absolut / infinit.

Când toate versiunile $\langle Non-A \rangle_i$ cad sub categoria $\langle A \rangle$ avem o catastrofă!

Bibliografie

Florentin Smarandache, "A Unifying Field in Logics: Neutrosophic Logic. Neutrosophy, Neutrosophic Set, Neutrosophic Probability and Statistics", 1995.

Petre GIGEA-GORUN

Repere macedonskiene

Despre poetul **Alexandru Macedonski** am scris mai multe pagini aflate în unele volume pe care le-am publicat în anii trecuți. De data aceasta, voi aminti câteva aspecte legate de amintirea scriitorului devenit, de curând, membru al Academiei Române.

1. Cărți și dedicații

Printre cărțile din biblioteca mea personală, am și trei cărți, originale, ale lui **Alexandru A. Macedonski** tipărite în timpul vieții sale.

Acestea sunt: „*Prima-verba*”, poezii de **Al. A. Macedonski**, student în litere, tipărită de Tipografia E. Petrescu-Conduratu, în anul 1872, volumul intitulat „*Poesii*”, apărut sub egida „*librari-editori*”, I.G.Haimann & Sconfeld, București, 1882 și „*Cartea de Aur*”, proză, editată de „*Stabilimentul Graphyc Albert Baer*”, București, 1902.

Primul său volum de versuri „*Prima verba*”, tipărit când autorul era „*student în litere*”, avea pe a doua filă textul:

„*Toate exemplarele ce nu vor purta semnătura autorului se vor considera ca, con-*

trafăcute și urmări conform legii”, sub care este semnătura cunoscută a lui **Alexandru Macedonski**, cu cerneală violet, decolorată de vreme.

Cartea de versuri începe cu două poezii închinată părinților săi, intitulată: „*Dedicațiune - Iubitei mele mume*”, scrisă în București, la 14 septembrie 1872 și „*La defunctul meu părinte - General Alex. D. Macedonski*”, scrisă în București, 1869.

Acest volum de versuri are 68 de pagini și cuprinde 22 de poezii, printre care „*Românesca*”, „*Efectul amorului*”, „*Pre de timpuriu*”, „*Plânsul amantei*”, „*Scriitorul*”, etc.

Volumul de versuri „*Poesii*”, este închinat după cum scrie pe pagina doua: „*Cu înaltă stimă, autorul închină: Domnului T.L. MAIORESCU*”. În continuare, o scurtă scrisoare a autorului către librarul editor **Haimann**, în care menționează, printre altele:

„*Iată dar bieteile mele poezii tipărite, mulțumită inițiativei dumatiale. Aceste frunze pe care le-am risipit în vântul vieții, dumneata le-ai adunat cu o nobilă neiertare, și, fără a te da înapoi în fața cheltuielilor, le-ai pus sub tipar...*” Apoi în încheiere: „*Dă-mi voie dar, ca în fruntea acestui volum, să mă semnez. Al dumatiale amic Al.A. Macedonski*”...

După această scrisoare, urmează o prefață de 12 pagini, semnată de **Al. Macedonski** și datată „*București, 1881, octombrie 20*”.

Ceea ce doresc eu a menționa în continuare, este faptul că pe exemplarul existent în biblioteca mea, poetul, a scris cu mâna sa o lungă dedicație pentru **Constantin Cantilli**, atunci când i-a dăruit această carte în luna septembrie 1894.

Întrucât este unicat, voi reda textul acestei dedicații:

„*Scriu spre amintire. Deși e tânăr, Constantin Cantilli îmi este prieten scump și cred că faptul că are inimă și talent va face din el, nu elevul meu, ci urmașul meu. Îi urez norocul pe care nu l-am avut în viață și când nu voi mai fi, fiindcă el e tânăr și tre-*

buie după legile naturii să trăiască, vreme îndelungată, să-și aducă aminte de cel care l-a iubit, răsfrângându-și prietenia lui asupra copiilor mei.

Alexandru Macedonski
1894, luna IX vrie”

Cele de mai sus sunt scrise caligrafic, cu peniță ascuțită și cerneală de culoare violet, păstrată întocmai pe această carte, la peste un secol de la scriere.

Cine este **Constantin Cantilli**?

Iată, ce scrie **George Călinescu** în vestita sa operă literară „*Istoria Literaturii Române de la origini până în prezent*” (pagina 907):

„*Un poet meritos al cercului „Literaturul”, din a doua serie, foarte cunoscut pe vremuri, este Constant Cantilli: „Bertha” poemă în versuri, București (1900), „Aripi de vis”, București 1903, „Din sborul bicicletei, București-Paris”, București, 1912, „Sindus”, tragedie, reprezentată la Teatrul Național stagiunea 1900/901 (după afirmația documentată a autorului; în listele de reprezentare, nu există), „Sapho”, tragedie în trei acte în versuri București, „Vremea”, 1939*”.

De asemenea **George Călinescu**, în aceeași monumentală lucrare, prezentând pe scriitorul **Tudor Arghezi** (pagina 724), spune:

„*..., începând din 1896, când avea 16 ani, ascuns sub un alt pseudonim, Ion Theo, publicase versuri juvenile cu binecuvântarea lui Al. Macedonski în „Liga ortodoxă”, în „Revista modernă” (director Constantin Cantilli)*”...

Volumul de versuri intitulat „*Poesii*”, apărut în anul 1882, are 411 pagini și cuprinde 119 poezii, piesa de teatru „*JADEȘ*” care este „*Comedie originală în două acte și în versuri*”.

Piesa „*Jadeș*” a fost aprobată de Onorabilul Comitet Teatral, a fost reprezentată pentru prima oară la 15 noiembrie 1880, pe scena Teatrului Național din Capitală.

Sub titlul piesei, în volum, este menționat:

Al. Macedonski

„Autorul dedică această piesă artistei care a jucat rolul principal Doamna **Aristizta Romanescu**”.

Piesa are șapte personaje, iar rolul personajului principal masculin „Guguță” a fost interpretat la premieră, de actorul **Grigore Manolescu**.

Partea finală a cărții cuprinde poemul „Providență” despre care autorul dă o explicație privind inspirația sa:

„În 1876 se luase măsura pentru a se deosebi casele de prostituțiune de a li se pune la poartă felinare colorate”, precum și Note, unde **Macedonski** dă anumite explicații pentru 24 de poezii cuprinse în volum și piesa „Jadeș...”

Din ciclul noapților, în volumul „Poesii” sunt cuprinse: „Noaptea de Aprilie”, „Noaptea de Septembrie” și „Noaptea de Iunie”.

*

Al treilea volum macedonskian despre care vreau să vorbesc, este intitulat „Cartea de Aur”, unde se menționează în continuarea titlului „A lui **Alexandru Macedonski**”, tipărită în anul 1902.

Cartea are o prefață de 20 de pagini, intitulată „Despre **Alexandru Macedonski** - Note biografice și critice” și este semnată „un discipol”... care se încheie cu cuvintele „Cartea de Aur a lui **Alexandru Macedonski**, va străluci în toate limbile și în toate timpurile...”

Acest „discipol” menționează că munca lui **Alexandru Macedonski** a fost de „Titan” și cine îl cunoaște de aproape și îi știe munți de manuscrise se poate mira că abia la etatea de 48 ani, activitatea sa a realizat asemenea minuni... El mai spune că poetul a scris în toate ziarele românești, el însuși a avut vreo douăzeci de ziare proprii, a scris în numeroase ziare străine, a publicat sute de studii politice și sociale, a fost nuvelist, conferențiar, dramaturg, critic, poet, filozof, om de societate, tată de familie etc.

În prefață, se spune că „a stat în relațiuni cu cei mai mari oameni ai terrei și cu cei mai fruntași literați francezi”.

De asemenea se arată că **C.A. Rosetti**, **Ion Brătianu**, **Kogălniceanu**, **V. Boerescu**, **Manolaki Rostaki Epureanu**, **P. Ghika**, **Nicolae Blaremburg**, **Bosianu**, **Ion Câmpineanu**, **N. Crețulescu**, **C. Câmpineanu**, **V.A. Urechia**, **G. Vernescu**, **V. Alecsandri**, **Gr. Alexandrescu**, **Sion**, **Ion Ghica**, **Hașdeu**, l-au cunoscut și unii l-au admirat, alții i-au fost prieteni, iar toți au văzut în el un om de înaltă valoare...

Mai departe, prefațatorul adaugă: „In Paris, a stat în legături intime cu **Leconte de Lisle**, cu **Alphonse Daudet** și cu toată

pleiada strălucită a Franței”.

„Cei ieșiți din mișcarea „Literaturii” sunt numeroși și unii iluștri. Astfel, **Duiliu Zanfirescu**, frații **Alexandru și Trandafir Djuvara**, **Mircea Dimitriade**, **Traian Demețrescu**, **Cincinat Pavelescu**, **Scarlat Orescu**, **Constantin și Anton Bacalbașa**, **D. Teleor**, **Dumitru Stănescu** și o întreagă serie de mult talentați scriitori mai tineri sau mai în vârstă...”

Încă, câteva cuvinte despre prefață unde se menționează despre lucrarea macedonskiană „Faune” scrisă în limba franceză:

„Acest cap de operă, când a fost tipărit în românește a fost batjocorit de gazetăria română și în special de dl. **Caragiale**”.

În volumul „Cartea de Aur” sunt adunate 32 de schițe și scurte nuvele, dintre care unele au câte o dedicație pentru diferite persoane, prieteni, membri ai familiei...Astfel, schița „Pom de Crăciun” este închinată „Fiilor și fiicei mele: **Alexandru, Nikita, Pavel, Constantin și Anna Macedonski**.”

La sfârșitul cărții se menționează ca fiind de același autor, atunci, în anul 1902: „Prima verba” - versuri, 1872, edițiune sleită; *Poesii - Iadeș*, 1882, a 7-a mie; „Excelsior”, 1885, a 13-a mie, edițiune sleită; „Branzes”, 1897, a 2-a mie, edițiune sleită; „Din Viața copilărească”, versuri, publicate sub pseudonimul „Alma”; „Mișcarea Litterară din Cei din urmă Zece Ani”; „Parisina” poemă în versuri, traducere din Lord - Byron și „Ithalo”, poemă originală, în versuri, în trei cânturi.

Păstrez cu grijă, cu plăcere și în taină aceste trei cărți rare.

2. Un manifest promonarhic.

În Arhivele Olteniei din Craiova am găsit un manifest semnat de poetul **Al. Macedonski** adresat craiovenilor prin care își

Rueland Frueauf - Spălatul picioarelor

exprimă sentimentele sale prodinastice în următorul text:

„Manifest
Către cetățeni/i capitalei Olteniei
Iubiți concetățeni,
Am plecat din mijlocul vostru, acum 30 de ani, anti-dinastic. Ca mulți alții, adăpat de la izvoarele unei alte mișcări de idei și de simțiri, am cămbătut o instituțiune ce nu era în tradițiunile românești.

În focul luptei, am depășit chiar marginile permise de cuviință, dar am fost totdeauna sincer și insuflăit de un patriotism curat. De-atunci însă, au trecut 30 de ani și Dinastia a ajuns augustă și s-a românat. Mai mult: Face astăzi corp și suflet din România.

Domnitorul s-a schimbat în rege viteaz și mărinimos. Sufletul său mare se descoperă astăzi și mai mare căci prin faptele și virtutea sa ne pune zilnic în situațiune să-l cunoaștem mai bine.

Soarta României, a noastră a tuturor, este legată de soarta regelui și de a dinastiei.

Se cuvine, iubiți craioveni și olteni, să dăm Maiestăței Sale după 37 ani de domnie glorioasă, o dovadă a nețărmității iubiri a Olteniei pentru tron. Cu prilejul nașterii unui al 2-lea principe, a lui Nicolaie, vă propun să proclamăm pe acest principe, Mare-Duce al Olteniei, să-i zidim un palat în cetatea Banilor ca să locuiască în mijlocul nostru, să fie soarele de viață împrejurul căruia Oltenia atât de năpăstuită azi, să graviteze.

În acest scop, neîndoindu-ne de simțirile voastre, mă pun la dispozițiunea voastră ca să aducem la îndeplinire acest mare act și în urma primirii adheziunilor voastre, ce mi se vor adresa în str. Precupești Noui 9 să ținem o întrunire împreună și să alegem o delegație ca să înfățișeze Maistatei Sale regelui dorința Olteniei.

Salutându-vă călduros, strig împreună cu voi, scumpi frați.

Trăiască Regele, trăiască Regina, trăiască Dinastia.

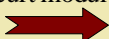
Alexandru Macedonski,

București, 1903, August în 8.

3. Amintiri de la Sărbătoarea „Zilelor Macedonski” la Craiova

În activitatea mea profesională, m-am întâlnit de multe ori cu manifestări legate de personalitatea și activitatea marelui scriitor român.

Fiind și oltean, a fost încă un motiv în plus de a mă apropia și mai mult de poetul rozelor. De aceea, voi descrie pe scurt modul

în care am socotit necesar să particip efectiv și sentimental la manifestările legate de împlinirea a 50 de ani de la trecerea sa în Paradis.

De altfel, era de datoria noastră a oltenilor, a tuturor românilor.

La 50 de ani de la moartea sa, poetul **Alexandru Macedonski** a fost sarbătorit pe plan național, cât și în cadrul U.N.E.S.C.O., manifestări omagiale pe deplin justificate de prețuire a operei și personalității sale.

Pentru Oltenia, poetul ocupa un loc aparte, fiind considerat un fiu al său.

De aceea, în perioada 11-17 mai 1970, a avut loc la Craiova un program de manifestări sub denumirea „Zilele Macedonski”.

Luna mai a fost bine aleasă, pentru că așa cum îl denumește **Victor Eftimiu**, poetul **Alexandru Macedonski** este „Cântarețul înseninării de mai, poetul rozelor”, cel care se nascuse la Craiova în anul 1854.

Inițiativa sarbătoririi marelui poet a aparținut profesorului **Florea Firan**, președintele Comitetului pentru Cultură și Artă al județului Dolj, care s-a ocupat îndeaproape pentru reușita acestei acțiuni culturale.

Profesorul **Florea Firan** s-a bucurat de sprijinul meu și de această dată, ca unul care coordonam și activitatea Comitetului pentru Cultură și Artă, în calitatea mea de primvicepreședinte al Consiliului Popular al județului Dolj, o perioadă de câțiva ani.

În ziua de 11 mai, am examinat împreună, ca ultimele pregătiri, făcând o trecere în revistă a stadiului acestei importante manifestări culturale, pe zile, stabilind și măsurile ce urmau a fi luate în continuare.

În acea zi, prima din cadrul „Zilelor Macedonski”, în sala Centrului de istorie, filologie și etnografie Craiova al Academiei Române, la orele 10.00, a avut loc o „Sesiune de comunicări” cu tema: „Contribuții la cunoașterea vieții și operei lui Alexandru Macedonski”.

Cu acest prilej, aici am avut o întâlnire agreabilă cu scriitorii: **Mihnea Gheorghiu**, profesor universitar, originar din Craiova, cu **Alexandru Piru**, reputat critic literar, decan al Facultății de Filologie din Craiova, care îmi era foarte apropiat, **Adrian Marino**, critic literar, autor al unei importante lucrări literare despre **Alexandru Macedonski**, **V.G. Paleolog**, critic de artă brâncușian, de care m-am legat prietenește o bună perioadă de timp, pâna la moartea sa, profesorul **Mihail Cruceanu**, scriitor, și **Eugen Constant**, scriitor craiovean, de care mă leagă mai multe amintiri plăcute, **C.D. Papastate**, scriitor craiovean, un om apreciat, cu care mă întâlneam în foarte multe rânduri.

Tot aci, m-am întâlnit cu profesorul **Gheorghe Bulgăr** din București, autor al

unor importante lucrări de literatură și cu care, în perioada 1986-1990, aveam să colaborez în bune condiții în Franța, perioada în care am îndeplinit funcția de ambasador al României la Paris și ambasador U.N.E.S.C.O., cu profesorul **Ion Pătrașcu**, un intelectual rafinat și distins, care mi-a fost mie profesor când eram elev în Craiova, cu criticul literar **Ovidiu Ghidirmic** și alți distinși oameni de litere, intelectuali de seamă.

În prezidiul „Sesiunii de comunicări” au luat loc **Mihnea Gheorghiu**, **Alexandru Piru**, **Gheorghe Ivănescu**, **Adrian Marino**, **Petre Gigea**, **Ionel Cetățeanu**, **Florea Firan**, **Dr. Ion Bârzu**, **Ion Dincă**.

Conducerea lucrărilor a fost asigurată în prima parte de scriitorul **Mihnea Gheorghiu**, iar în partea a doua de criticul literar **Alexandru Piru**.

Pentru a susține comunicări, la acest simpozion s-au înscris 20 de participanți, cunoscutori ai operei macedonskiene.

În cadrul sesiunii au făcut importante și interesante comunicări: **Adrian Marino**, **Gheorghe Ivănescu**, **Ion M. Zamfirescu**, **Mihail Cruceanu**, **G.G. Ursu**, **Lidia Bote**, **I.D. Lăudat**, **Ovidiu Ghidirmic**, **Constantin D. Papastate**, **V.G. Paleolog**, **Gheorghe Bulgăr**, **Emil Manu**, **Florea Firan**, **Ion Pătrașcu**, **Vicu Mândra**, **Alexandru Novac**, **George Firănescu**, **Nicolae Belu**, **Alexandru Piru**, **Alexandru Melian**, **Sanda Veriș**, **Horia Ionescu**, **Mircea Lungu**.

Cuprinsul acestor comunicări a apărut în anul următor, într-un volum intitulat „Comentarii macedonskiene”, redactat sub îngrijirea profesorului **Florea Firan**.

În deschiderea lucrărilor am avut și eu un cuvânt de salut în care am spus printre altele: „Îmi revine plăcuta misiune de a saluta prima manifestare din șirul acelor prilejuate de sărbătorirea la Craiova a scri-

itorului **Alexandru Macedonski**, personalitate remarcabilă a literaturii noastre, creatorul unei opere de o incontestabilă valoare care la momentul istoric respectiv a însemnat un drum nou și fertil pentru scrisul românesc.

Inițiativa Comitetului Județean pentru Cultură și Artă de a da un caracter aparte comemorării este salutară prin aceea că omagiază un fiu al meleagurilor noastre, evocate cu dragoste și respect în versuri și proză care și-a propus țelul nobil de afirmare prin scris a ideilor generoase a faptelor de omenie, a luptat împotriva a tot de este retrograd și a injustiției morale, aspirând către o lume a dreptății și fericirii pentru poporul său.

„Zilele Macedonski” ca și alte acțiuni culturale vor prilejui momente de elevație spirituală, devenite acte de cultură, o ocazie fericită pentru cetățenii Craiovei de a lua contact cu marile valori artistice, de a trăi într-un climat spiritual la nivelul speranțelor lui bine cunoscute, la nivelul exigențelor timpului nostru.”

În continuare m-am referit la obligația noastră morală de a cinsti cum se cuvine pe scriitorul **Alexandru Macedonski**, apoi am spus: „Doresc să transmit tuturor acelor care ați răspuns inițiativei de a contribui la îmbogașirea patrimoniului de cunoștințe, folosind viața și opera lui **Alexandru Macedonski** și prin acestea de a vă face părtași la viața culturală a orașului nostru, un salubt prietenesc și dorința de a participa la dezbatere interesante.

Doresc ca aceste manifestări să constituie încă o punte de legătură între orașele pe care le reprezentați și Craiova gazdă, prin schimburi de idei și un prilej în plus de cunoaștere, un câștig real pentru știința și cultura românească.

Urăm succes deplin sesiunii și celorlalte manifestări ce vor avea loc în cadrul „Zilelor Macedonski”?

Un cuvânt de deschidere a rostit și profesorul **Florea Firan**, ca organizator al manifestărilor.

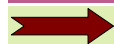
În cursul acestei zile cât și în următoarele, am avut interesante discuții cu aceste personalități prezente la simpozion dar și la celelalte acțiuni prevăzute în program.

O discuție interesantă am avut-o cu scriitorul **Mihnea Gheorghiu**. Întrebându-l ce părere are de manifestările la care a participat, mi-a spus:

- Cum să-ți spun eu dumitale. Organizarea de aici depășește nivelul unui județ. Aș spune că această sesiune are caracter național atât prin tematica abordată cât și prin participare. Sunt plăcut impresionat

Hans Maler - Portret

de ceea ce am văzut și auzit, aici la Craiova.
- Aveți de făcut o remarcă? I-am întrebat eu.

- Desigur, nu una ci mai multe... Ați ascultat pe profesorul **Piru**, care în comunicarea sa „Macedonskiana” ce lucruri interesante a spus? Unele lucruri inedite legate de personalitatea complexă a lui **Macedonski**, de asemenea spiritul macedonskian în viziunea criticului **Adrian Marino**, care se poate spune că este un exeget al poetului. Este o plăcere să ascuți astfel de oameni.

- Oamenii de mare cultură, am adăugat eu.

- Desigur... Dar nici celelalte comunicări nu au fost mai prejos... Mă refer la cele prezentate aici de profesorul **Ion Zamfirescu**, craiovean de-ai noștri plecat în capitală, profundul critic **V.G. Paleolog**, precum și profesorii **C.D. Papastate** și **Gheorghe Ivănescu**. La fel și profesorul **Ion Pătrașcu** ca și alții pe care i-am salutat aci. Ce pot să spun...? Am toată stima și vă transmit sincere felicitări...

Am discutat apoi alte probleme legate de activitatea Teatrului Național din Craiova despre noul edificiu, aflat în construcție, despre repertoriu și despre colectivul artistic. L-am rugat să ne sprijine în demersurile noastre privind înființarea „Teatrului de Opereta” la Craiova.

Mi-a spus ca este interesat a merge la Pometești, acolo unde **Macedonski** a copilarit.

Interesante discuții le-am purtat cu **Alexandru Piru**, caruia îi purtam un respect deosebit pentru cunoștințele sale de literatură, pentru vasta sa cultură.

Avea o vorbă domoală și oarecum monotonă, dar care prin ce spunea și cum spunea, reușea sa fie ascultat și admirat. Dintr-o problemă modestă, oarecum mică și neimportantă, el știa prin desfacerea „firului în patru”, să facă o analiză uluitoare.

Eram curios, ce va spune în comunicarea pe care a botezat-o „Macedonskiana”.

Îl întreb cu curiozitate:

- Astăzi despre ce ne vorbiți?

Profesorul **Piru** a zâmbit...

- Am aici un text prescurtat. Îl voi mai lungi pe parcurs. Dacă dorești să-l vezi înainte de a-l auzi, te rog să te uiți pe el.

L-am luat cu nerăbdare justificată. Profesorul **Piru** a pornit de la o poezie a lui **Macedonski** de trei strofe, numita „Ura”, despre care apreciază că poetul ar fi ținut foarte mult. O publicase în revista „Literatorul” în anul 1883, pe care a reprodus-o și în revista „Familia” în 1888 și în revista „Lumina” în 1894, ca sa apară și în volumul său de versuri „Excelsior” tipărit în anul

1895. În plus a tradus-o și în limba franceză, tipărită în revista „La Walonie” în august 1886.

Criticul literar **Alexandru Piru** apreciază că această poezie se încadrează în acea secțiune a liriceii lui **Alexandru Macedonski** pe care a numit-o „Conflictul eului cu lumea” sau „Triumful geniului”, prezentând ura față de contemporaneitatea obtuză, insensibilă la monumentele sublime ale vremii.

Eu îl cunoșteam doar „ca poet al rondelurilor” și al „noptilor de noiembrie”.

De aceea, mi-a atras atenția și interesul față de această poezie, care fiind puțin cunoscută de marele public cititor, o reproduc:

„Dac-aș fi trăsnit v-aș trăsnii
V-aș îneca dacă-aș fi apă
Și v-aș săpa mormânt adânc
Dac-aș fi sapă.

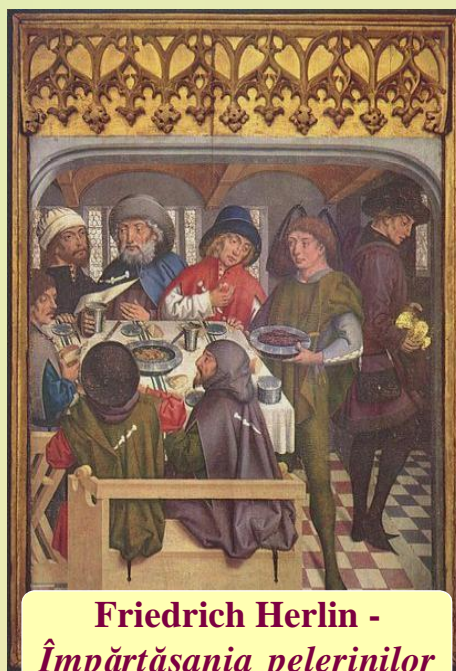
Dac-aș fi ștreang v-aș spânzura
Dac-aș fi spadă v-aș străpunge
V-aș urmări dac-aș fi glonț
Și v-aș ajunge.

Dar eu deși rămân ce sunt
O voce adâncă îmi murmură
Că sunt mai mult decât orice
Căci eu, sunt ură.”

- Are vreo influență de undeva?, I-am întrebat eu.

- Da. Cred că **Macedonski** s-a inspirat și dintr-o temă a poetului **Anacreon** din Teos, sau poate din poezia „Oglinda” lui **Alecu Văcărescu** sau din versurile lui **Cocco Angialieri** sau poate din **Goethe** sau **Anton Pann**, care abordează această temă... Eu le-am pus în continuare pentru comparație și documentare.

Profesorul **Piru** a vorbit și despre rondelurile macedonskiene ca și despre romanul „Thalasa-marea epopee”, despre care face

**Friedrich Herlin -
Împărtășania pelerinilor**

aprecierea ca „suntem în domeniul corespondentelor baudelairene, al fastului arhitectural gautierian și al maiestații poemelor barbare parnasiene tip **Leconte de Lisle**”.

Fără rezerve, mi-a mărturisit că simpozionul la care participam este „de nivel” și aceasta a depins în primul rând de participanți.

- Ce parere aveți de publicul din sală?

- O părere bună... Intelectualitate selectă, tot unul și unul ... Cred că dintre cei mai buni din Craiova... O excelentă manifestare, ca să spun cât mai concentrat.

Și iar a zâmbit, cu sinceritate. Am stabilit o nouă întâlnire acasă, așa cum făceam de obicei, aproape lunar. Ne întâlneam la mine acasă sâmbătă seara, luam masa în familie și ramâneam numai noi doi de vorbă până a doua zi duminica, de dimineață când răsărea soarele.

Îl conduceam apoi cu mașina mea, la locuința sa modestă, unde avea un apartament cu două camere la blocul cu 150 de apartamente din centrul Craiovei.

Tot aci, locuiau în același tip de apartament și criticul **V.G. Paleolog**, scriitorul și dramaturgul **Ion D. Sîrbu**, precum și poetul **Marin Sorescu**, poetul **Petre Dragu** și **Ion Rusu-Șirianu**, criticul literar **Alexandru Piru**.

Pe peretele acestui bloc, pentru **I.D. Sîrbu** este o placă de marmură care amintește acest fapt ca și pentru **V.G. Paleolog**.

Mă gândesc că n-ar strica dacă s-ar pune plăci memoriale pentru **Alexandru Piru**, marcând perioada cât a stat la Craiova ca profesor universitar și decan al Facultății de Filologie și ca redactor-șef al revistei de cultura „Ramuri”, **Marin Sorescu**, **Petre Dragu**, **Ion Rusu-Șirianu**.

Cu **Adrian Marino**, am avut mai puține impresii de schimbat sau subiecte de abordat. Mi s-a părut a fi un ardelean mai reținut la vorbă, deși aci în inima Olteniei a fost primit cu inima deschisă și a fost sprijinit cu documente să-și desăvârșească opera sa legată de scriitorul **Alexandru Macedonski**.

M-am întreținut destul de plăcut cu poetul craiovean **Eugen Constant**.

De mai mulți ani obișnuia să vină la mine la birou și să abordăm subiecte, de regulă culturale. Avea idei și făcea propuneri pentru valorificarea potențialului cultural din Oltenia, referindu-se la oameni, la evenimente, la monumente de artă și arhitectură.

Fiind în vârstă, știa că nu mai este mult până la trecerea sa în eternitate. Dorea acum, ca într-un timp cât mai scurt să vadă realizându-se cât mai multe lucruri.

(continuare în numărul următor)

Valeriu TĂNASĂ

De ce scriu?

M-am întrebat în repetate rânduri cu năduf: de ce scriu? Acest gând nu-mi lasă mintea în pace! Asaltează cele mai liniștite unghere ale sufletului și mă tulbură - precum rafale nemiloase de vânt răscolesc marea până în adâncuri. Un răspuns mulțumitor ar fi că prin scris caut calea spre frumusețe, adică mă chinui să trec de pipăibilul material. Să trec cu privirea peste „crusta” care acoperă tezaurul celor nevăzute. Adică să încetez a mai călca pulberea pământului. Ci să zbor (plutesc) - ca un înger ce este purtătorul unei vești bune. Alteori o fac din disperare pentru că mândria și vanitatea pun așa stăpânire pe sufletul și mintea mea, încât scrisul rămâne singura cale de alungare a celor două căpetenii malefice -, citește diavolești. Și încă odată repet: cine îmi șoptește și mă îndeamnă să scriu? Cine strigă în urechile mele să iau în mână creionul! Doamne cât sunt de nefericit când toate ideile le-am speriat și au plecat departe, către țările calde. Atunci sunt ca o pădure pustie din care au fugit toate păsările. Sau ca un colț de rai din care un înger rău a furat toată apa vie. Am privit într-o zi o fotografie a scriitorului Dostoevski. Tristețea și suferința de pe chipul său m-au cutremurat. Vedeam o imagine a sa, după ce părăsise ocna (închisoarea), și după ce depășise perioada de doi ani ca refugiat politic petrecută în occident. Cred că publicase deja trei din capodoperele sale. Și totuși chipul său este marcat de o suferință și o tristețe ce am văzut rar în viața mea. Aș spune chiar neputință. Și abia în spatele acestora strălucea acea rază de lumină care trece prin toate zidu-

rile și tot întunericul și care duce cu gândul la acel simbol al lumii nevăzute. Către acolo se vedea îndreptată toată concentrarea interioară a marelui scriitor. Fiindcă privirea semăna cu a unui om ce murise apoi înviașe și acum contempla lumi spirituale ce nouă ne sunt inaccesibile. Doamne, cine suflă cu putere peste tâmpile mele și îmi poruncește să nu pierd clipele vieții acesteia. Da, sunt frumusețea și înțelepciunea, care strigă la porțile cetății sufletelor noastre să ne deșteptăm. Poate că aceasta este crucea scriitorului-, de a alunga și depărta suferința și frica din sufletul oamenilor și al său. Scriu pentru că prin această îndeletnicire reușesc să îmi văd sufletul gol și deșert, deși eu spun că sunt bogat-, dar în fapt sunt plin de deșertăciune. Iată cuvântul Revelației din Cartea Apocalipsei: „Fiindcă tu zici: Sunt bogat și m-am îmbogățit și de nimic nu am nevoie! Și nu știi că tu ești cel ticălos și vrednic de plâns și sărac și orb și gol”. Încă mă încăpăținez ca în scris să cerșesc mila Domnului și să trimită raza Sa care m-ar vindeca de orbire și ar lumina golul ce eu îl numesc bogăție. Poate că prin scris Domnul îmi dă să descoper ticăloșia mea de om care altminteri nu aș putea singur să o înving. Altă stare mai nobilă și umilă eu nu cunosc. Până la urmă, dacă, în urma mea, rămân trei pagini care să încălzească inima a doi, trei oameni sunt și voi fi mulțumit. Scrisul e singurul meu ideal care mă poate salva de la imensa deșertăciune în care zac eu împreună cu marea majoritate a umanității. O umanitate care (acum, în 2012) fuge cu viteza luminii de Dumnezeu. Doamne ajută!

Bună ziua, tată!

Deși ai plecat „Dincolo” iar eu nu știu sigur dacă mă auzi, totuși îți trimit scrisoare de mulțumire. Cel puțin ar mai suplini din lipsa mea de acasă în ultimii tăi ani ai vieții. La început trebuie să îți spun că sunt impresionat mult că ai lăsat bani pentru sicriu și cruce, inclusiv pentru toate spezele ce țin de înmormântare. Apoi, ajutorul de 2000 de lei ce l-am primit de la stat va acoperi integral praznicul parastasului de 40 de zile, adică atunci când tu vei fi condus în fața Stăpânului Iisus Hristos. Eu lipsesc atunci din satul nostru metafizic și plin de lumină, dar voi fi tot într-o Sfântă Biserică aici pe pământ, unde același Stăpân ne însemnează cu lumina Feței Sale, în fiecare duminică. Știi că încă sufletul îmi este plin de lumină (suferință), că nu am fost acasă când ai murit, atunci când sufletul a părăsit corpul tău bolnav, slăbit și bătrân de zile. Abia după plecarea ta, încep să înțeleg că omului când i se oprește inima, ar dori să ceară ajutor semenilor, dar nu mai poate, fiindcă organele toate și-au întrerupt menirea. Și sufletul părăsește templul acesta de pământ, începând călătoria către locuința cerească. Îți mai mărturisesc faptul că deși eram la 2000 de kilometri depărtare, chinurile morții tale au ajuns

până la mine! Au pătruns cu putere prin ziduri și prin spații și au ajuns în centrul inimii mele. Aș dori să nu te superi dar vreau să te întreb ceva mai de taină. Este adevărat că în vreo două rânduri ai vrut să mă vizitezi? Era cu vreo oră înainte de miezonoptică. Mă opriseam din citit și ațipisem.

Trecuseră vreo 13 zile de la plecarea ta în eterna călătorie. Am simțit ...cu sufletul mai mult, că ai venit direct în sufragerie. Eu eram în pat învăluit în somn. M-am speriat. Eram singur în apartament. Atunci, tu, discret ca întotdeauna, te-ai oprit în sufragerie într-o așteptare atemporală. Veniseși în trupul tău pământesc. Te însoțea aceeași ușoară tristețe, care rareori te părăsea cât ai trăit. Către mine a venit doar groaza. Dar nu venirea ta mi-a indus frica, ci gândul meu a născut-o.

Abia a doua zi, când notez cele de azi noapte, realizez că e greu a face dialog între oamenii plecați „Dincolo” și noi, cei rămași aici.

Acum mă întreb și eu dacă nu fabulez. Tot ce am spus mai sus s-a petrecut spontan. A fost ca pătrunderea unui program „străin” de radio pe frecvența sufletului meu. Eu nu am putut face nimic. Mi-am amintit de Cruce. Dar nu am făcut fizic semnul. M-am potolit după un timp...

Virgil RĂZEȘU

Ștefan cel Mare - inedit

**Către
Pragul Fericirii cel Veșnic,
Refugiul Sultanilor Glorioși cât va dăinui lumea,
Sălașul Împăraților Mari
Măriei Sale Împărătești,
Preaînălțatului și Nebiruitului Padișah,
Domnului Îndurător, Prealuminaților viziri**

Noi Ștefan Voievod, din mila lui Dumnezeu domn al Bogdaniei (Moldovei, n.n.) ne închinăm cu plecăciune Mărilor Voastre și Vă trimitem cu adânc respect această fatihname (scrisoare de biruință, n.n.). Aflați că zilele trecute, în a doua zi a lunii ramazan (10 ianuarie, n.n.), un buluc mare de osmanlii de 150.000 de oameni, ca un vînt puternic aducător de nenorociri, a năvălit turbat în pămîntul nostru. Și căpitanul de frunte al acestora era spurcatul Suleyman Hadîm Pașa beglerbegul și laolaltă cu el se aflau și toți nelegiuiții din cloaca sus-numitului: și Assan-beg, țapul cu barba plină de scaieți, și Ali-beg, alt țap logodit, și fiul de cățea Skender-beg, și porcul de cîne Hrana-beg, și rîioșii zurbagii Valtival-beg, Serafaga-beg, domnul din Sofia, Cușenra-Beg, Piri-beg, fiul momitei Isac Pașa cu toată puterea lor de ieniceri. Auziți-ați fărădelege nemaiauzită, înșelăciune măiestrită, trădare fără pereche, mai presus de orice nerușinare?!

Iar noi cunoaștem că Măria Voastră Împărătească n-a avut știre de acești lotri și fugari, fii ai lui Șeitan, și nu le-a poruncit să jăcuiască și să pricinuiască pagubă pămîntului nostru. Ci ei - o, prea nebuni și proști! - în cîneasca lor turbare, căutau bunuri și hrană prin sate și prin tîrguri, dar n-au găsit, căci țara-i săracă. Umblau și musluiau ca porcii după ghindă au ca porcii de cîne ce se aflau. Dar noi le-am dat dreptul sabiei noastre și hrană să roadă oșelele noastre. Și am știut cu ce să le umplem gura: cu pămînt.

Drept aceasta, în ziua sus pomenită, lîngă mocirla Racovaț și rîul Bîrlad de lîngă Vaslîlu-pazari (tîrgul Vasluiului, n.n.) ne-am ridicat împotriva lor, i-am biruit și călcat în picioare pentru năravul lor cel rău, trecîndu-i sub ascuțișul sabiei noastre, pentru care lucru lăudat fie Domnul Dumnezeu nostru cu puterea Lui minunată. Căci nu știm la Împărăția Voastră cum e, dar așa este la noi: nimic nu se află mai de laudă pentru un principe creștin, decît să se lupte pentru credință și să cadă chiar pentru ea, dacă așa a vrut Dumnezeu.

După ce pe mulți i-am dat în mlaștina

**Ștefan cel Mare - după
Evangheliarul de la Humor,
considerată cea mai exactă
redare a domnitorului**

morții și le-am luat capetele și bunurile îndărăpt, nici pe alții nu i-am lăsat, ci i-am bulucit pînă la Dunărea cea mare, pisîndu-i acolo și făcîndu-i să dea strigăt și tînguire pînă la Înalțul Cuib al Fericirii Voastre. Ș-acolo au căzut mulți de pe calul morții, pe semne zilele lor cele sfîrșite! Iar altădată să se teamă de mînia noastră, căci le vom tăia coarnele, să nu mai socoată că numai ei sînt în lumea asta, nebăgînd în samă treburile altora; și îi vom trece prin fier și foc și în patru îi vom hăcui și îi vom osîndi pentru mîndria lor fără de samă. Dreapta să-mi înțepenească, limba-n gură să mi se lipească și să nu mă bucur de Împărăția Cerurilor, de voi uita acestea. Căci cum să ne bucurăm de cele ale lui Dumnezeu, de nu ne bucurăm de moșia noastră!

Unele vorbe căzutu-ne-au în urechi precum că porcii de cîne sus-numiți umblă nestingheriți prin Împărăția Voastră. Ar fi dară mai bine și mai cuviincios să-i prindeți și să ni-i dați nouă îndărăpt pe cei opt, căci numa pe Hrana beg omorîtu-l-am pînă acum, să-i pedepsim noi, ca totul să fie spre cinstea și gloria Măriei Voastre. Dați-ni-i, așadar, ca să alungăm mînia din sufletul nostru. Și nu voi renunța la aceasta, chiar de-ar fi să se prăvălească lumea toată asupra noastră.

Pînă ce îmi veți trimite pe acei lotri zurbagii și ageamii, lucru de care nu mă îndoiesc - mă jur pe sabia mea - să mă onoreze Măria Voastră, O, Mare Padișah Glorios, să-mi trimită un răspuns prin vreun capu-

gibașă, au ceaș, au batăr prin ultimul gazi din Împărăția Voastră, au de nu, măcar să lege o scrisoare de gîtul unui cîne. Iar de o voi primi, fi-vom aman de recunoscători și vom întîmpina cînele ca pe iapa pe care a călărit Mohamed la paradis.

Dată la Târgu Vasliu în a șasea zi a lunii ramazan.

...

Am intitulat rîndurile noastre “Ștefan cel Mare inedit”, pentru că este vorba de o scrisoare puțin cunoscută a Măritului Domn, trimisă sultanului Mehmet al II-lea, după bătălia de la Podul Înalt, de lângă Vaslui.

Mărturisesc că am preluat scrisoarea din *Ziarul de Iași*, din 3 septembrie 2009, fără să pun la îndoială autenticitatea documentului, pentru simplul motiv că nu cred că un jurnalist (Radu Părpăuță) și-ar fi permis să publice, mai ales în capitala Moldovei, un document contrafăcut.

Negreșit că despre această scrisoare s-ar putea spune multe dar, ca un moldovean bucuros că poate avea sub privire un asemenea document și își mai poate exprima prețuirea față de măritul Domn, încerc să schițez câteva comentarii.

...

Nu știu dacă Ștefan cel Mare avea obiceiul să trimită, după fiecare bătălie câștigată, câte o scrisoare în vinșilor săi, doar ca să mai răsucescă cuțitul în rana înfrîngerii ori să le aducă la cunoștință ceea ce știau ei foarte bine. De data asta a făcut-o.

Înainte de toate, aș spune că misiva Domnului exprimă bucuria și satisfacția fără limite de a-i fi biruit pe turci, trăiri pe care nu și le poate reprimă și se și grăbește să le manifeste deschis... **Aflați că zilele trecute...** Lupta a avut loc în a doua zi de Ramadan (10 ianuarie 1475), iar scrisoarea a plecat după numai patru zile. Cine ar putea crede că sultanul mai avea nevoie de o asemenea notificare ca să afle că oștile sale fuseseră înfrînte?

Ce splendidă biciuire a poftelor de curcerire și supunere ! **...noi le-am dat dreptul sabiei noastre și hrană să roadă oștele noastre. Și am știut cu ce să le umplem gura: cu pămînt.**

Nu mă opresc asupra epitetelor cu care nu se sfiește să-și “onoreze” dușmanii cu care s-a înfruntat, dovadă că îi cunoștea foarte bine pe toți și pe fiecare dintre ei... **...șapul cu barba plină de scaieți... și fiul de cățea... și porcul de cîne... și rîșoșii zurbagii...**

Ce-am putea spune despre zeflemeaua fină și plină de cinism... **noi cunoaștem că Măria Voastră Împărătească n-a avut știre de acești lotri și fugari... și nu le-a poruncit să jăcuiască și să pricinuiască pagubă...**

Sigur, măritul sultan n-avea nici un amestec în toată daravela și-și vedea de haremul lui. Ce știa el ce-i făceau generalii și supușii?! Nimic mai simplu decât să disloci o armată de zeci de mii de oameni, fără știrea, învoirea sau îndemnul primului slujitor al lui Alah.

Și pentru a îndepărta orice fel de îndoială, cităm mențiunile unui cronicar, turc nu român, Kemal Zade, care scria că cel care conducea armata turcilor era Suleyman Hadâm Pașa, eunuc (*hadâm* n.a.), beglerbeg de Rumelia. În 1474 el atacase cetatea Iskender de pe teritoriul Albaniei de astăzi, dar nu reușise s-o cucerească și se mulțumise cu acțiuni de jaf și cu distrugere a unei părți din cetate. Față de această nereușită, dar și mai nemulțumit de Domnul Moldovei, sultanul Mehmet i-a ordonat lui Suleyman Hadâm să părăsească asediul cetății și pornească împotriva lui Ștefan cel Mare, să-l captureze, apoi să treacă în Polonia și să ierneze la Kamenîța, pentru ca în primăvară să ia drumul Ungariei, unde urma să se unească cu o altă oaste turcească.

Suleyman Pașa n-ar fi vrut să pornească la luptă. Știa că iarna nu era departe, avea armata slăbită după asediul cetății amintite, așa cum un alt cronicar turc menționa: “ *timpul nu era potrivit, ierburile se uscaseră, legumele se vestejiseră, iar frunzele arborilor căzuseră, venea iarna*”. Dar cum să te opui dorinței sultanului ?!

Și... continuă Domnul, cu aceeași ironie, dublată de o fină mândrie : **Unele vorbe căzute-ne-au în urechi precum că porcii de cîne sus-numiți** (dintre cei nouă comandanți ai

oștilor turcești numai unul fusese ucis în luptă) **umblă nestingheriți prin Împărăția Voastră. Ar fi dară mai bine... să-i prindeți și să ni-i dați nouă îndărăpt... să-i pedepsim noi... spre cinstea și gloria Măriei Voastre.** Cu alte cuvinte, Ștefan se oferea să facă ceva ordine acasă la sultan și să-l ajute în pedepsirea celor care-l dăduseră de rușine și pierduseră bătălia, dar se aflau liberi.

Despre lupta de la Podul Înalt știm destul de multe. Oastea lui Suleyman Hadâm Pașa, care număra cam 120.000 de oameni, dintre care 30.000 călări, s-a grupat în Bulgaria, la Sofia, în septembrie 1474, dar a trecut Dunărea abia în decembrie, când Dunărea a devenit pod de gheață, pe la Nicopole și prin alte puncte.

După un popas de două săptămâni pe pământul Țării Românești, unde oastea turcești i s-au alăturat 17.000 de munteni ai lui Radu cel Frumos, care era nemulțumit că fusese înlocuit de pe tron cu Laiotă Basarab, de către măritul Ștefan. Și Laiotă fusese momit să se alăture turcilor împotriva lui Ștefan, dar a refuzat, fiindcă cunoștea prea bine vitejia și puterea oștilor lui Ștefan. Se spune chiar că s-ar fi închis într-o cetate, din care n-a mai ieșit decât după înfrîngerea și retragerea turcilor.

Oastea lui Ștefan număra în jur de 45.000 de oșteni. Dar Domnul, cunoscând inegalitatea de forțe, a practicat tactica pământului pârjolit : a evacuat satele din drumul turcilor, a dat foc la case și a îngropat proviziile, încât dușmanilor nu le-a fost prea ușor: **...căutau bunuri și hrană prin sate și prin tîrguri, dar n-au găsit... musluiau după hrană ca mistreții după ghindă ...**

La 10 ianuarie 1475, cele două armate s-au înfruntat aproape de Vaslui, la Podul Înalt, loc bine ales de Ștefan. Vasluiul era plasat pe un deal, era înconjurat de codri seculari, iar locul ales era mlăștinos... **lingă mocirla Racovaș și rîul Bîrlad de lingă Vasliu-pazari.** Turcii au fost înfrînți, într-o bătălie care a rămas în istorie ca una dintre cele mai vestite împotriva otomanilor, cu toată inegalitatea de forțe.

Iată și dovada credinței Domnitorului nostru, pe care o mărturisește deschis celui de altă rugăciune decât a sa: **i-am biruit și călcat în picioare... lăudat fie Domnul Dumnezeu nostru... Nu știm la Împărăția Voastră cum e, dar la noi nimic nu se află mai de laudă pentru un principe creștin, decât să se lupte pentru credință și să cadă chiar pentru ea...**

În fine, n-am putea încheia fără a sublinia tonul sarcastic din finalul scrisorii: **...să lege măcar o scrisoare de gîtul unui cîne. Și vom întîmpina cînele ca pe iapa pe care a călărit Mohamed la paradis.**

Sfântul Voievod Ștefan cel Mare

Alexandru OBLU

Bestializarea globală (III)

Motto 1: Regele născut din sânul Sionului, ANTI-CRISTUL, se apropie de tronul puterii universale.

(Serghei Nilus - Epilog la „Protocoalele Sionului”)

Motto 2: ... depopularea ar trebui să fie cea mai mare prioritate a politicii externe americane, față de lumea a treia.

(satanist Henry Kissinger)

„Dacă arăți cuiva viitorul, acela nu mai are viitor” - avea ca replică imperativă, așadar categorică, un personaj de film american, pe care și eu l-am vizionat de curând, la T.V. Sensul de conținut obiectiv, al celor abia citate, lasă să se vadă că el vine dintr-o „întrecută conștiință de grup” a unora care se căznesc de multă vreme să-i falsifice chipul real și să-l ascundă pe cât posibil de noi, „majoritatea vulgară”, deja condamnată normativ, prin asta, la pieire „discretă”...

Astfel, mai fățiș ori mai disimulat, globalizatorii și globalizarea lor ne pregătesc soluția finală - ABATORUL MONDIAL!

Și, ceva mai la vale vă vom arăta, documentat, cam ce înfățișare ar putea să aibă „viitorul post-umanității”, așa cum ni l-au pregătit ocultii, dacă-i vom lăsa să-și facă de cap și să ajungă la „post-democrația” visată, care este Tirania Elitistă a Corporației globale.

Pentru aceasta vom porni să devalăm și să povestim două dintre monumentele capitale ale culturii masonice New-Age, suficient de ilustrative și concludente în sensul demersului nostru.

Este vorba de „American Stonehenge” din Elberton și de Aeroportul Internațional din Denver (D.I.A.) - S.U.A.

* Documentația pentru susținerile din paginile care vor urma ne-a fost expediată episodic, pe internet (prin folosirea unor adrese ale prietenilor din străinătate cu care corespundez, din inițiativă proprie și exact la momentul oportun, pentru ușurarea de curs a efortului nostru), de Ghidul personal de lu-

mină, cel ce ne însoțește din Astral încă de la naștere și abia acum s-a identificat, prin sugerarea numelui său, care este ZarZuav...

A) Despre „Ghidul de piatră” din Georgia, cei care l-au văzut, studiat și descris consideră că este „un misterios monument megalitic”, supranumit „American Stonehenge” pentru că ar fi fost ridicat ca replică neoconă la străvechile pietre neolitice din Wiltshire, Anglia, având semnificație stranie, după cum susține prin asociere și un arheolog inițiat: „în cultura malgașă, preistorică, prin astfel de monumente din piatră erau venerați strămoșii, care semnifică transformarea corpului într-un schelet dur și comemorarea, peste timp, a Morții; prin contrast, lemnul care putrezește este asociat cu viața trecătoare, piatra fiind ascendentă și masculină iar lemnul, moale și docil, precum femeile și copiii.”

Sculptura în discuție are aproape 6 metri înălțime și e formată din 6 plăci de granit, care, împreună, cântăresc aproximativ 110 tone.

Vom vedea imediat că cea mai importantă piesă purtătoare de anume mesaj (ca motivație reală a ridicării sale) este componenta numită „Cele 10 Porunci”, aparținătoare fără dubii Bisericii Masonice, chiar dacă aceasta nu se menționează explicit, undeva.

Deși încriptate într-o formulare sintetică la fel de tăioasă precum o lamă de brici, sensul mascat al imperioaselor porunci devine foarte sugestiv la analiza cercetătorilor atenți, iar ansamblul lor normativ poate fi oricând asimilat „Constituției Terra”, cea despre care numai ne-a vorbit fără a ne-o arăta vreodată,

unul dintre artizanii săi, dl. Mihail Gorbaciov, cel ce a lăsat să-i fie făcută varză Cortina de Fier a comunismului parental, sistemul căruia i-a fost, finalmente, doar străjer deturnat și brav defector, cumpărat...

Autorii pretind că am avea în față, prin aceste pietre ticluite cu echer și compas, doar un „îndrumător către o Epocă a Rațiunii!”

Atunci, dacă așa este, această „Epocă” pe care ne-o propun Elitele este o proiecție diabolică, fără suflet și fără Dumnezeu, iar prescripțiile lor AR PUTEA SĂ FIE MINUNATE, DACĂ N-AR FI, TOATE, NEMĂSURAT DE PARȘIVE!

Ghidul de granit albastru, masiv, lucrat „în piramidă” (făcut și menit, pentru aceea, să reziste veacurilor), vrea să transmită viitorimii (care-o mai rămâne după globalizare) anumite cunoștințe despre filosofie, politică, astronomie, ș.a.

El este compus din 4 mari blocuri de piatră în care sunt încrustate cele zece reguli de viață în „post-democrație”, scrise în 8 limbi: engleză, spaniolă, swahili, hindusă, ebraică, arabă, chineză și rusă. Pe partea de sus a structurii se găsește inscripționat un scurt mesaj, în 4 limbi antice: babiloniana, greaca clasică, sanscrita și limbajul hieroglifelor egiptene.

(De observat că toate cele 4 limbi antice, folosite, se constituie în bază de comunicare a învățăturilor în toate școlile oculte, de mister, ale francmasonilor și rozicrucienilor!)

Cele 4 pietre mari, poziționate vertical, sunt aranjate după modelul „roții cu zburători”,

fiind orientate astfel încât să capteze migrația Soarelui pe tot parcursul anului și, de asemenea, să arate pozițiile extreme, de apus și răsărit ale Astrului, într-un ciclu de 18,6 ani.(?)

Piatra din centru (stâlpul aripilor) are două caracteristici deosebite:

1) permite ca Steaua Nordului să fie vizibilă permanent, printr-un orificiu special, forat dinspre Sud spre Nord;

2) printr-o altă străpungere, megalitul se aliniază pozițiilor de răsărit ale Soarelui, în momentele solstițiilor de vară-iarnă și la echinocțiu.

La baza monumentului se află o placă explicativă, pe care sunt însemnate unele detalii ale structurii sale. Tot aici este menționată și prezența unei „capsule a timpului” îngropată dedesubt, dar despre conținutul ei (de care nu cunoaștem că există în real) nu ni se dă nici o informație.

De asemenea, tot aici a fost lăsată necompletată data când ar trebui deschisă această „capsulă a timpului”, iar din aceeași sursă deducem că notatele caracteristici astronomice au deținut un rol foarte important în proiectarea Ghidului.

„Într-o relativ nouă națiune, cum este S.U.A., monumentele aliniate după corpurile cerești sunt, de cele mai multe ori, opere ale societăților secrete, ca de pildă Francmasoneria.”

Extrăgând, colportând și protejând numai spre folosul castei lor învățăturile moștenite de la Școlile de Mistere ale Egiptului Antic, Greciei sau celților Druizi, masonii sunt recunoscuți și pentru încorporarea, în monu-

mente lor, a unora dintre „cunoștințele sacre” însușite în acest tip de școli, în care cu toții s-au inițiat, mai vechi sau mai nou...

De la acest punct al discuției, înainte, vom cita pe rând și vom parcurge împreună textele, pentru a le putea înțelege și descifra sensurile adevărate, încryptate în înscrisuri.

* Porunca 1 este formulată așa:

„Menține umanitatea sub 500.000.000, într-un echilibru perpetuu cu natura”.

Pentru ca să putem face o evaluare corectă și onestă a unui concentrat de afirmații bazate pe cifre, trebuie să folosim, comparativ, în argumentare, cifre la fel de corecte și oneste, luate din viața reală. Iată-le pe cele interesante în cazul nostru: pe 17 oct. 2011 mediile informaționale ale lumii anunțau și consemnau nașterea cetățeanului cu numărul 7 miliarde!

Acum, ce vor elitele? Ele vor o umanitate sub 500.000.000, adică vor, ca la sfârșitul Epocii Globalizării, diferența de 6,5 miliarde de suflete să dispară moarte-coapte, volatilizate!

Procentual, aceasta înseamnă că, aprox. 93% din populația actuală a Terrei va fi asasinată direct sau indirect, subtil ori bestial...

Voi ce ziceți, v-ar aranja scenariul? În care dintre procente credeți că v-ați putea încadra?

Formula singularului imperativ MENȚINE! mi se pare a fi nota de debut a unui program personal al unui șef suprem, evidențiată astfel în agenda proprie, pentru a-i fi cărjă pe timp lung, memoriei sale asaltate de multiple păcate.

Nu este greu de ghicit că un atare personaj se consideră deja stăpânul lumii și vă-

taf discreționar peste soarta supușilor, neoînslavizați cibernetic și tehnologic!

Iar această subliniere a super-bosului e musai a fi văzută, memorată, însușită și (mai ales) executată de toți subordonații mercenari, pentru a se cunoaște și pe acest palier că cine-i iese din cuvânt coboară sigur, poate chiar de tot, e debarcat!

Într-o astfel de situație dată, oricine și orice, periclitat de perspectivă, are dreptul și datoria să întrebe dincotro îi vine și-l pân-dește nenorocirea.

Și, mergând către izvoarele impulsurilor primordiale am descoperit că, „Cele 10 Porunci ale bisericii francmasonice New-Age” se nutresc direct din spiritul celor 613 versete ale „Talmudului Sfânt”, iar pentru justă susținere și exemplificare transcriem aici câteva dintre ele, destul de elocvente:

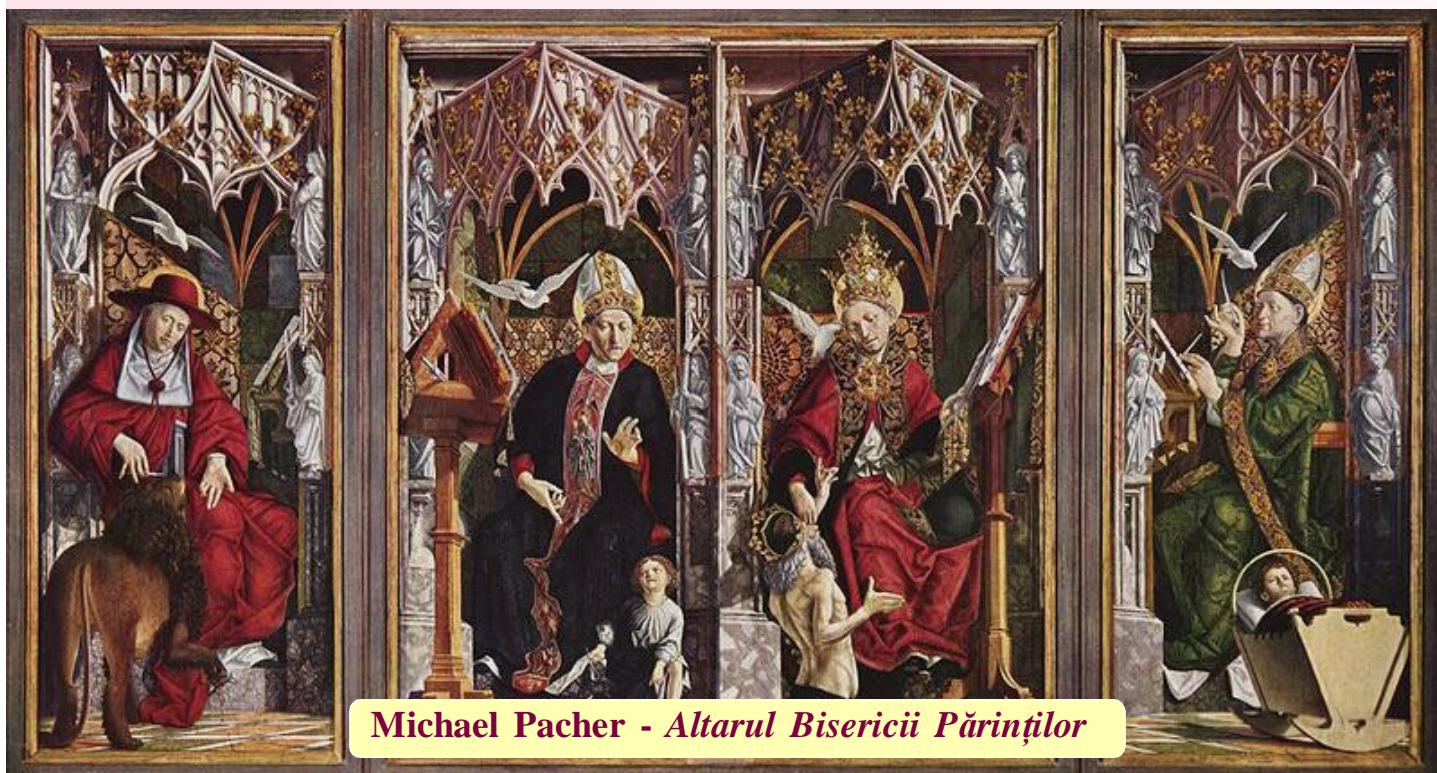
„- Evreii trebuie să încerce mereu să-i înșele pe ne-evrei” (n.n. - goymi, akumi)- Zohar 1, 168 a;

„- Evreii sunt ființe umane. Celelalte Națiuni ale lumii nu au o esență umană, ci una animală” - Babba Necia 114,6;

„- Proprietatea ne-evreului aparține evreului care o revendică primul” - Babba Bathra, 54 b;

„- Orice evreu poate să distrugă un ne-evreu, prin minciuni și sperjururi” - Babba Kama, 113 a;

„- Când un evreu a apucat un non-evreu, alt evreu se poate duce la același să-l împrumute cu bani și în schimb să-l înșele; pentru ca non-evreul să fie ruinat. Pentru că proprietatea non-evreului, potrivit legii noastre, aparține nimănui și primul evreu care trece

Michael Pacher - Altarul Bisericii Părinților

are drepturi depline să ia (să-și însușească - n.n.) el proprietatea” - Schulchan Aruch, Choszen Hamispat, 156;

„- Toată proprietatea țărilor străine aparține națiunii evreiești care în mod consecutiv este împuternicită să o preia, fără nici o remunșcare” - Schulchan Aruch, Choszen Hamispat, 348;

„- Cinci lucruri Canaan și-a învățat fiii: iubiți-vă între voi, iubiți tâlhăria, iubiți excesul, urâți-vă șefii și niciodată să nu spuneti adevărul” - P’sachim, fol. 113, col.2 ...

Așadar, Decalogul lor, după cum se vede, începe bestial! Conform acestui model, 12 din 13 persoane de pe Pământ nu vor mai exista; (așa cere predicția)!...

Dar, aici nu e vorba de o „reducere drastică a populației”, monștrilor, asta e crimă generalizată, e genocid global!!!

Nu v-a stat mintea în loc, atunci când ați proiectat această sinistră măcelărie?

Cine și după care criterii își asumă să decidă că mulțimea „X” trebuie să piară, iar mulțimea „Y” poate fi salvată? Cine îi dă dreptul judecătorului (care nu e singur, că nu e Dumnezeu) să dea el sentința: „pe scut! sau „sub scut!”? Nu cumva cei mai bogați oameni ai Pământului? ASTA ESTE PROGRAMAREA VOASTRĂ PREDICTIVĂ?...

* Porunca a 2-a sună așa:

- „Ghidați reproducția cu înțelepciune-îmbunătățind conformitatea și diversitatea”.

Mai întâi trebuie să spunem că „Ghidați” înseamnă „Manipulați”! ...

Cum adică: omul nu mai are voie la manifestarea propriilor lui sentimente, nu se mai poate iubi și înmulți când vrea, cu cine vrea, cu partenerul de viață pe care îl iubește și-l dorește? Trebuie să-l dirijați voi, cu cauciucurile, pilulele și computerele voastre? Nu mai trebuie să răspundem îndemnului „Creșteți, iubiți-vă și vă înmulțiți”? D-aia ne-ați determinat să evităm familiile și să ne scufundăm în lumea virtuală, ca să nu mai iubim viața, cu bucuriile și tristețile ei firești, omeștești?

Nu observați că Occidentul, căruia îi manipulați fără milă reproducția și evoluția, a ajuns să fie depășit numeric, în hotarele lui naționale, de către alogenii imigranți?

Vom fi de-a dreptul idiști sinuciși dacă vom mai accepta să-nțarziem încă vreo câțiva ani sub umbra voastră otrăvită!

România, de exemplu, ghidonată de legile voastre și de principiile voastre strâmbe și pernicioase, de la schimbarea de macaz politic, încoace, a pierdut 12% din populație.

Asta înseamnă că este posibil ca, în următorii 20 de ani, sub voi, românii autentici

să rămână doar un sfert din populație, iar restul cetățenilor să fie proveniți, naturalizați; situație în care majoritarii vor deveni minoritari și invers!

Iar fiecare fracție va avea revendicări și drepturi în consecință, legale dar nelegitime (precum albanezii în Kosovo, la Câmpia Mierlei)...

Haideți să vedem acum cum ne justifică afirmațiile, făcute aici, datele preluate din documente, extrase de pe site-urile demografice și statistice ale Europei.

Ele ne înștiințează că moștenirea culturală pe care o vom lăsa mâine copiilor și nepoților noștri riscă să fie înțarțat de deformată și alterată încât, ei, să nu-și mai recunoască și găsească originea!

Potrivit studiilor, pentru ca o cultură să dureze mai mult de un sfert de veac, rata de fertilitate pe familie identitară trebuie să fie 2,11. Dacă acest procent este mai mic, șansa de perpetuare a respectivei culturi este în scădere. Istoriceste vorbind, nici o cultură nu a rezistat vreodată, în timp, dacă populația ei a manifestat o rată de fertilitate mai mică de 1,9.

La o rată de 1,3-1,4 este imposibil de păstrat o cultură etno-socială, deoarece acest efort îi va înghiți atâta timp cât nu poate ea să ducă! O cultură specifică fără o rată de fertilitate și natalitate corespunzătoare nu se susține, nu este capabilă să întrețină un model economic care s-o perpetueze, s-o mențină pe picioarele sale proprii și s-o învigozeze funcțional!

Mai reduționist vorbind, dacă două cupluri de părinți au doar câte un copil, numărul copiilor va fi jumătatea numărului de părinți și, dacă fiecare din acești copii vor avea un copil, va reveni un singur copil la 4 bunici. Dacă în 2009 în Europa s-au născut doar 1 milion de bebeluși va fi foarte dificil să avem 2 milioane de adulți, la orizontul lui 2016...

Când o populație este în declin, cultura

Hans Maler - Portret de bărbat

sa este în proces similar.

(Iată care erau nivelurile de fertilitate în 2007, la unele țări din Europa: în Franța = 1,8; Anglia = 1,6; Grecia = 1,3; Germania = 1,3; Italia = 1,2; Spania = 1,1 etc., iar trendul este constant descrescător.)

În ansamblul U.E., rata medie de fertilitate este de doar 1,38.

Studii istorice dovedesc că acest număr nu poate fi corectat. În câțiva ani, Europa, așa cum o știm astăzi, va înceta să mai existe!

Totuși, până în prezent, populația continentului nu s-a diminuat din cauza imigrației musulmane. Dar, a venit momentul să cunoașteți că dintre toate creșterile populaționale din Europa, din 1990 încoace, numai imigrația musulmană a realizat acest nivel, despre care vom vorbi mai departe.

În Franța, media este de 1,8 copii pe familie băștinașă, în timp ce musulmanii din Franța au 8,1 copii pe familie. În sudul Franței, unde prin tradiție se găseau cele mai multe biserici creștine, acum sunt mai multe moschei și 30% dintre copiii între 0-20 de ani sunt musulmani. În orașele mari, Nisa, Marsilia, Paris, acest rap-port atinge 45%.

Statistic vorbind, în 2027, din 5 francezi, 1 va fi musulman.

În doar 39 de ani, Franța va fi o Republică Islamică (dacă va mai rămâne republică)!

În acești ultimi 30 de ani, populația musulmană din Anglia a crescut de la 82.000 la 2,1 milioane (multiplicare de 30 de ori).

Actualmente, aici, sunt mai mult de 1000 moschei, multe provenind din vechi biserici creștine, transformate.

În Țările de Jos, 50% din noii născuți sunt musulmani și, în doar 15 ani, jumătate din populația lor va fi musulmană.

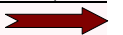
Ceva mai la Est, în Rusia, 40% din armată va fi musulmană în doar câțiva ani, căci aici există deja mai mult de 23 milioane musulmani (asemănător cu situația din Franța - la 5 ruși - 1 musulman).

25% din populația Belgiei și 5% din natalitatea țării sunt acoperite de musulmani! Guvernul belgian a declarat că 1/3 din toți copiii ce se vor naște în Europa vor fi musulmani.

Guvernul german, primul care a vorbit deschis despre această problemă a declarat: „Declinul populației etnice germane nu poate fi oprit, spirala regresiei nu poate fi inversată, Germania va fi un stat islamic, în jurul anilor 2050”.

Liderul libian Moamar Gadhafi, spusese și el: „Sunt semne că Allah va acorda Islamului în Europa o imensă victorie, fără săbii, fără puști, fără nici o bătălie. Noi nu avem nevoie de teroriști, noi nu avem nevoie de kamikaze.”

Cei circa 50 milioane de musulmani, care

trăiesc în Europa, vor constitui un continent musulman în doar câteva zeci de ani.

(Statisticile la zi îmbunătățesc cifra prognozată: sunt peste 52 milioane) ...

Guvernul Germaniei a spus că trebuie să ne așteptăm ca acest număr să se dubleze în următorii 20 de ani: deci, 105 milioane.

Pe continentul american, cifrele spun același lucru. Rata fertilității în Canada este de 1,6... deci cu 0,5 puncte mai jos decât i-ar trebui culturii canadiene să-și întrețină viabilitatea, „perenitatea” în timp. Și aici islamul este religia care se dezvoltă cel mai rapid.

În 2001-2006, populația Canadei a crescut cu 1,6 milioane persoane, din care 1,2 au provenit din imigrație.

În S.U.A., rata de fertilitate a cetățeanului american este tot de 1,6. Numai cu aflulxul adăugat al imigrației din țările latino-americane ajunge rata fertilității la 2,11; ceea ce înseamnă abia minimul necesar pentru menținerea culturii existente. Încă.

În 1970 erau, în S.U.A., 100.000 musulmani; astăzi sunt mai mult de 9 milioane.

Lumea este în parcurs de schimbare. A venit vremea deșteptării: - CEVA trebuie făcut! DAR NUGENOCID!

(Acum câțiva ani a avut loc la Chicago o Conferință a 24 de organizații musulmane. Transcriptiile care ne-au parvenit de acolo arată în detaliu că musulmanii intenționează „coranizarea” planificată a S.U.A. prin mijloace media, politice, educaționale, etc. Ei au spus așa: „Noi trebuie să ne pregătim pentru faptul că în 30 de ani vom fi 50 milioane de musulmani trăitori în S.U.A.”...)

Lumea în care trăim astăzi nu va mai fi lumea în care copiii și nepoții noștri vor trăi în viitor.

Biserica catolică a recunoscut recent că islamul este în tendință de a o depăși numeric.

Datele statistice dovedesc că la rata de expansiune a islamului în lume, acesta va deveni religia dominantă în următorii 5-7 ani!

(Dar, pentru Dumnezeu, de acest lucru nu-i putem învinui în nici un fel pe credincioșii lui Alah. Ei, islamicii, ca și noi, esticii, au fost „bazinul” cu mână ieftină de lucru pentru Occidentul libertin și profitor!

Pe aceste creiere și brațe de muncă adjuocate pe sume ridicole, derizorii, și-a ridicat Occidentul opulența, luxul, desfrâul).

Atunci, ce vină are emigrația (în general), devenită imigrație că și-a păstrat vitalitatea și prolificitatea?

Până la urmă, într-un fel sau altul, totul se plătește, de oricine, nu-i așa?

A venit timpul ca elitele care conduc să găsească soluții pașnice, progresiste, creative și pentru conduși. Pentru că există alternative, cu siguranță! (Pentru că suntem cu

toții copiii aceluiși Dumnezeu, chiar dacă cei care s-au trezit cu biciul și hăturile în mână nu recunosc aceasta!) Pronataliștii și elitiștii să se adune laolaltă și să se pronunțe urgent, răspicat, aplicat pe soluții comune, optime, pentru găsirea de căi salvatoare de civilizație și de societate. Ei trebuie să înțeleagă esențialul: că orice civilizație care nu mai face copii se condamnă singură la moarte! Pentru că, iată, cei care n-au înțeles că așa stau lucrurile sunt cu un picior în groapă, deja (vezi Franța, Italia, Germania și altele, foarte apropiate)...

* Sentința nr. 3 zice așa:

„Uniți umanitatea printr-o limbă nouă” ...

Va să zică „...printr-o limbă nouă”! Păi, voi de ce nu faceți așa? De ce nu respectați prescripțiile? De ce vreți să impuneți lumii unirea ei prin limba engleză?

Fiindcă e a voastră? De ce să fie, pentru ceilalți, limba engleză (la fel de onorantă ca toate celelalte, de altfel), motiv de silnicie segregantă, discriminatorie? Numai pentru a i se da ei prilejul special să se împăuneze? Nu tot domniile voastre ați creat, în urmă cu niște decenii, LIMBA ESPERANTO, ca vector dorit de comunicare între toți cei care folosesc computerele și adoptă cyberspațiul? Atunci, de ce nu sunteți consecvenți, de ce n-aveți caracter și onestitate? Vrem însă să înțelegeți că nimeni nu are nimic cu engleza, cum n-avem nimic cu zulusa, tătara, armeană, etc. dar toate acestea sunt limbi etnice, și nu trebuie să se impună ca dirijor în concertul popoarelor, în nici un caz, împotriva, sau în dauna altora!

Ca să nu fie motiv de hulă, suspiciune și zăzanie!

Ca să nu fie prilej și precedent de discriminare pozitivă!

**Hans Maler -
Portretul lui Anton Fugger**

Care este „corect-politică”, iar corectitudinea-politică nu are ce căuta printre noi!!!

Limbile noastre materne sunt rădăcinile ființelor noastre, domnilor, și nu vă vom permite să le retezați ori să le surclasați! Ele sunt matca identitară a fiecărei familii naționale, ca parte a mozaicului diversității, pe care așa l-a creat, dintru începuturi, Tatăl Nostru, care ne e în Ceruri.

Finalmente, se vor alege apele și vom vedea cu toții pe cine ia în brațe Dumnezeu.

* Iată, acum, porunca a 4-a:

„Conduceți pasiunea-credința-tradiția și toate lucrurile, cu judecata temperată” ...

Poftim de vezi sfruntată insolentă: după ce au creat crevasa fără fund dintre bogați și săraci, unde majoritatea copleșitoare nu mai are aproape nimic, pentru că numai ei au strâns și și-au adjudecat totul; după ce au făcut o despicătură ireconciliabilă între sângele lor pretins „albastru” și cel roșu ca focul al speciei, vor, acum, temperanță.

Voi vorbiți de „temperanță” nesătuilor, (care ar trebui să vă fie „funie în casa spânzuratului”), voi care ați adus omenirea lângă „semnul zero” al dezvoltării și acum vreți să-i desăvârșiți globalizarea „nimicului” rămas?

Sunteți farisei, domnilor, și ați devenit maeștri minciñoși și păpușari odioși! Vorbiți de tradiții și ne-ați McDonald-izat viața, înecându-ne în Coca Cola... ne otrăviți pâinea cu „e”-uri, cu amelioratori!

Porunca aceasta e încă o petardă cu duplicitate fumigenă, aruncată pentru proști, între fălcile funeste ale „Decalogului New-Age” și încă o dovadă că una ziceți și alta tușiți (sau scuipați)!

* Porunca a 5-a sună astfel:

„Protejați oamenii și națiunile cu legi cinstite și tribunale corecte”.

Auziți ce sfaturi dau domniile lupi pentru judecata oilor!

Legile cinstite, baștanilor, nu pot fi comise de Parlamente vândute, mituite, incorecte; justiția și magistrații ei nu pot opera cinstit între „stanoage” strâmbe și sperjure!

Cât de cinstite sunt legile Occidentului vostru, unde mai ușor și cu mai multă bucurie se moare decât de trăiește? (vorbim aici de cei mulți nu de cei puțini. Și ne referim la timpul din urmă, la timpul crizelor create și manipulate de voi).

Atunci, dacă trăiți strâmb și cu morala deformată, cum și de ce pretindeți să fie legile drepte (pentru că voi le croiți, voi le tăiați, tot așa după cât de drepti sunteți?). În felul acesta, cui mai pretindeți voi să protejeze lumea și națiunile? Vouă înșivă în parșivă retorică?...

Iar, dacă esența lumii voastre e putredă, cancerată și sistemul vostru este flagrant ine-

chitabil, ATUNCI SISTEMUL NUI BUN și TREBUIE SCHIMBAT!! Pentru că a devenit toxic, letal pentru popoare, pentru „oameni și națiuni” cum formulați...

* Iar a 6-a sentință se pronunță așa:

„Lăsați toate națiunile să guverneze intern, rezolvându-și disputele interne într-un tribunal mondial.

Cum adică să guverneze națiunile intern, domnilor, când națiunea română, să zicem, e spartă pe la toate încheieturile de voi, iar guvernarea „internă” o acordă Bruxelles-ul și o instrumentează Jeffrey Franks, de la Fondul Monetar Internațional? Așadar, voi creați problemele, voi impuneți „rezolvarea” și de rezultatul eșecului e vinovat poporul român!! Adică, după strategia voastră, ar trebui ca, după ce ne măcelăresc cozile de topor de acasă, să dăm fuga la Haga ca să ne cârpiți voi, acordând dreptate, ungușilor, de exemplu, iar noi să vă mulțumim frumos... Asta e dreptatea voastră și libertatea „internă”?

* Să vedem ce zice, mai departe, Porunca a 7-a:

„Evitați legile mărunte și oficialii nefolositori”

Personal, traducem această sentință în felul următor: de la nivelul vostru în jos, toate treptele dedesubtului sunt mărunte și toți cei care se mișcă pe acolo sunt nefolositori...

Să judecăm puțin retrospectiv, boierilor: până la distrugerea națiunilor și a statelor sociale (pe care vreți să le spargeți și răvășiți integral prin Globalizarea Noii Ordini Mondiale), pretindeați că individul e totul, pentru că, în intențiile voastre, aveți nevoie de forța adunată a individualităților performante și de manifestarea „liberului lor arbitru”. „Să piară lumea”, pretindeați voi, dar să fie mulțumit individul și egoismul său decalibrat!

Cu această cultură în proțap, ați ajuns acum să contemplați o lume stratificată jalnic, cu deformări structurale scandaloase, suprasaturată de nulități instinctive, care, deși v-au servit scopul (conștient sau nu) acum nu vă mai plac și credeți că a sosit momentul când „pegra” asta trebuie să piară, ca să vi se aerisească orizontul. Bine, bine, dar nu trebuie să uitați, stăpânilor, că, pentru extinderea liniștei și siguranței voastre, nu numai măcelăriții trebuie să dispară subit ci și pătura măcelarilor care s-a făcut plapumă și, nemai-având asigurat „obiectul muncii”, vor cuteza să se uite în sus, spre vârful piramidei, la alte capete... poate chiar la cele încoronate. (N-am zis încoronate!)

* Porunca a 8-a:

„Echilibrați drepturile personale cu îndatoririle sociale”, sună cel puțin ciudat. Păi, haideți să gândim: de ce persoanele să

aibă „drepturi”, iar aportul lor social să se rezume la „îndatoriri” și nu la „obligații”? (Îndatoriri pot avea numai cei cărora li se acordă „înlesniri”!)

De fapt, cui se adresează această formulare? Supușilor, cu frica-n sânge, sau nesupușilor cu biciu-n oase?

Fiindcă, așa cum funcționează lumea polarizărilor voastre, numai drepturile stăpânilor direcționează „îndatoririle” justiției proprii, iar ceilalți, colateralii nu contează, pentru că, „cucuiile” care sunt și se mai ivesc se maschează rapid, iar cei căzuți se îngroapă și mai iute! (Astăzi, la noi, unui copil abandonat, instituționalizat, Statul privatilor, „care este” condus de un guvern privat și el (pentru că și partidele conducătoare, care l-au transferat în fotolii, au fost privatizate de conducătorii lor-dictatori), îi alocă pentru hrana zilnică 3,5 lei, în timp ce unui câine maidanez, din adăpost, îi scapă din mână 10 lei... iar pușcăriașul belferește!)

Și aceasta este încă o față a bestializării vieții în capitalismul corporatist, cel fără frâne, fără opritori, și fără limite în aspirație!

* Să vedem ce ne spune și a 9-a sentință:

„Prețuți adevărul-frumusețea-dragostea - căutând armonia cu infinitul...”

Vorbe mari și improprii în eter, ipocriților! Când omul nu știe dacă mai are ori nu ce să pună mâine, pe masă, copiilor, nu mai poate gândi nici armonic și nici la grădinile Infinitului edenic. Îi rămâne în suflet numai zațul existențial, dragostea ca o neputință, iar iubirea lui e o jelanie, într-un orizont închis... Apoi, pe care adevăr să-l prețuim, dacă adevărul vostru nu e și al nostru, dacă adevărul vostru urcă și al nostru coboară?!

Spuneți vorbe goale, domnilor cu șorțu-

leț, vrăjeli piramidale!

* Și iată ultima „falcă de aligator” -

Porunca a 10-a:

„Nu fiți cancer pe Pământ. Lăsați loc naturii - Lăsați loc naturii!”, apoi monstrul ghiorțâie și înghite, fără lacrimi...

Conținutul acestei „norme” ne înspăimântă, pentru că pune semnul egalității între darul divin al vieții speciei și neiertătoarea maladie! Iar aceste sugerate „raționalizări de efective” ale populațiilor îl conduc pe orice om, cu mintea întreagă, la gândul că i s-a proiectat deja, și normat, dispariția!

Se pare că această a 10-a poruncă arată ca o cireasă pe tortul lor și cade, ca o pleoapă de sicriu, pe sufletul nostru...

Privită lucid este, oricum, un ordin pentru „depopulare masivă”, aproape totală, prin orice mijloace, inclusiv acelea demonice...

Dar, cine sunt „cancerul pe pământ”, ne-oamenilor? Hematiile sau păduchii, antidotul sau virusii, bisturiul sau cangrena?

Iar dacă numai „nămolul de lume” al oamenilor este socotit „cancer”, voi, care sunteți elitele „nămolului” și nu vă mai socotiți la fel, RĂMÂNEȚI DOAR NE-OAMENI?

- Atunci, cine e și cine nu mai e om? După care criterii și cu ce standarde decideți șansa unora și neșansa altora? Cu care cântar „moral” și cu ce site „obiective” procesați disjunția? Nu există, oare, riscul ca subiectivitatea ta să mi se vândă mie drept obiectivitate, ori, invers?

În acest caz, cine hotărăște că unii se duc și alții rămân?

Și cine vor fi aceia care notează plecații cu tibișirul diavolului?...

continuare în numărul următor

Friedrich Herlin - Circumcizia

Uasile MENTZEL

Cu pasul prin orașul Pucioasa

Motorul mașinii torcea prin orașul Pucioasa și s-a oprit în dreptul Hotelului „Ceres”. Înalt, frumos, echipat cu cele necesare, gata pregătit pentru a primi lumea la băi. Am coborât din mașină și m-am pierdut printre lumea venită la tratament, la odihnă.

A doua zi, am pornit să colind orașul interesându-mă, cu precădere, de partea cultural-educativă a acestuia. Întrucât era foarte cald, am găsit de cuviință să mă adăpostesc și să mă relaxez în parcul ce se afla cam la 300 de metri de hotel. La intrarea în parc, în stânga, se află Centrul Cultural „Ioan Alex. Brătescu-Voinești” (autorul povestirilor pentru copii: *Puiul, Niculăiță Minciună, sau Privighetoarea*), prevăzut cu o frumoasă și utilă sală de spectacole. Lângă el, niște pancarte, din care am aflat că la 1828 s-au descoperit și s-au folosit apele sulfuroase, iar cu un an mai târziu s-a construit primul pavilion balnear „Bologan”

Parcul s-a construit între anii 1885 și 1891. Aleile lui au fost străbătute de iluștri oameni ai vremii printre care: Regele României Carol I, George Enescu, Spiru Haret, Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu și alții.

Tot pe locurile acestea s-a ridicat, în 1888,

un pavilion, ce era un Centru polarizant de cultură și care a avut mai multe funcționalități: sală de spectacole și festivități, sală de dans, cazino, sală de cinema... Ei bine, acest edificiu a fost pictat de unul dintre cei mai valoroși pictori români - Nicolae Grigorescu. De aici, denumirea veche a parcului, care sper să revină și despre care, pe niște indicatoare la intrarea în Pucioasa, să se specifice acest lucru.

Pătrunzând în inima lui, am nimerit într-un loc unde era expus un grup statuar, la ridicarea căruia au participat șase sculptori: Ozana Zupcu, cu „Singurătate”, Alex. Căzănaru, cu „Icar”, Mihai Tugearu, cu „Zbor”, Adrian Pârveu, cu „Captivitate”, Gabriel Solomon, cu „Arhanghel”, și Liviu Brezeanu (să fie din familia marelui actor Iancu Brezeanu?), cu „Generații”. Sub această denumire sunt expuse două sculpturi pornind parcă din starea embrionară și culminând cu chipuri expresive suprapuse, unul peste altul către înalt; sugerându-mi „Coloana infinită” a lui Brâncuși.

Și simt cum mă cuprind sunetele divine ale „Rapsodiei române”, de George Enescu, arta populară fiindu-le izvor de inspirație amândurora.

A doua zi de cutreirat orașul, s-a încheiat cu o vizită la primărie.

Aici, m-a întâmpinat secretara (o domnișoară drăguță) și domnul viceprimar Tiberiu Popa (profesor), care m-au condus la domnul primar Dănuț Bădău (jurist). Am fost plăcut surprins de acești edili ai orașului, amabili, arătându-se foarte cooperanți și dornici de a ridica orașul, de a-l înfrumuseța, de a-l pune cât mai mult în valoare, spre satisfacția localnicilor, dar și a turiștilor.

Vă felicit, domnule primar Bădău, pe dumneavoastră și pe cei cu care colaborați pentru bunele intenții și pentru felul plăcut de a comunica cu oamenii.

Zilele următoare am pornit spre „Muzeul de etnografie și folclor”, care deși este situat în Pucioasa, aparține de „Complexul muzeal Tîrgoviște”. Clădirea este construită, pe la 1974, de familia Dobrescu și este prevăzută cu cerdac tipic românesc. Dar, din păcate, nu s-a bucurat de o prea mare atenție din partea celor care ar trebui să o îngrijească. Cu toate că pentru întreținerea ei, nu ar fi nevoie decât de vreo doi zugravi, ceva tencuială, să astupe găurile interioare și exterioare, și niște var. În speranța că cei îndrituiți să se ocupe de acest edificiu o vor face, eu le mulțumesc.

A mai trecut o zi.

În dimineața următoare, am plecat cu gândul de a vizita Clubul Copiilor „Nicolae Mateescu”. Situat pe la mijlocul străzii Olănescu, am intrat pe sub o poartă cu arcadă și am pătruns într-un parc frumos amenajat, cu niște trepte largi care urcau până la clădirea principală. Frumoasă, bine întreținută, gata să primească copiii la activitățile lor. Am avut prilejul să asist la un concurs de mașinuțe teleghidate (automodelism), condus de domnul Necula Cristian. Aici erau tineri care se pricepeau la construirea și repararea lor.

În altă zi, în altă aripă a clădirii, am vizitat o reușită expoziție de pictură și grafică executată de elevi, cu mult talent, precum: Sova Ramona, Mihai Folea, Pietroșanu Albert și alții, conduși de șefa catedrei de Pictură/Gra-

Spitalul de Psihiatrie

fică, doamna Enescu Speranța, al cărei nume ne amintește de George Enescu, care se ocupa de simfonia sunetelor. Doamna profesoară a ales o altă simfonie, cea a culorilor.

Se apropie ziua plecării mele la București. Trebuie să mă grăbesc. Mai am în plan două repere importante ale orașului: Poșta veche și Spitalul de psihiatrie.

Am căutat Poșta veche, deși era sub nășul meu. Foarte greu am găsit pe cineva care să-mi spună povestea ei. Se mutase de mult,

**Liviu Brezeanu -
Generații**

iar în locul ei se află Ministerul finanțelor publice, situat la intersecția dintre șoseaua principală (str. Republicii) cu Bulevardul Gării. Dar, acum clădirea nu mai seamăna cu ce a fost.

Timpul trecea în goană și nu reușeam să ajung să văd „Casa de odihnă a societății de

Fosta casă de odihnă a Societății de telefoane

telefoane”, obiectivul care mă interesa cel mai mult. Asta pentru că fusese construit de inginerul Vasile Dimitriu, socrul meu, socotit, alături de Prager (căsătorit cu celebra actriță Elvira Godeanu) și Ioanivici, unul din cei mai mari antreprenori ai vremii. El mi-a povestit despre frumusețea acestei clădiri începută în anul 1944.

Imposibil s-o găsec. Nimeni nu mai știa de ea pentru că devenise Spital de psihiatrie. Am sunat-o pe soția mea la București și ea mi-a spus unde se află. În sfârșit, ajuns acolo, am văzut o intrare măreață care ducea într-o pădurice (parc natural), dar nicăieri nu scria nimic. În față, o clădire oarecare, însă înain-

tând în pădure am descoperit o clădire superbă cu o terasă generoasă. Aici, ascuns de ochii lumii era spitalul.

Mi-a părut rău că s-a păstrat obiceiul

Liviu Brezeanu - Cai

dinainte de revoluție, când dictatorul se ferea și ascundea asemenea spitale. Mare greșea-lă. Eu cred că ar trebui să se pună două plăci pe care să se scrie - Sanatoriul psihiatric, doctor... (și numele unei somități în domeniu). Una pe poartă, la intrare, și alta pe clădire. Astfel se va observa mai bine grija față de cei bolnavi, mai ales că locul este încântător. Dacă nu ar fi fost vorba de bolnavi, care au prioritate, sunt convins că orice om și-ar dori să petreacă un sejur în asemenea vilă înconjurată de un peisaj extraordinar. De fapt asta a și fost scopul inițial. Repet: Aici a fost „Casa de odihnă a societății de telefoane”.

Clubul copiilor «Nicoale Mateescu»

Constelații epigramatice

Vasile UROBET (n. 24.07.1934)

S-a născut în Baineț, com. Mușenița, jud. Suceava. A absolvit Școala Medie Tehnică Silvică din Timișoara și Facultatea de Silvicultură la Institutul Politehnic din Brașov. A lucrat ca tehnician silvic în județele Constanța și Suceava, apoi ca inginer silvic, la Suceava, la Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice Roman și Inspectoratul Silvic Județean Suceava.

Este membru al Uniunii Epigramiștilor din România, al Societății Scriitorilor din Bucovina și al Societății Culturale „Arboroasa”, din Cernăuți. Scrie poezii, haiku, proză, epigrame, rondeluri, fabule, semnând și cu pseudonimele **Vasile Victor**, **Baineț**. Apare în publicații de gen, a primit 7 premii pentru creațiile sale, este inclus în 47 de volume colective de epigramă și 4 de poezie.

Apariții editoriale: patru cărți de poezii, o carte de poeme haiku, precum și **Ace de cactus** (epigrame, 1994), **Trofee de viespi** (epigrame, 1995), **Lumea ca nelumea** (epigrame și parodii epigramatice, 1998), **Din amintirile unui amnezic** (proză satirică, 2002), **Compendiu de ridendoterapie** (epigrame și nu numai, 2003), **Regal de epigrame bucovinene** (2008).

Autoapreciere

Aduc când vreți dovezi pe față;
Nu una, două - poate zeci!
Că sunt un mare bard în viață...
Mulți au sub unu-nouăzeci!

Din rajdacul meu

Sunt un nativ ca leu creat,
N-accept impertinență, sluj;
Obrazul nu mi-a fost pătat
Decât din când în când cu ruj.

Modelul meu statuar

Aș vrea să stau în propria-mi statuie,
Înalt și drept ca-ntr-un tablou de Baba,
Cu fața către scările ce suie
Spre ușile ce le-am deschis degeaba.

Rugăciunea unei mame către fiica sa

De-atât amar de timp te-aștept
Întoarce-te, hai, fie-ți milă!
Mi-e dor să te mai strâng la piept
Tu BASARABIE, copilă!

Transplant (Referitor la limba Moldovenească)

Medicii, prin chirurgie,
Azi organele le schimbă...
Și la Chișinău - se știe -
S-a-ncercat transplant de limbă.

Alternative

În viața asta - nu prea lungă -
Pentru făptura omenească,
Unii trăiesc ca să se plângă,
Iar alții plâng ca să trăiască.

Similitudine

Revoluțiile-n viață
Sunt precum puhoaiile,
Vin și scot la suprafață
Mai întâi gugoaiile.

Zădărnici

Degeaba construim iluzii
Și tot nădăjduim minuni,
Când zilnic ni se fac „perfuzii”
Cu păcăleli și cu minciuni.

La un proces de divorț

Sunt și-am fost un soț model,
Asta e realitatea!
Dar o las, că - spune el -
Suport greu singurătatea.

Viața fără viagra

Ce viață poate fi aceasta?
Lovit mereu de timp și soartă
Încerci să-ți mai iubești nevasta
Iar ea-ți șoptește: „Las-o moartă!”

Gând de răzbunare

Să fac o spargere faimoasă
Și-apoi să las pe dușumele
Vreun act, ceva, luat de-acasă,
Ce-i aparține soacrei mele.

De vorbă cu spiritul lui Lenin

La noi a și-nceput s-apară
Din tot ce-ai fabulat odată,
O burgeoisie proletară
Mai rea și mai neobrăzată.

Ai carte, ai parte?

E mai degrabă o zicală,
Păcat că n-am știut de mic;
Decât un domn cu multă școală
Mai bine unul cu... butic.

Aspirații și credință

Aspir mereu la bunăstare;
Aspir la vremuri mai senine;
Aspir la „mult” și la „mai mare”...
Sunt dependent de aspir(ine).

Unui flutură vânt

A trecut în viață fără rost,
Doar să bată-a reușit să-nvețe:
Drumurile - tânăr cât a fost,
Ușile - acum, la bătrânețe.

Ingratitudine

Papornița, pe care-odată
Cu bunuri îi sondam afundul,
A devenit neobrăzată:
De la un timp mi-arată fundul.

Schimbarea locului de muncă

Mutându-și frizeria-n vale,
Pe ușă, c-un afiș soios
Îi aviza pe cei din cale:
„De mâine tundem numai jos!”

Românul – om gospodăros

Descurcăreț cum vrea să pară
Își face sanie din vară
Și-n plină iarnă, sărăntoc,
O taie și o dă pe foc.

Către semenul meu

Nu ținem seama de nimica:
Pe vânt, pe arșiță sau ploaie,
Tot adunând precum furnica
Lăsăm în urmă... mușuroaie.

„Nosce te ipsum” (Thales)

Cunoaște-te, frate, pe tine
În lumea noastră de mizerii;
Citește-te, dar nu prea bine
Și nu-ndeajuns, să nu te sperii!

Pe traiectul sorocului

Cel ce-a uitat de unde vine,
Cândva, ajuns la o răscruce,
Un lucru să-l cunoască bine:
Că nu va ști nici und’ se duce.

Pe lespede de la căpătâiul unei mame

Omule, ce treci pe-alei,
Am o rugămintă mare:
Spune-le fiilor mei
Să-mi aprindă-o lumânare.

Proiect de epitaf (unui pădurar afacerist)

Bradul de la capul său
Molcom umbra și-o întinde
Peste cel din copârșeu,
Bucuros că nu-l mai vinde.

Relativ la epitaf

Unde este epitaful meu?
Și de este unde vreau să-l las?
L-am săpat cu dalta foarte greu
Într-o stâncă-naltă din... Parnas.

Constelații epigramatice

Mihai TEOGNOȘTE (n. 29.07.1942)

S-a născut la București. A absolvit Liceul „Nicolae Bălcescu” și Facultatea de Mecanică, Secția Tehnologia Construcțiilor de Mașini, la Institutul Politehnic, ambele din Cluj. A lucrat la REMARUL „16 Februarie” (Atelierele CFR) Cluj, iar în prezent lucrează la CALITOP (consultanță, management).

A fost membru AGIR, foarte activ și cunoscut în țară. Este membru al Clubului Epigrafiștilor „Cincinat Pavelescu”, din București (1983) și al Cenaclului „Satiricon”, din Cluj-Napoca, membru fondator al Uniunii Epigrafiștilor din România. Scrie epigrame, orice fel de umor, publică în presa locală și din țară, primind peste 20 de premii pentru creațiile sale, este inclus în peste 45 de volume colective de epigramă. Are pregătit pentru tipar volumul de epigrame **ALTEREGO**.

Pasiuni: scenarii și regie de spectacole de varietăți (absolvent al Școlii Populare de Artă, membru al Uniunii de Creație Interpretativă a Muzicienilor din România).

Editorii mei

Am pus pariu cu ei că sunt atât
De renumit epigramist, încât
Vor vinde tot, de-mi publică broșura...
Și-au trebuit să-și vândă editura.

Aluzie

Mă-ntreb, când vorba de nevestă
Îmi sparge, dureros, timpanul:
Făcută-i dintr-o simplă coastă,
Sau Domnul a greșit organul?

Controversă

În palma stângă mă mănâncă.
Crezând în superstiții, încă,
Eu cred că iau și bani acu'.
Dermatologul, însă, nu.

Avantaj

În timp mi s-a zbârcit obrazul,
Dar m-am gândit că nu e cazul
Să mă-ntristez neapărat,
Că, altora, li s-a-ngrășat.

De sărbători, în familie

Toți primiră câte-un dar,
Din salariu-mi chinuit,
Semn că banii nu dispar,
Doar s-au redistribuit.

Dezamăgire

- telefoanele mobile nu dăunează sănătății -
Cică mobilul nu tâmpește,
Afirmă-un studiu englezesc.
Păi asta mă nenorocește,
Că eu ce scuză mai gălesc?

Urări complete

V-aștept cu sorcova la mine,
Dar meditați, venind înapoi:
Când îmi urați belșug și bine,
Să-mi spuneți și prin ce mijloace.

Logică

Munca l-a creat pe om,
Când l-a coborât din pom.
Lenea-i și mai cu folos,
Că-l coboară mult mai jos.

Rivalitate

Din nou, pe-al meu vecin nesuferit,
Și ieri, la ecograf, l-am umilit,
Că-i demonstrei, cu probe zdrobitoare,
Că tot prostata mea e cea mai mare.

Reconciliere

Cu soacră-mea, de ziua ei,
Am vrut, din nou, să fiu galant
Și-am dat bani foarte mulți pe-un spray...
Paralizant.

Unui confrate

Talentul tău, în plin avânt,
Mă-ndeamnă a mă închina
În fața lui pân-la pământ,
Că e pe-acolo, pe-unde va.

Guvernul anulează indemnizațiile pentru mame

Indemnizația dispare,
Gest foarte semnificativ,
Că-n calea către procreare
Mai punem un prezervativ.

Turiști străini (vezi englezescul *topless*)

Se miră, tot venind la noi,
La *Topleș*, bunăoară,
Că nu-s femei cu sâni goi...
Ce mincinoasă țară!

Emigrant

Nepotul meu din București
Spre Vest migrat-a, spre mai bine.
Și duce-o viață ca-n povești:
S-a stabilit în Cluj, la mine.

Capete

De imunitate
Și de funcții pline,
Când sunt mai pătrate,
Se-nvârtesc mai bine.

Amicii

Mai bine-n urma lor s-o iei,
Când mai *petreci* în viață,
Decât să *te petreacă* ei
Și tu să fii în față.

Bilanț

Făcui un **calcul**: într-o viață
Atât am reușit să strâng.
Nu pot să vi-l arăt pe față,
Că e-n rinichiul meu cel stâng.

Talie de demnitar

Nu mă îndoiesc de el,
Clar că omu-i mare,
Dacă are XXL
Și la buzunare!!!

Utilitate

Eu spiritismu-l prețuiesc,
Că, dacă-un spirit mișcă masa,
Vreo trei de-apuc s-ademenesc,
Mut mobila din toată casa.

Liniște în Deltă (ante '89)

Cum n-am avut nimic de-ascuns
În zborul meu spre libertate,
Un "nod în papură"-am ajuns.
Și-n jurul meu ... Securitate.

Oracol

„Ni se va-mplini dorința
De-a ne mai salva ființa?”
Și Guvernul ne prezise:
„Vi se, vi se, vise, vise...”

Duet

În a noastră căsnicie
Soața cântă; și-o respect.
Chiar de n-are melodie,
Textu-l știe,-n schimb, perfect.

În vino veritas

Polițiștii, pe-un suspect
Il forțau, de două luni,
Să bea vin. Că e defect
Detectorul de minciuni.

Cântec de lebedă

Strig, văzând cum mă privesc
Ce-i ce spun că se-ngrijesc
Să-mi aline agonia:
„Vivat euthanasia!”

Corneliu FLOREA
(Canada)

Cianura din ceașca de cafea

Și io, ca tot românul domnit, beau cafea, beau de cincizeci de ani și n-am știut până ieri că, în fiecare ceașcă de cafea se află o concentrație de cianură de până la 6 ppm (părți pe milion). Stupefiat, primul lucru care mi-a venit în mintea, a fost *iepoca de aur* a lui Ceaușescu, care dădea poporului nechezol în loc de cafea, să nu-l intoxice cu cianură, îl proteja. Măreț conducător!, și RMGC este măreață; ne promite o altă *iepocă de aur* în schimbul aurului adevărat de la Roșia Montană!!

Să nu-mi spuneți că nu știți cine este RMGC, fiindcă auziți, de ani de zile, cât de mult bine vrea să ne facă nouă, românilor, mai ales celor din Țara Moților. Este vestita companie canadiană, care trage cu dinții de noi să ne facă oameni, să ne pricopsească fără să ridicam un deget, numai să-i dăm voie să ne radă ultimele trei sute de tone de aur pe care le mai avem. Atât. Noi le dăm ultima mână de aur românesc și ei vor turna peste Roșia Montană *un corn al abundenței*, cum nu a mai făcut nici o altă stăpânire în două mii de ani, în care au cărat aurul moților în toate imperiile europene, începând cu cel roman. O sută de ani, romanii au extras de la Roșia Montană trei tone de aur pur pe an,

deci trei sute de tone de aur. Popoarele migratoare, fiind în marș migrator, s-au mulțumit doar cu aurul din albiile râurilor din Munții Apuseni și au plecat mai departe. Ungurii, care nu s-au priceput la minerit, au adus mineri din imperiul de apus, cărora le-au dat toate privilegiile posibile numai să scoată aur pentru ei. Dar, habsburgii i-au întrecut pe unguri și otomani în extragerea aurului; priviți Viena, cât e de măreață, datorită și aurului de la Roșia Montană. În vremea habsburgilor a apărut: „*Munții noștri aur poartă, noi cerșim din poartă în poartă*”, în vremea lor a fost răscoala lui Horia, Cloșca și Crișan. Cu cât se căra mai mult aur, cu atât erau mai săraci și nevoiași moții. Nu s-a făcut mai nimic pentru ei, cu excepția regimului comunist, care a făcut locuri de muncă, locuințe, școli, spitale, ședințe, învățământ de partid și defilări de Întâi Mai.

După 1989, Ion Marcel Ilici Iliescu și Petru Roman au frânat tot ce mergea în țara asta, au pus în funcție degradarea generală și vânzarea țării la preț de fier vechi, la preț de gunoi reciclabil, la toți străinii interesați, la cei care le-au oferit comisioanele cele mai grase.

La Roșia Montană, unde m-am aflat în iunie 2012, am citit în materialele propagan-

distice ale RMGC, adică Roșia Montană Gold Corporation, că mai multă cianură se găsește în ceașca mea de cafea decât v-a lăsa ea în sterilul după extragerea aurului cu cianură din minereul aurifer românesc (proces de extragere care în multe țări este deja interzis datorită catastrofelor ecologice). Ni se închid ochii, propagandistic, în fața cianurii și ne manipulează să ne prosternăm în fața acestei companii canadiene, ce nu mai poate de binele celor din Munții Apuseni, deși au și ei munții lor de aur. Mai bine le-ar spune canadienilor că nu lasă cianură în urma lor, ba mai mult să le promită că le-o anihilează și pe cea din cafea. Să-i creadă canadienii, unde profitul companiei ar fi cu mult, mult mai mic fiindcă un miner canadian trebuie plătit și asigurat cât zece mineri români. Plus costul protecției mediului canadian, care este foarte strict legiferat și controlat cu maximum de exigență, absolut diametral opus de ceea ce se întâmplă în România, unde protecția mediului natural e floare la ureche pentru Ministerul Mediului și al Pădurilor, care închide ochii cu nepăsare și la clăile de gunoaiie aruncate de-a lungul șoselelor și-al apelor, darămite la cianura lui Gold Corporation, care nici nu se vede pe deasupra. Nici doamna ministru Plumb, nume predestinat să fie ministru al mediului românesc, nu simte cianura din ceașca ei de cafea, fiind similitudine de poluare între plumb și cianură.

Am fost la Abrud și Roșia Montană pentru că am vrut să mă informez personal. Să-mi *extrag io informațiile* după ce am auzit multe păreri pro și contra. Întâi, am rămas fără telescoape la Golfuleț, datorită stării proaste a șoselei, iar frumosul peisaj muntos se pierde în dezordinea circulației, murdăriei și gunoaielor de pe marginea șoselei și sărăcia localităților. Probabil că Gold Corporation le-a promis că toată această nepăsare și superficialitate ecologică o va curăța ea, cât ai bate din palme, îndată ce va curăța Roșia Montană de aur.

Mulți oameni sunt suspicioși, toată industria minieră s-a prăbușit în România lăsând în urma ei zeci de mii mineri șomeri. De

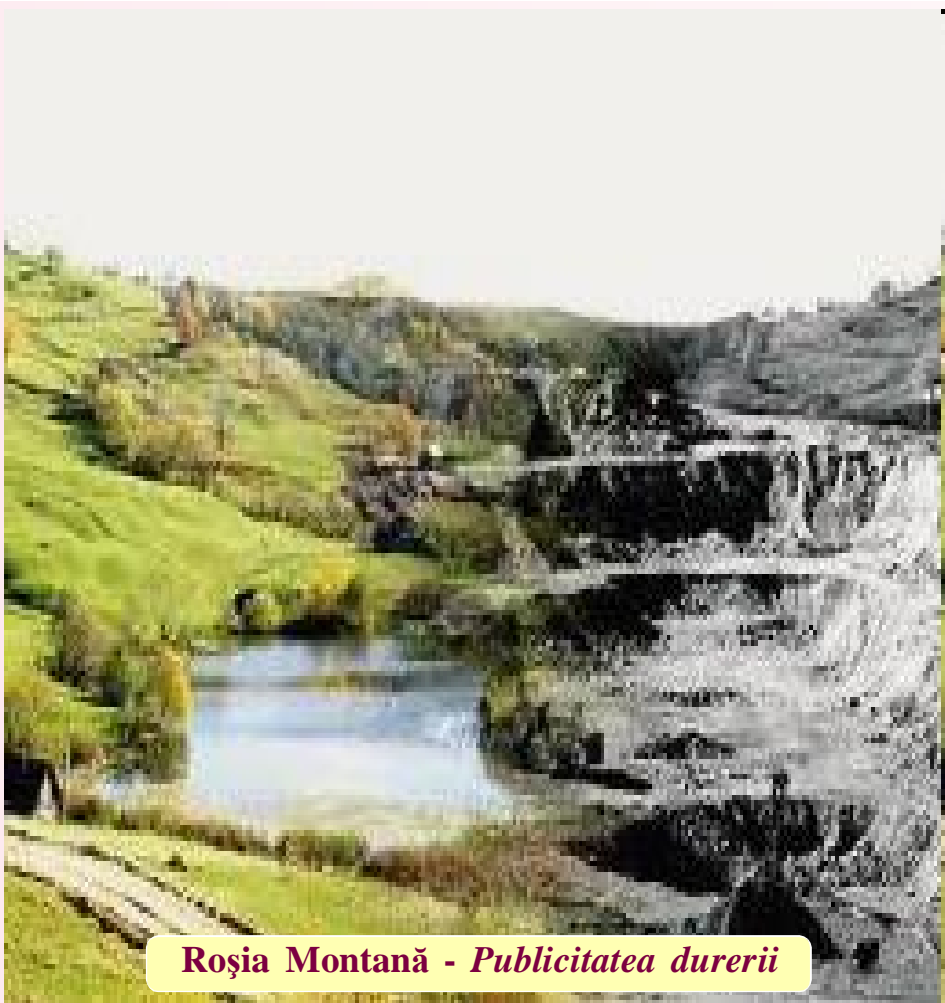

Roșia Montană - Omul împotriva naturii

ce nu apar și alte corporații străine, atât de caritabile ca Gold Corporation? De ce a venit compania asta la Roșia Montană, cine a adus-o?? Mister capitalism, în fața căruia cineva mi-a spus: *Ăștia suntem, ăștia plătim taxe și impozite din care nu se vede nimic investit local. Totul se scurge spre București și în străinătate! Din 1975 a început decăderea românească, care s-a accentuat sub Iliescu și a atins cotele prăbușirii totale sub Năstase și Băsescu. Guvernanții sunt parveniți, corupți și hoți, intelectualitate de avangardă nu există, restul înjură, dau din mână, pleacă pe unde apucă sau așteaptă, fără prea mari speranțe, miracole chiar și de la Gold Corporation!* Alții au refuzat să-și spună părerea, fiindcă toți străinii le-au devenit suspicioși, nu știu din care parte vin, ce le mai pot face. Un specialist autorizat, autorul unei excelente istorii a mineritului la Roșia Montană, care ne-a fost ghid în galeria romană a minei, pe care am vizitat-o, la multe întrebări mi-a răspuns cu **no comment!** *Tăcerea e de aur și aici suntem pe un munte de aur, încă...*

Gold Corporation promite orice, numai să pună mâna pe ultima resursă auriferă a României. Până atunci promite și aur pentru tăcere, lăsând impresia că este mai mult o societate de binefacere religioasă decât o corporație capitalistă bazată pe minimum de investiții și maximum de profit, un alt tentacul al globalismului în România. Unii oameni se lasă manipulați de propaganda companiei străine, fiindcă nu li se oferă, nu e voie, alte alternative care există, pornind de la deviza

Roșia Montană - Publicitatea durerii

totul prin noi înșine, prin care am reușit de atâtea ori în trecut, iar guvernanții noștri vând toată țara **pentru un comision gras!!**

În secolul XXI, jumătate din forțele de creație și muncă ale lumii se vor recicla cel

puțin odată, în cursul vieții lor, pentru că societatea dinamică creează noi alternative. Și la Roșia Montană se pot înființa noi servicii, noi industrii mici, la fel ca în alte părți ale țării. Dar mai ales ceva unic în lume: cel mai mare muzeu al minelor de aur, pentru că aici se extrage aur continuu de 1800 de ani, mărturie fiind cei 150 de kilometri de galerii subterane începute în sclavagismul imperiului roman (și până acum), în neo-sclavagismul globalizării. Iar cât privește exploatarea aurului, mai poate să mai aștepte niște ani, până ce o nouă tehnologie fără cianuri, cu siguranță, va apărea! Munții Apusenii și oamenii lor sunt un mediu turistic de o rară frumusețe, dar pentru guvernanții noștri e mai ușor să vândă o țară decât să o reconstruiască, să o înfrumusețeze. Au descoperit că sunt deștepți, pălăvrăgind pe sticla televizoarelor, și e mai ușor să ceară ajutoare, pe la toate colțurile lumii, decât să dea randament. Iar după **împușirea capul peștelui, după 1989**, am devenit o națiune fără voință, emigrantă și cu cel mai scăzut randament pentru Țara Noastră. Cât mai e a noastră.

Hai să mai sorbim o gură de cianură din ceașca de cafea, fiind siguri că, după ce Gold Corporation va trece pe aici, în câțiva ani moșii nu vor mai spune **munții noștri aur poartă...** doar cianură.

Roșia Montană - Izvor de otrăvă pentru România